

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORBIDDEN

KARLA SORENSEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YASAK

Bir Ward Kız Kardeşler Romanı

KARLA SORENSEN

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Karla Sorensenin diğer kitapları](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

© 2021- Karla Sorensen

Tüm Hakları Saklıdır

Kapak Tasarımcısı-Najla Qamber Design www.najlaqamberdesigns.com

Kapak Fotoğrafçılığı: ByBraadyn

İç Tasarım- Indie Girl Promosyonlar

Editör- Jenny Sims, Editing4Indies

Düzeltilme - Janice Owen, JO's Book Addiction Düzeltilme

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

 Vellum ile oluşturuldu

*Kalbine sımsıkı sarılan kişiye.
Bu çok değerli, sevgili okur, değer verecek birine verin.*

Önsöz

AIDEN

İKİ BUÇUK YIL ÖNCE

"Bu yeni bir annem olacağı anlamına mı geliyor?"

Çocukların en masum şeyleri söyleyip sizi karnınıza bıçak yemiş gibi hissettirmesi inanılmaz.

Gözlerimi Kaliforniya güneşinden koruyarak kaydırağının tüneğinde oturan Anya'ya baktım. Kelimeleri oluşturabilecek kadar nefes alabildiğimde, yüzümü eşit tutmaya çalıştım. "Neden yeni bir anne aldın?"

Bacaklarını tekmeleyerek, Anya'nın oyununu izleyebilmek için Beth'in hastane yatağının -onun isteği üzerine- kurulduğu pencere kenarına baktı. "Annem yakında cennete gidecekse, bu yeni bir tane alacağım anlamına mı geliyor?"

Son birkaç ay içinde beş yaşındaki bir çocuğa nasıl açıklama yapacağımı öğrenmiştim.

Kanser.

Beth neden kemoterapiye karşı karar vermişti. Darülaceze.

Cennete.

Ama bu... bu yeniydi. Ve bana çarpan taze kederin acımasız dalgasıyla savaşmak için gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

Teşhisten bu yana doksan iki gündür içinde yaşadığımız gerçekliğe rağmen her gün yeni bir gündü. Ve her dalganın en kötüsü olduğuna ve bir sonraki dalganın böyle anlara kadar beni dizlerimin üzerine çökertmeyeceğine inanıyordum.

Beth'in kanseri beni hiç bilmediğim bir yönümü keşfetmeye zorladı. Sabrın, kabullenmenin, hayatımı adadığım her şeyin aslında çok da önemli olmadığını farkına varmanın kaynağı. Bir şeyde iyi olmak onu otomatik olarak hayati kılmıyordu.

Eskiden savaşmak her şeyimdi. Şimdi ise sadece yaptığım bir şeydi ve hiçbir şekilde ikimiz de otuz beş yaşına gelmeden karımı gömmeye beni hazırlamıyordu.

Kızım yeni bir anne hakkında soru sorduğunda da bana yardımcı olmadı.

"Belki bunu daha sonra konuşabiliriz, tamam mı?" Yorgun bir şekilde söyledim. Uyku

Beth gittikçe daha fazlasını yapsa da benim için korkutucuydu. Hemşiresi bana kesin bir zaman çizelgesi veremedi, ancak iştahı azaldıkça ve enerjisi düştükçe, haftalarımızın kaldığını biliyorduk. Belki de günler.

"Tamam, baba." Kaydıraktan hızla aşağı indi ve koşarak merdivene geri döndü. Platformda durmak yerine, salıncak setinin tepesinde uzanan kirişe doğru çevik bir şekilde zıpladı. "Bak!"

Başımı salladım. "Anyay, o kadar yükseğe çıkamayacağını ."

Benim korkusuz kızım, diye kıkırdadı, kirişin üzerinde durmak için hareket etti. Bir sonraki nefeste ayağa kalkmış, kollarımı uzatmışım. "Hadi, büyük atlayış, seni yakalayacağım."

Eğer korkarsam, ayaklarının üzerine düşmeye çalışmak gibi daha da çılgınca bir şey yapardı ve evet, bunu da zor yoldan öğrenmişim. Bu, üç yaşındayken masaya tırmandıktan sonra yemek odasındaki aydınlatma armatüründen sallanırken bulunan aynı çocuktü.

Anya dikkatle ayağa kalktı, kollarını açtı, dili dişlerinin arasında sıkıştı. "Umarım annem bunu görebilir. Kendini daha iyi hissedeceğini biliyorum," dedi.

Gülümsedim. Bir bıçak daha. Ciğerlerime bir darbe daha. "Eminim öyle olacak, zencefilli şeker."

"Hazır
mısın?"
Başımı
salladım.

Zıpladı ve onu yakaladım, yere doğru salladım, sonra mutlu bir şekilde ciyاكلarken tekrar havaya kaldırdım.

"Bu konuda çok iyisin, babacık." Onu yere bıraktığımda ayakları üzerinde biraz dengesizdi ve çakırkeyif ifadesi beni gülümsetti.

"Bir şeyde iyi olduğuma sevindim."

Anya çimenlerin yanına çömeldi ve beyaz bir çiçeğe benzeyen küçük bir ot kopardı. "Bunu anneme götüreceğim!" diye bağırdı, eve doğru koşarken saçları arkasından uçuşuyordu.

Ağır bir şekilde iç çektim ve kendimi toparlamaya çalışırken elimi ağzıma götürdüm. Hemşire yardımcısı hala evdeydi, bu yüzden dışarıda bahçe işleriyle uğraştım, kaslarımın ısınmasına, kanımın üretken bir şeye akmasına izin verdim. Kontrol edebileceğim bir şey. Anya elinde bir kağıtla dışarı koştuğunda ne kadar zaman geçtiğinden bile emin değildim.

"Bak! Bir listem var!" Kağıdı bana uzattı, heyecanla gülümsüyordu. "Liste ne için?" Ellerim terli ve kirliydi.
onu. "Güzel çiziminizi bozmamam gerektiğini düşünüyorum."

Çimlere uzandı ve kâğıdı dikkatlice yere bıraktı. Başımı eğdim ve ne yazdığını anlamaya çalıştım. Anaokulu öğrencileri heceleme becerileriyle tanınmazlardı.

Ama bir kurabiye
görebiliyordum.
Çiçekler.

Uzun sarı saçlı ve kocaman kırmızı ağızlı bir kadın. Ya çığlık atıyordu ya da gülüyordu, tam olarak emin değildim. Başımı kaşıdım.

"Neden bana açıklamıyorsun, zencefilli şeker?"

Lütfen, sevgili Tanrım, açıkla.

"Anneme bir gün yeni annemi sordum." Bana sırtıttı. Kalbim durdu. Sadece durdu. Atmıyordu. Ciğerlerim de öyle. Ben sadece nefes almaya çalışırken Anya kâğıdı işaret etmeye başladı. "Bana tatlı ve komik olacağını ve seni güldüreceğini söyledi." Kâğıda vurdu. "Gördün mü? Gülüyor."

Parmağı kurabiyeye gitti.

"Ve tıpkı annem gibi çok iyi kurabiyeler yapardı, çünkü annem senin ölçme konusunda berbat olduğunu ve bunu yapacak birine ihtiyacın olduğunu söyledi."

Gözlerim bulanıklaştı ve kızımın yanına dikkatlice çömelip elimi sırtına koyarak üzerinde çok çalıştığı korkunç resme baktım. Yırtıp atmak istedim. Yakmak istedim.

Anya çubuk figürü işaret etti. "Ve annem senin sert olduğun yerde yumuşak olacağını söyledi ve ben bunu nasıl çizeceğimi bilemedim, ama iyi bir anne olacak birinin zaten çocukları olabilir ve korktuğumda beni nasıl kucaklayacağını ve bana şarkı söyleyerek uyutacağını biliyor olabilir. Çiçeği de sadece çiçeği çizmeyi sevdiğim için ekledim."

Anya görmesin diye elimin tersini yanağıma sürttüm. Boğuk bir sesle, "Resmini çok iyi yapmışsın, zencefilli şeker," dedim.

Parmaklarını, onun için bir anlam ifade etmesi gereken karmakarışık harflerin üzerinde gezdirdi. "Unutmak istemedim. Böylece istemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda kalmazsın." Sonra Anya kâğıdı dikkatle katladı ve bana uzattı. "Sende kalabilir baba. Böylece kimi arayacağını bilirsin."

Dudaklarımı yaladım, kâğıt parçasını patlamaya hazır bir bomba gibi elime aldım. Ama kızıma gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Bana sıkıca sarıldı ve ben de gökyüzüne baktım.

Anya koşarak eve döndüğünde, elimde kâğıtla yavaşça ayağa kalktım ve Beth'in yatağına doğru ilerledim.

Gözleri kapalıydı, göğsü sık nefeslerle hareket ediyordu.

Onun yanındaki sandalyeye oturdum ve kemikli parmaklarını benimkilere geçirdiğimde gözleri açıldı.

"Bunu neden yaptın?" Fısıldadım.

Belli belirsiz gülümsedi. "Bana kızacağımı ."

"Kızgın değilim," dedim ona. "Ben..." Söyleyecek sözüm kalmadığında sesim kesildi. Bu kez bir damla gözyaşının kontrolsüzce düşmesine izin verdim ve Beth yüzünde üzgün bir ifadeyle onu izledi. "Sadece sana sormasından nefret ediyorum."

Karım - artık yataktan kalkacak enerjiyi kendinde bulamayan komik, dışa dönük, gürültücü, tutkulu karım - parmaklarını benimkilere doladı. "Endişeleniyor, Aiden. Ben sadece onun ..." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Onu daha iyi hissettirmek istedim."

"Biliyorum." Burnumu çektim.

"Yine de bana bir söz ver," diye fısıldadı Beth.

Hemen başımı sallamaya başladım.

"Bana söz ver, eğer böyle birini bulursan, onu görmezden gelmeyeceksin." Sesi dalgalandı ve ben öfkelenmek istedim. Çığlık atmak. Bir şeyleri kırmak.

İçimi çektim, sonunda gözleriyle buluştum. "O resimden tek anladığım, ağzının benim yüzüm kadar olduğu ve kurabiye sevdiğiydi."

Beth bir kahkaha attı. "Bu söylediklerimin çok basite indirgenmiş hali."

"Ne dedin sen?" Sessizce sordum. "Benim için kimi çağırdın, Beth? Çünkü onlar sen olmayacaksınız." Başımı tekrar salladım. "Ona hangi listeyi verdiğin umurumda değil. Onlar sen olmayacaksınız."

Karım tavrımı görmezden geldi. Beni çok uzun zamandır tanıyordu, bunu geçiştirmenin daha kolay olduğunu biliyordu. Bu dersi on sekiz yaşındayken öğrenmişti ve benden bunu yapmamı beklemekten bıktığında beni ilk kez öpmüştü.

"Any'a bir gün nazik ve komik birini bulacağını umduğumu söyledim, kolayca gülen ve gülümseyen birini çünkü ikimiz de biliyoruz ki sen öyle değilsin." Gözlerini tuttum, itiraz edemedim. "Senin sert olduğun yerde yumuşak birini,

Anya'nın yardıma ihtiyaç duyacağı her şeyle nasıl başa çıkacağını bilecek biri. Onun için kurabiye pişirebilecek, ona şarkı söyleyerek uyutabilecek ve sana onun tüm büyük duygularıyla nasıl başa çıkacağını öğretebilecek biri çünkü biliyorum ki bunlar seni çok korkutuyor Aiden."

Gözlerimi kapattım. Bunların hiçbirini duymak istemiyordum, ama bugünlerde Beth'le yaptığım her konuşma gibi, kendimi her kelimeyi içime çekmeye zorladım. Her nüansı. Her saniyeyi.

"Ve Tanrı aşkına, sana yaltaklanan ilk dar vücutlu kıza aşık olma," diye alay etti. "Hayatının sonuna kadar peşini bırakmam."

Bir şekilde gülümsemeyi başardım. "Yapar ?"

"Hayaletten bir orospu olurdum." Kaburgalarını sarsan bir öksürükle sarsıldı.

Tüy kadar hafif elini ağzıma götürerek parmak eklemlerini öptüm. İlaç gibi kokuyordu. Parmakları ağzıma karşı soğuktu ve tek yapmak istediğim onu ısıtmaktı. Onu düzeltmek.

Ve yapamadım.

Çaresizlikten her şeyi mahvetmek istiyordum. Özellikle de konuşmaya devam ettiğinde. Sözleri bıçaktan çok daha kötüydü; sanki yüzlercesi vardı. Hayatımın yarısından fazlasını tanıdığım, neredeyse on yıldır kalbimi elinde tutan komşu kızı, ardında büyük bir boşluk bırakacaktı ve ben bu boşluğu dolduramayacağım gerçeğini düşünmek istemiyordum.

"Mükemmel bir zevkin var, Aiden Hennessy," dedi sessizce. "Beni seçtiysen öyle olmalısın."

Ona bir bakış attım. "Sanırım seçimi yapan sendin. En azından ben öyle hatırlıyorum."

Mırıldandı, gözleri kapandı. "Bu doğru. Mükemmel bir zevkim vardı." Elini yanağımda ve çenemin hizasında gezdirdi. "İşte bu yüzden bana güvenmelisin."

"İstiyorum," diye fısıldadım.

"Güzel." Yavaşça çeneme baskı uyguladı, ben başımı çeviremeyinceye kadar. "Bu yüzden Anya'nın sorusunu yanıtladım. Çünkü ikiniz iyi olacaksınız ve bunu bilmesi gerekiyordu. Ben orada olmasam bile yeniden mutlu olacaksınız."

"Beth." Sesim onun adıyla çatladı, gözlerim tehlikeli bir şekilde yanıyordu. "Lütfen."

"Bensiz de iyi olacaksın," diye tekrarladı, kendi bakışları net ve güçlüydü.

Sanki bıçağı çekip çıkarmış gibiydi -her birini- ve içlerinde tuttukları her şey dağınık bir şekilde dışarı döküldü. Başımı hastane yatağının kenarına bıraktım ve karım başımın arkasını okşarken ben ağladım.

Birinci Bölüm

AIDEN

"*Biraz EĞRİ.*"

Dudaklarımdan yavaşça bir iç çekiş çıktı, kızım tek boynuzlu battaniyeleri burnuna kadar çektiği için duyamadı.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak, rahatsız edici nesneye baktım. "Bilmiyorum, zencefilli şeker. Dün geceki gibi görünüyor, değil mi?"

Bu onu tam otuz saniye boyunca afallattı. Mavi gözlerini kırpmadan ve tereddütsüz yukarı dikmişti ve sıcak pembe tül örtünün merkezden uzak ve dolayısıyla kabul edilemez olmasının nedenlerini bulmaya çalıştığını *görebiliyordum*. Eğer kabul edilemez olsaydı, uyuyamazdı.

Gözleri önce bana, sonra tekrar pembe buluta kayd. "Clark Amca ölçtü mü?"

"Clark Amca *her şeyi* ölçer."

Kıkırdamasının sesi battaniye yığını tarafından boğuklaştırılmıştı. Ama yine de duydum ve göğsümde bir şey hafifledi. Beth'in ölümünden bu yana geçen iki yıl boyunca en büyük mücadelemiz yatma zamanı olmuştu. Onu gömdükten yaklaşık altı ay sonra ve ilk başta sadece küçük şeylerle başladı.

Baba, şu lambayı yatağıma biraz daha yaklaştırabilir misin? Çok uzakta ve göremiyorum.

Ayaklarımın üzerine bir battaniye daha alabilir miyim? Üşüyorlar ve üşürlerse uyuyamam.

Oyun odasından bir peluş hayvan daha alabilir miyim? Dört yeterli değil ve sanırım uyumak için beşe ihtiyacım var.

Sonraki yıl boyunca, onu rahatsız eden şeyler biraz daha büyüdü ve uyum sağlaması biraz daha zorlaştı. Ama on sekizinci aya girdiğimizde durum azaldı. Yatak odasına dokunulmadı ve ona bir hikaye okuduktan, dua ettikten ve onunla birlikte kraliçe boy yatağı dolduran her bir peluş karaktere iyi geceler diledikten sonra dışarı çıkabildim.

Sonra aileme daha yakın olmak için Kaliforniya'dan Washington'a taşındık, böylece kızımı tamamen yalnız büyütmek zorunda kalmayacaktım. Böylece Anya'nın etrafında büyükanne ve büyükbabası, amcaları ve teyzesi olabilecekti. Ve son iki haftadır bulunduğumuz yeni evimizdeki ilk gece her şey yeniden başladı. "Şuna ne dersin?" dedim yavaşça. "Ben aşağı inip Beckham Amca'nın getirip getirmediğine bakayım, o da Clark Amca'nın ölçüm becerileri. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başını salladı, beyaz-sarı saç tutamları başının etrafına yapışmıştı. Dikkatlice eğildim ve alnına bir öpücük bıraktım. "Seni seviyorum, zencefilli şeker."

"Seni daha çok seviyorum, babacık." Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Beckham Amca'yla konuştuktan sonra geri geleceksin, değil mi?"
"Evet."

Anya içini çekerek yorganı birkaç santim aşağı indirdi, öyle ki bana gülümsediğinde iki ön dişinin olduğu yerdeki boşluğu görebiliyordum. "Tamam."

Yatma zamanı rutini, ikimizin kendi başımıza sayısız kez yaptığı bir dansı ve ben bunu yarı uykulu bir şekilde yapabiliyordum.

Komodinin üzerindeki küçük lambayı aç.

Beth'le birlikte çektirdikleri çerçeveli resmi Anya'nın rahatça görebileceği şekilde ayarladı.

Gölgeliği yatağının mümkün olduğunca büyük bir kısmını kaplayacak şekilde ayarlayın.

Odasından çıkmadan hemen önce durdum, ona bir öpücük gönderdim, o da bunu yakalayıp ağzına attı.

Ama kardeşlerim Beckham ve Deacon'ın beni beklediği ana kata inen merdivenlerden inerken gülümsemem azaldı.

Geniş aile odasının zemininde, pembe, beyaz ve simlerle kaplı bir şeyi bir araya getiriyorlardı.

"Bu da *ne*?" Ben sordum.

Deacon parıltılı bir tacı alnına götürdü. "Sanırım bunun şu gösterişli şeylerden biri olması gerekiyordu."

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Bunu ona kim aldı?"

"Eloise," dediler hep bir ağızdan.

"Ahh." En küçük kardeşimiz buraya taşındığımızdan beri Anya'nın isteyebileceği her şeyi satın almaya başlamıştı. Annemle babam da pek farklı değillerdi, çünkü Anya tek torunumuzdu, bu da evlenmemiş dört kardeşimin tek yeğeni anlamına geliyordu. Eğer Anya on yaşına geldiğinde tam bir canavar olmasaydı, bu bir mucize olurdu.

Tüm kemiklerimde ve kaslarımda hissettiğim bir yorgunlukla, onlar çalışmaya devam ederken ben kanepeye uzandım.

"Bu gece ne oldu?" Beckham sordu.

İçimi çektim. "Gölgelik. Yatağının üzerinde ortalandığından emin değildi."

Bir bacağını küçük beyaz makyaj tezgahına vidalarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Clark astı," dedi cevap olarak.

Yani evet, ortalanmıştı. Ortanca kardeşimiz, nam-ı diğer dahi çocuk, konu böyle şeylere geldiğinde asla yanılmazdı.

"Hâlâ uyanık olma ihtimaline karşı elimde bir mezura ile yukarı çıkmalıyım." Beckham ve Deacon birbirlerine baktılar.

"Ne?" Ben sordum.

"Onu hâlâ şımartman gerektiğine emin misin?" Beckham sordu. Yine de gözleri mobilyaların üzerinde sabit duruyordu.

Parmaklarım burnumun köprüsünü buldu ve sıkıca kıstı. "Hayır, bunu bilmiyorum. Ama eğer ikinizden birinin annesini kaybetmiş yedi yaşındaki bir kıza nasıl yardım edilebileceğine dair yararlı bir tavsiyesi varsa, önerilere açığım."

"Hâlâ böyle şeyler yapıyorsa belki de onu biriyle konuşmaya götürmelisiniz."

"Los Angeles'ta her şey daha iyiye gidiyordu." Elimi indirdim ve parmak eklemlerimdeki çapraz yara izlerini inceledim. "Bu eve ve yeni okuluna alıştığında, burası da daha iyi olacak."

"İki yıl oldu Aiden," diye ekledi Deacon.

Karımın ne zaman öldüğünü bilmediğim gibi. Günleri kolaylıkla sayabilirdim. Takvime bakmadan, kaç saat geçtiğini biliyordum. Clark'ın sayılarla olan becerisine sahip olsaydım, belki dakikasına kadar bile sayabilirdim. Sevdiğiniz insanı kaybetmenin getirdiği yaygın bir boşluk vardı ve belki bu boşluk her geçen dakika, saat ve günle birlikte hafifliyor, baş edilebilir bir şeye dönüşüyordu ama her zaman oradaydı.

Ama bunu ona söylemek, kendi ailesi olmayan ve kaybının varlığında bir delik açacağı birini hiç sevmemiş birine açıklamaya çalışmak yerine, sadece başımı salladım. "Biliyorum."

Geri dönmenin en garip yanlarından biri de küçük kardeşlerimin bana yardım ettiği böyle anlardı. Dürüst olmak gerekirse her konuda. Sadece her gün burada sıcak pembe tül gölgelikler asmak ve prenses bavulları monte etmek gibi şeyler yapmaları değil, aynı zamanda bana ebeveynlik tavsiyeleri veriyorlardı.

Tabureyi hazırlayan Beckham onu yere koydu ve koltuğu okşadı. "Fena değil. Belki de mobilya montajında bir geleceğim vardır."

Deacon makyaj masasından başını kaldırmadan ön bacağı işaret etti. "Bu geriye doğru."

"Lanet olsun." Beckham onu ters çevirdi, sonra da nefesinin altından küfretti.

Gülümsemek Anya'nın odasından çıkarken olduğundan daha kolaydı. Kardeşimin endişesi benimkinin altını çiziyordu. Yedi yaşındaki kızım on yedi yaşına girmek üzereydi, akıllı, tatlı ve tam bir gözüpekti. Ama yatma vakti geldiğinde, karanlık gökyüzünü ele geçirdiğinde, kafasındaki tüm korkuların direksiyonu ele geçirmesine izin verirdi.

"Buzdolabında bira mı var?" Ben sordum.

Deacon başını kaldırıp baktı, sonra da başını salladı.

"Henüz soğumamış olabilir." "Bana uyar."

Mobilyalar hafif olsa da ev boşaltılmıştı. Los Angeles'taki bungalovumuz, Anya ve benim için Bellevue'de Sammamish Gölü'ne nazır bulduğum evin yarısı büyüklüğünde ve iki katı maliyetindeydi. Buzdolabı da evin geri kalanından farklı değildi. Boş sayılırdı. İçinde bir kasa bira, pizza artıkları, şarküteri etleri ve annemin Anya'nın yemekleri için aldığı her şey vardı. Parlak pembe bir su şişesini kenara çekip bir şişe bira aldım.

Sık sık içki içmezdim, kardeşlerim de bunu bilirdi ama bugün bunu haklı çıkarabileceğim bir gündü.

Şişeyi elimle çevirerek açtım ve metal kapak mutfağın fayans zeminine çarparken derin bir yudum aldım.

Dövüşü bıraktığım günden beri verdiğim hiçbir kararı sorgulamamıştım. Ama bugün, taş suratlı bir noterin önünde yüzlerce kâğıda imzamı atarken, hayatımın en büyük satın alma işlemini gerçekleştiriyor olmak -adını Hennessy's olarak değiştirmek üzere olan bir spor salonu- bana ilk duraksama anımı yaşattı.

İçgüdülerim her zaman, her zaman doğrudu. Eğer içgüdülerime güvenmeseydim, tek bir dövüşten bile sağ çıkamazdım. Bazen zihniniz doğru hareket olup olmadığını düşünmeye fırsat bulamadan vücudunuz tepki verirdi. Eğitim bunun içindi. Çünkü bacağınızın yanlış yöne kayması, kolunuzun başınızın üzerinde sıkışması anlamına geliyordu. Çenenize ya da böbreklerinize gelen bir aparkatı engelleyemezseniz, kazanmanız yüz kat daha zordu.

Beth'in ölümünden yaklaşık bir yıl sonra spor salonuna ilk kez gittiğimde, kapıdan içeri girdiğimde bir değişim hissettim. Bunu açıklamanın tek yolu buydu. İçimden bir ses buranın Anya ve benim için doğru spor salonu, doğru yer ve doğru zaman olduğunu haykırıyordu.

"Yüzünün nesi var?"

Gözlerimi kırptım çünkü Beckham ben farkına varmadan mutfağa girmişti. "Düşünüyorum."

"Evrak işlerini hallettin mi?" Başımı

sallayarak biramdan bir yudum daha aldım.

Beni işaret etti. "Yine yapıyorsun."

Alnım kırıışmış ve ağzım çatılmıştı. İfademi düzeltmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

"Ben iyiyim."

Küçük kardeşim beni tanıdığı için bu yorumumun üzerine gitmedi. Kendi birasını alıp açtı ve göle bakan mutfak penceresinden dışarı bakarken uzun bir nefes çekti. "Son kavganı hatırlıyor musun?"

Ona kuru bir bakış attım.

Beckham gülümsedi. "Detayları kastediyorum. Ne kadar iyi hatırlıyorsun?"

Neredeyse on yıla yayılan kariyerim boyunca, her hareketini, her pivotunu, mindere her düşüşünü, vücuduma her darbeyi hatırladığım birkaç maçım oldu ve bu da onlardan biriydi. Son maçım olduğunu biliyordum ama henüz açıklamamıştım.

Bu benim en hızlı galibiyetimdi, üç dakikadan kısa bir sürede bitti ve bitti.

Saf öfke, yumruklarımdan, ayaklarımdan ve bacaklarımdan akan öfke, o üç dakikayı besledi. Ringin içinde kontrol bendeydi. Şimdi düşündüğümde, taşınmaya ve Wilson's Gym'i satın almaya karar verene kadar, gerçekten böyle hissettiğim son zamandı.

Ama bunu Beckham'a açıklamak yerine, sadece "Yeterince hatırlıyorum" dedim.

"Özlüyor musun?"

"Evet." Biradan bir yudum aldım ve çektim. "Ve hayır."

Beckham cevap vermeden önce mutfak lavabosunun yanındaki pencereden göle baktı. "Bütün gün masa başında oturmak istediğine emin misin?"

Omuz silktim. "İşin iç yüzünü öğrendikten sonra öyle olacağını sanmıyorum. Amy yardıma ihtiyacım olursa onu arayabileceğimi söyledi ve son yedi yıldır burayı onun için işleten bir müdür var."

"O iyi mi?"

"Cinsiyetçi olma Beckham."

Sırıttı. "O iyi mi?"

"Yeni bir patronu olduğunun farkında değil, bu yüzden Amy'nin bana söylediklerinden başka bir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bu eğlenceli olacak."

Bir elimi gözlerime sürttüm. "Bunu için minnettarım." "Bu kadar ... sen olmasaydın o kadar da kötü olmazdı."

Elim düştü. "Bu da ne demek şimdi?"

Birasını bana doğru eğdi. "Aiden, sende kuduz bir kirpinin cazibesi var."

"gereken başka bir yer yok mu?"

"Hayır. Sadece parlak pembe prenses mobilyalarını monte ederken kardeşlerimle kaliteli zaman geçiriyoruz."

Gözlerimi devirdim.

Deacon kafasını mutfığa soktu. "Anya az önce seni çağırdı." Elindeki mezurayı uzattı, ben de iç çekerek aldım.

Adımlarımı ikişer ikişer attım ve kapısını iterek açarken yüzümü düzelttim.

"Mezura kayıp mı oldu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Üzgünüm, zencefilli şekerim, Beckham Amca'yla yeni işim hakkında konuşuyordum."

Tekrar battaniyesinin altına sokuldu ve odasının loş ışığında gözlerindeki merak ışığını görebiliyordum. Gölgecik fiilen unutulmuştu, ki bu kötü bir şey değildi. Ölçüm bandını gizlice spor şortumun cebine soktum.

"Yarın ilk günün mü?"

Başımı sallayarak yatağının kenarına oturdum. "Bugün tüm evrakları imzaladım ama sabah biraz dışarı çıkacağım, böylece Bayan Amy bana bilgisayarda birkaç şey gösterebilir. Ben gittiğimde büyükannem burada olacak, o yüzden muhtemelen uyandığında sana kahvaltı hazırlar."

Dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Yaban mersinli krep alabilir miyim?" "Neden olmasın?"

Anya gülümseyerek yan döndü ve koluyla küçük peluş bir köpeği kavradı. "İlk günün için korkuyor musun? Sana iyi davranacaklarını düşünüyor musun?"

Masumane bir şekilde sorduğu soruda, henüz birkaç hafta olsa bile yeni bir okula başlamakla ilgili kendi korkularını duydum.

"Evet," dedim ona. "Bana iyi davranacaklarını düşünüyorum. Yeni insanlarla tanışmanın en önemli yanı, onlara sana davranılmasını istediğin gibi davranmaktır, değil mi?"

Başını salladı. "Annem de hep böyle derdi. Altın Kural." "Yakın," diye mırıldandım, bir elimi başının üzerinde gezdirirken.

"Yeni insanlarla tanıştığında gerçekten sessiz , baba." "Sanırım öyleyim."

"Bu, insanların seninle de sessiz olmasını istediğin anlamına mı geliyor?" diye sordu, tamamen masum bir şekilde ve hemen hemen her gün yaptığı gibi kalbimi biraz daha kırdı.

Ama ona dürüstçe cevap vermeye karar verdim. "Kişiyeye göre değişir. Seni konuşurken dinlemek hoşuma gidiyor, zencefilli şeker."

Kıkırdadı. "Bunu söylemek zorundasın." "Hayır. Sadece içimden geldiği için söylüyorum."

"Bence yeni insanların nelerden hoşlandığını öğrenmelisin baba. Senin gibi olmayabilirler."

"Oldukça zekisin, bunu biliyor musun?"

Anya içini çekerek yüzünü pelüş hayvana gömdü. "Belki de Anne Listesi'ni yanına almalısın," dedi sessizce. "Ne olur ne olmaz."

Anne Listesi, Anya'nın isteği üzerine Beth'in resminin arkasındaki çerçeveye sıkıştırılmıştı. Geçtiğimiz iki yıl boyunca, ne zaman yeni bir yere gitsem, bana buna ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ne olur ne olmaz diye.

Hep aynı şeyi söyledim. O da hiç zorlamadı. Sanki o lanet listeyi unutabilirmişim gibi.

"Belki de yapmalıyım." Gülümsedim. "Artık uyumaya hazır mısın?" Başını salladı. "Sanırım hazırım."

Ayağa kalktım, alnına bir öpücük kondurmak için eğildim. Koridora çıkıp kapısını arkamdan kapattığımda gözleri çoktan kapanmıştı.

Anya'nın sözleri kafamda çınladı ve telefonumu çıkarıp Amy'ye bir mesaj göndermeye karar verdim.

Ben: Sabah orada olacağımı biliyorum, ancak konuyu açmayı unutmamak için, kendimi personele tanıtmanın en iyi yolu hakkında herhangi bir ipucu alacağım.

Neredeyse hemen cevap verdi.

Amy: Çoğu bunun bir olasılık olduğunun farkındaydı, bu yüzden kimsenin çok şaşıracağını sanmıyorum, ancak herkesle bir toplantı yapmadan önce Isabel ile tanışmanız için bir zaman ayarlayacağız.

Ben: Sence nasıl karşılayacak?

Bu işte en büyük müttefikin o olacak. Zeki, kendini işine adanmış ve tamamen soğukkanlı. Yemin ederim, hiçbir şeyin onun dengesini bozduğunu görmedim.

Ben: Unflappable şu anda kulağa oldukça iyi geliyor.

Amy: Yarın izin günü, ama muhtemelen bir noktada ortaya çıkacaktır. Isabel söz konusu olduğunda pek sürpriz olmaz.

Telefonumu bir kenara koydum ve iç çektim. "Sürpriz olmaması bana oldukça iyi geliyor."

İkinci Bölüm

ISABEL

Hayatımdaki hiç kimse bunu bilmiyordu ama tüm dünyadaki en sevdiğim eşyam metal bir kutuydu. Büyükanнем - üvey kardeşim Logan'ın annesi - onu bana on yaşıma bastığımda vermişti ve bana önemli şeyleri güvende tutmanın en iyi yolunun bu olduğunu söylemişti. Kimseyle paylaşmaya hazır olmadığım ya da iyi bakıldığından emin olmak istediğim şeyler. Günlüğümü bulduğu ve sınıftaki bir çocuk hakkında yazdığım bir şey yüzünden benimle dalga geçtiği için Molly'yle çığlık çığlığa kavga ettikten hemen sonra geldi. Kız kardeşimin meraklı gözlerinden her şeyi saklayabileceğim bir yer kulağa mümkün olan en iyi hediye gibi geliyordu.

Şık ve siyahtı, kenarları biraz yıpranmıştı ve yaşlandıkça matlaşan kalın bir kilidi vardı. Ağır metal üst kısmı boyunca kırmızı bir şerit vardı ve bu şaşırtıcı parlak renk patlamasını her zaman sevmişimdir. Kutunun geri kalanı çok sertti ama bu küçük renk parçası ona kişilik katıyordu.

Bana bunun eski olduğunu, artık böyle kilitli kutular yapmadıklarını söyledi. Alt taraftaki metale 43 Bond damgası vurulmuştu, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

Yıllar boyunca o kutuya koyduklarım konusunda çok seçici davrandım. Birkaç hatıra vardı, bazıları mutlu anılar getirdi ve bazıları da iyi ya da kötü önemli bir hatırlatma işlevi gördü.

Mollynin on birinci yaş günümde, istediğimi bildiği için aylarca para biriktirip bana aldığı gümüş bir madalyon. Eskiden ona bakardım.

Ablamın aslında neden varlığımın baş belası olmadığını hatırlamak istediğimde.

Mezuniyet balomdaki korsajımdan bir kurdele. Randevu , ama benimle ne yapacağını anlamaya çalışan terli çocuk-adam elleri... değildi. O adam -tıpkı uzun bacaklarımı yetişkinliğe doğru uzatırken benimle çıkmak için üzücü girişimlerde bulunan diğer birkaç kişi gibi- sırtına bağlanmış olsa bile bir konuşmayı taşıyamazdı. Hayır demenin neden daha kolay olduğunu hatırlamam gerekirse, bu kutudan bir tane çıktı.

Annemizin bizi terk etmeden birkaç hafta önce kardeşimizin bana verdiği bir bilezik. Onu hiç takmamıştım. Genellikle o bileklik çok geride dururdu çünkü o narin gümüş desenin en ufak bir görüntüsü bile kalbimi hızlandırırdı. İnsanlar sizi ne zaman terk edeceklerini bilirler. Bileziğin bana bunu hatırlatması için kutudan çıkmasına gerek yoktu.

Bazı eşyalar o kadar da hüzünlü değildi, merak etmeyin.

On sekiz yaşında çalışmaya başladığımdan beri ikinci evim, hayatım olan kickboks salonundan aldığım ilk el sargısı. Onları ilk kez giydiğimde on dört yaşındaydım.

Bazıları aptalcaydı ya da beni aptal gibi hissettiriyordu ki bu biraz farklıydı. Genelde onları incelemek için çıkarmazdım. Ama oraya varıyordum. Tüm hikaye anlatımlarının bir amacı vardı, söz veriyorum.

Yaşım ilerledikçe kutunun -güçlü, güvenli ve koruyucu- benim için uygun bir sembol olduğunu fark ettim.

Ne kadar seksi, değil mi?

Isabel Ward, insan kilit kutusu.

Sert ve güçlüydüm. Önemli olan her şey kimsenin dokunamayacağı ya da mahvedemeyeceği bir yerde güvendeydi. İçimde çok daha fazlası için yer vardı, ancak yaşlandıkça kapağın açılması için daha az fırsatım oldu.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten denemedim bile, ki bu iyiydi. Acınacak ya da utanılacak bir şey değildi. Kapağımı kilitli tutmayı seviyordum.

Ne demek istediğimi. Henüz hiçbir erkek o bebeği açmamıştı ve ben de bunu yüzde yüz kabullenmişim.

Birinin kutularını sık sık açmasına izin veren insanları yargıladığımdan değil; bu sadece benim için daha iyi bir seçimdi. Daha güvenli. Kapalı kalmasına izin vermek, yanlış kullanılmasından daha iyiydi.

Logan ve karısı Paige'in evindeki kullanılmayan boş odada güvenli bir şekilde saklanan kutu, uzun dokunmadığım bir şeydi. On sekiz yaşımdan beri ona hiçbir şey eklememişim.

Ama nedense yatmadan önce kutuyu ve genelde bakmadığım aptalca eşyaları düşündüm.

Medyum olduğumu falan iddia etmiyordum. Ama hayatımda birkaç kez, o kutudaki bir şeye bakmak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle saatlerce uykuyla mücadele etmişim. Dürtü doğru kelime bile değildi. O kadar güçlüydü ki bacaklarım titriyor ve parmaklarım huzursuzca seğiriyordu.

Annem bizi terk etmeden önceki gece, büyükannemin mezarı üzerine yemin ederim ki (ki bunu sadece gerçekten çok ciddi olduğumda yaparım), o kutunun sanki canlıymış gibi beni çağırdığını hissettim. O zamanlar, meraklı kız kardeşlerimin bulamayacağı dolabımın arkasındaydı ve gökyüzü karanlıkken onu çıkardım. O zamanlar içinde bu kadar çok şey yoktu, bu yüzden içindikileri karıştırmam uzun sürmedi. Bileziğin hala orada olduğunu kontrol etmek işe yaradı ve uyuyabildim.

Ne *büyük* bir kehanet olduğu ortaya çıktı.

Birkaç yıl sonra yine aynı şey oldu. Başka bir evde ben ve Logan'ın yeni geçici ailemiz için aldığı kutu vardı. Bir şey beni kutuyu tekrar açmaya zorladı ve içine sıkıştırdığım bir resmi inceledim. Bu beşimizdik. Kız kardeşlerim, Molly, Lia ve Claire ve sonra Logan. Koruyucumuz, ebeveyn olmayan ebeveynimiz, annem dünyamızı alt üst ettiğinde devreye girip dünyamızı düzelten kişi.

Ertesi gün Paige'i eve getirdi ve onu müstakbel eşi olarak tanıttı. Bu sefer değişim iyiydi. Kızıl saçlı kasırğa.

hep istediğim gibi bir anne oldum.

En son o zaman olmuştu. Şimdiye kadar.

Yatağıma uzanıp tavana baktım ve muhtemelen yedi yıldır açmadığım kutuyu gözümde canlandırmaya çalıştım. İçindeki her şeyi katalogladım, ne anlama geldiklerini çözmeye çalıştım. Ufukta ne gibi değişiklikler olabilirdi?

Söylememe izin verin. Kendilerini metal kilitli kutulara benzeten kadınlar değişimi sevmezdi. Değişimden nefret ederdik.

Dehşet vericiydi, dışarıda durup fırtınanın üzerinize doğru geldiğini bilmek gibi, ama henüz ilk büyük yağmur damlasını hissetmemişsiniz.

İzin günüm olmasına rağmen duşumu aldım ve işe gitmek için giyindim, kalbimin üzerinde spor salonunun logosu olan en sevdiğim koyu mor fermuarlı tişörtümün duygusal zırhını giydim. Evden çıkmadan önce, şampiyonların kahvaltısının benim versiyonum olan çilekli Pop-Tarts yedim. Yolda kahvemi yudumlarken radyoda müzik yoktu çünkü tek düşünebildiğim hayatımda patlamak üzere olan meşhur bombaydı.

Aylardır patronum Amy' spor salonunu satacağını biliyordum ama yerine kimin geçeceği konusunda bana hiçbir şey söylememişti. Ama yine de, beni burayı yönetmem için işe aldığı günden beri kalbimin her zerresini yatırdığım işe gitmek için bildik rotayı izlerken, önsezimin benim için çok değerli olan bu yerle ilgili olduğuna dair içime bir şüphe düştü.

Farlarım, spor salonunun bulunduğu alçak, kare şeklindeki binanın önündeki boş otoparkı boydan boya kesiyordu. Normalde park ettiğim arka tarafa geçmek yerine ön taraftan geçmeye karar verdim.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve duvardaki bip sesi üzerine güvenlik kodunu tuşladım. İçeri girdiğimde spor salonu karanlıktı, bu da benim için gayet uygundu. Yıllar önce buranın her santimini ezberlemiştim, bu yüzden gün doğumunun zayıf ışığı ofisime geri dönmem için fazlasıyla yeterliydi.

Eğer yeterince meşgul olabilirim, açmam ve sergilemem gereken ürün kutuları, son haline getirmem gereken eğitim programı ve

bitirmem gereken zaman çizelgeleri vardı, belki de kötü büyü hissini görmezden gelebilirdim.

Kahvemden bir yudum aldım ve boştaki kolumu irkilerek başımın üzerine uzattım. Bir gün önce derste biraz fazla zorlanmışım ve kaslarım hareketi protesto etmek için çığlık attığımda yüksek sesle inledim.

Bu inilti üzerine Amy'nin ofisinin kapısı açıldı ve küçük köşe lambasının ışığı içeriye aydınlattı. Daha önce fark etmediğim, spor salonuna bakan camın üzerindeki perdeler çekilmişti. Amy'nin kafası dışarı fırladı. "İz. Çok erken geldin."

Durdum, kalbim her gümbürtüde daha da hızlı atmaya başlamıştı. "Neden öyle olduğum için gergin görünüyorsun?"

Onun için çalışmışım ve onu hiçbir şeyin etrafında dolanmayacak kadar uzun süredir tanıyordum.

Amy içini çekti, yüzü öyle bir ifadeye büründü ki benim de midem bulandı. Patronumdu ve beni *etrafımda* dolanmayacak kadar uzun süredir tanıyordu. İşte bu kadar. Omzunun üzerinden bakıp ofisinde biriyle konuştuğu anda, korktuğum şeyin bu olduğunu anladım.

Yeni bir
sahip. Yeni
bir patron.

Ama Amy bana dönüp özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde hissettiklerimin yanında bu korkunun hiçbir önemi yoktu. Kalbimin çarpmasına neden olan şey gördüğüm özürdü.

Cildim çok sıkı ve kemiklerim çok büyük hissediyordu çünkü o ofisteki kişinin o şey olduğunu biliyordum... yaşadığım his.

Birden kaçmak istedim. Her neyse-her kimse- onunla yüzleşmek istemiyordum.

Amy'nin koyu renk gözleri yüzümü aradı. "Bunu yarın biraz daha resmi bir şekilde yapacaktım, ama izin gününde kıcının ortaya çıkacağını hissediyordum."

"O kutuları açmam gerekiyordu," dedim ama o kenara çekilip kapının aralığını doldurunca sesim kesildi.

Vay canına. Lanet olsun. Cehennem. Düşündüğümde de kötüydü. Sanki beni dehşete düşüren her şey, kendimi kontrolden çıkmış hissetmem için gönderilmiş büyük, kaslı, daha iyi görünen bir paketin içinde toplanmıştı.

Haklı olduğumdan, uykusuz gecemin beni böyle bir şey olacağı konusunda uyarmış olmasından nefret ediyordum. Kutunun içinde beni çağıran şeyin ne olduğunu biliyordum ve aman Tanrım, şimdi sırf yokmuş gibi davranabilmek için onu parçalara ayırmak istiyordum.

Her şey yoluna girecek, dedim kendime.

Burası Isabel'in genç versiyonuna, insanların hakkımda ne düşüneceğinden biraz emin olmayan ve çok korkan versiyonuna göre bir yer değildi. Ben artık o değildim. Üzerinde onun adı yazan o lanet kutunun içinde ne olursa olsun.

Yürüdüğüm yere dikkat etmememin tek nedeni buydu ve ayağım iplerin kenarına takıldı.

Bir solukla öne doğru atıldım, kahvem ıslak bir tokatla yere düştü, elimde ölümüne ezdiğim fincanımdan geriye kalan dağınıklıktan elim damlıyordu.

"Çok özür dilerim," dedim.

Amy güldü. "Bu size bahsettiğim soğukkanlı Isabel Ward."

Yüzüm ama eğilip bana bir havlu uzattı, ben de havluyu elimi silmek için ve hiç şüphesiz birkaç dakika içinde sileceğim kahve lekesinin üzerine attım. Havluyu ayağımla dağınıklığın etrafına iterken, bakışlarını üzerimde hissettim. Dikkatlice başımı kaldırıp onunla yüzleştim. Bunu yapıp yapamayacağımı görmek için.

Bu olabilir.

Olmaz.

Ol.

Oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında o kadar çok şey biliyordum ki bu çok saçmaydı. Yıllar süren çalışmalarım, kariyerini takip etmemden, *onu izlememden*. Biliyordum.

Boyu 1.85'ti ve en iyi dövüş günlerinde kilosu 2.45 civarındaydı, bu da onu yıllarca domine ettiği ağır sıklet sınıfına sokuyordu. Emekli olduğundan beri kilo vermişti ama bu onun etkisini azaltmamıştı.

Onu dövüşürken izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum çünkü her birini izlemiştim.

Her birini.

Adının on beş yaşındaki Isabel'in günlüğünün sayfalarına karalandığını biliyordum çünkü ilk kavgasını yaptığında, bir gün onunla tanışıp evleneceğime tamamen ikna olmuşum. Yıllar boyunca, benimle flört etmeye, çıkma teklif etmeye, benimle herhangi bir şey yapmaya çalışan her beceriksiz çocuk, zihnimde onun standardına göre değerlendirildi. Döktüğüm kahvenin kokusu dolaşırken, yemin ederim, utancımдан ölebilirdim.

Gözlerinin koyu yeşil olduğunu ve ağzının nadiren gülümseyecek şekilde kıvrıldığını biliyordum.

Birkaç yıl önce, karısının ölümünden sonra kızına bakmak için emekli olduğunu biliyordum.

Onun karşımda durması, eskiden istediğiniz, arzuladığınız tek şeyi birinin size vermesi gibiydi ve şimdi sadece gerçek hayatta hayal ettiğiniz kadar iyi olması için dua etmeniz gerekiyordu.

Eğer kafamda kurduğum gibi biriyse, kesinlikle sıçmıştım.

Amy boğazını temizledi ve bu onun bakışlarıyla benimkiler arasındaki bağlantıyı kopardı.

"İz, ilk öğrenen sen olabilirsin," dedi Amy.

Bana doğru bir adım attı, ağzı düzdü ama kaba değildi, gözleri karanlık ve meraklıydı ve kocaman elini uzattığında ben de bir adım attım. Ne yazık ki avucumu onunkine değdirmeden önce titrek bir nefes aldım. Bunun talihsiz olmasının nedeni yüksek sesle ve onun duymamasının imkânsız olmasıydı.

Ellerimiz birbirine değdiğinde kaşları düştü ve bakışları o tek bağlantı noktasında sabitlendi. Parmaklarımdaki titremeyi hissetmemesini umarak elimi yavaşça geri çektim.

"Aiden Hennessy," dedi.

Sanki adını bilmiyormuşum gibi.

Ağzını tekrar açtığında, neredeyse elimi dudaklarımdan üzerine koyacaktım çünkü bunu söylemesini istemiyordum. Ama elim yanımda kaldı ve kelimeleri yine de alçak sesle ve karanlık bir şekilde söyledi ve hayatımın nasıl değişmek üzere olduğuna dair bir önsezi ürpertisi hissettim.

"Ben yeni sahibiyim."

Sesimi bulmam birkaç saniye sürdü ve bulduğumda da istediğimden daha yumuşaktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Tanrım, ilk kelimedeki o tek hıçkırık için kendimi tokatlayabilirdim. Ama dürüst olmak gerekirse, kulaklarımdaki uğultu yüzünden konuşmakta zorlanıyordum. Beni heyecanlandıran bir sporcuyla tanıştığım zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar kolay sayabilirdim - kelebekler!

Beni tamamen beceriksiz olduğum için kovmadığı sürece *her gün* göreceğim yeni patronum Aiden Hennessy, onları sadece karnımda patlatmadı. Başımdan ayak parmaklarıma kadar her yerim uçuşan, çırpınan, canlı renklere sahip, çırpınan kanatlarla kaplanmıştı.

Üzerlerine benzin döküp bütün o küçük piçleri ateşe vermek istedim.

Amy bana tuhaf tuhaf bakıyordu çünkü yumuşak dilli olmak ve ben bir araya . Asla.

Bir saniye yüzümü inceledi, sonra başını salladı. "Amy bana bir süredir burada çalıştığını söyledi?"

Amy güldü ve ben bir cevap oluşturamadan elini koluma koydu. "Isabel bu kapıdan içeri girdiğinde on üç yaşında mıydı? On dört mü? Onu on sekiz yaşına kadar işe almamış olabilirim, ama o günden beri

Öldürücü bir sağ kroşesi olan o kavgacı küçük kızla göz göze geldim ve ondan kurtulamadım."

Beni değerlendirirken yanaklarımın yeniden ısındığını hissettim. Amy'ye hafif bir gülümseme verdim. "O da denedi."

"Lütfen. Senden kurtulmak için deli olmam gerekirdi," dedi. "İşlerimizin bu kadar iyi gitmesinin nedeni o ve size farklı bir şey söylemesine izin vermeyin. Müşteriler onu seviyor, çalışanlar da öyle. Hepimiz seviyoruz."

"Yine de gidiyorsun," dediğimi duydum. Ağzımı kapattım çünkü yeni sahibin önünde söylenecek türden bir şey değildi.

Amy'nin gözleri doldu ve dehşet içinde benimkilerin de dolduğunu hissettim. "Bunun olacağını biliyordun, Iz."

Yavaşça başımı salladım. "Biliyorum."

Çenesini göğsüne indirdiğinde, uzun, siyah örgüleri omzunun üzerinden düştü ve en sessiz koklamaları duydum. İri yarı adam bizi dikkatle izliyordu, yüzünde bu duygu gösterisine karşı en ufak bir yargılama ifadesi yoktu.

"Size bir dakika veriyorum," dedi, sesinde iliklerime kadar hissettiğim alçak bir homurtu vardı.

Sesi, Tanrım, neredeyse titriyordum. Bu hayal edebileceğimden çok ama çok daha kötüydü.

Amy başını kaldırdı, minnetle gülümserken dişleri beyaz ve düzdü. "Teşekkür ederim, Aiden."

Çenesini eğdi, gözleri bir kez daha bana doğru kaydı ve sonra ofiste kayboldu.

Sadece Amy ve ben kaldığımızda, ana odanın ortasına hakim olan boks ringinin kenarını işaret ettim. Önce o oturdu, ben de onu takip ettim.

"Ben yapmadım..." Başını sallayarak durakladı. "Bu şekilde olmasını istememiştim. Seni böyle gafıl avlamak."

Henüz cevap vermek için kendime güvenmiyordum ve daha da kötüsü, onun için çalışmama düşüncesiyle gözlerimin yandığını hissettim.

Amy de beni çok uzun zamandır tanıdığı ve çok iyi bildiği için konuşmaya devam etti.

"Aiden geçen sene geldi. Fark ettiniz mi bilmiyorum."

Homurdandım, bu da Amy'nin sessizce gülmesine neden oldu.

"Tabii ki yaptın." Tekrar başını salladı. "Gerçekten bir eğitim seansı istiyordu ama biraz da araştırma yapıyordu. Ve birkaç ay önce pazarlığa başlamak için bana yaklaştığında, Iz, bu reddedemeyeceğim bir teklifti."

Hava, büzülmüş dudaklarımın arasından yavaşça tısladı. "Satmak istediğini nereden bildi?"

"Bir komşuma bahsettim çünkü çok sayıda eski sporcu tanıyordu. Bana uygun birini bulmak için nasıl bir yol izleyebileceğim konusunda fikir sahibi olabileceğini düşündüm."

Ellerim yumruk haline geldi. "Bana sorabilirdin." Amy

şaşkınlıkla bana baktı. "Senin fikrin için mi?"

Yutkundum. "Satın almak için."

Omzuyla beni dürttü. "O kadar paran var mı Isabel Ward? Sana böyle bir şeyi karşılayabilecek kadar para vermediğimi biliyorum."

Gözlerimi ona kaldırarak başımı salladım. "Paige'den kalan ve hiç dokunmadığım bir vakıf fonum var. Belki de buranın değerini hafife alıyorum," diye sessizce itiraf ettim, "ama muhtemelen sana bir teklifte bulunabilirdim."

Amy ağzı gevşek bir şekilde iplere yaslandı. "Ne oluyor Ward? Paran var ve ben bilmiyorum mu? Bunca yıldır kahve parasını senin ödemene izin vermeliydim."

Gülümsedim. "Olabilir. Parayı bizim için bir kenara koydu ama hiçbirimiz on sekiz yaşına gelene kadar onunla bir şey yapamazdık ve o zaman bile, yirmi beş yaşına gelene kadar herhangi bir şeyi serbest bırakmak için Logan ve Paige'in imzasına ihtiyacımız vardı."

Mırıldandı. "Belki bir teklif yapabilirdin, belki de yapamazdın. Ama onun teklifi değerinden daha fazlaydı."

"Sence bunu neden yaptı?" Gözlerim onun sessizce oturup konuşmamızı bitirmemizi beklediği ofise kaydı.

"Çok büyük bir ailesi var, dört ya da beş kardeş gibi bir şey. Hepsi bu bölgede yaşıyor ve kızının okuluna da yakın. Bu sayede zaten inşa ettiğimiz şeyi alıp daha da iyi hale getirebilecek." Yana doğru baktı. "Ve bence yapacak da. Bu konuda tutkulu ve gelip her şeyi yeniden yapmak istemiyor, söz veriyorum."

Başımı salladım.

Uykusuz geçen gece artık tamamen açıktı.

Değişim yine kapımı çalmıştı ve bir kez daha kendimi en güvende hissettiğim yere ayak basıyordu. Ailem dışında kendimi en rahat hissettiğim yere.

Bu, koyduğum metal-güçlü bariyerleri test edeceğinden endişe ettiğim tek şeydi.

Öyleydi.

Ama Amy'ye saygı duyduğum ve reddedemeyeceği kadar iyi bir teklif almasını ve eşi Renata ile her zaman hayal ettikleri gibi dünyayı gezebilmelerini istediğim için omzunu geri ittim.

"Sana güveniyorum," dedim ona.

"Teşekkür ." İç çekti. "En çok sana söylemekten korkuyordum." Bu beni gülümsetti. "Nedenmiş o?" diye sordum.

"Çünkü çok inatçısın ve her birini izlediğin için muhtemelen onun maçlarını ezberlediğini bilmediğimi sanma ve şimdi patronun olduğu için bundan *nefret* edeceksin ve yanlış bir şey yapmış gibi hissedeceksin."

Boğazımdan yukarı çıkmaya çalışan histerik kahkaha baloncuğunda boğulmamı işaret edin.

Hiçbir fikri yoktu.

Aptal yanaklarım kapıdan girdiğimden beri sekseninci kez aptalca sıcaktan yandı ve ona bakmayı reddettim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Amy homurdandı. "Sanki paylaşacakmışsın gibi. Ona bir şans vereceğine söz ver, tamam mı? Eğer bu işi başaracaksa sana buradaki herkesten daha çok ihtiyacı olacak. Ona en büyük müttefikinin sen olacağını söyledim bile."

Uzun ve geniş gölgesi ofisin içinde hareket ediyor, kapalı perdelerin arkasından görünüyordu ve onu görmek -onun görüntüsü- midemdeki düğümlerin daha da sıkılaşmasına neden oldu.

Ona bir şans ver.

Tam olarak neye? Seçeneklerim çok azdı. Ya hayal ettiğim gibi biri değildi ya da daha iyiydi. Zaten onun önünde kendime çelme takmıştım, yani tüm bu patron/çalışan dinamiği harika bir başlangıç yapmıştı.

Cevap vermeyince "İz?" diye sordu. "Söz veriyorum."

Ve bunu tutacaktım. Ama bu şimdiye kadar verdiğim en korkutucu sözdü çünkü bana verdiği his uykusuz gecemin sadece bir başlangıç olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Değişim buradaydı ve onun adı Aiden Hennessy'ydı.

Üçüncü Bölüm

ISABEL

"Tuhaf davranıyorsun ve saklanıyorsun ve bu ikisinden hangisinin beni daha çok korkuttuğunu bilmiyorum." Kelly'nin sesi, arkasında oturduğum -yani saklandığım- büyük kutu yığınının üzerinden geliyordu.

Bayanlar ve baylar, çalışma arkadaşlarımı inanılmaz derecede iyi tanımanın talihsiz bir yan etkisi de, onların bana laf söylemekte hiçbir sakınca görmemeleriydi.

-Müdürleri olsam bile.

Ona bir bakış bile atmadan bir yığın ter havlusunu kenara ittim ve envanter sayfama işaretledim. "Çalışıyorum, Kell."

"Kapıdan girdiği andan beri buradasın."

Sarı at kuyruğunun tepesi yığındaki en uzun kutunun üzerine çıkmıştı ama yüzünün tamamını göremiyordum.

Kelly McKendrick boyunun eksikliğini sınırsız enerjisi ve coşkusuyla telafi ediyordu. Öyle ki bu yüzden ondan hoşlanmamak istiyordum ama bunu gerçekten yapamazdım çünkü o şimdiye kadar tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. "Normalde Çarşamba sabahları ofisinizde çalışırsınız. Ama ofisiniz boş olduğu için... ondan kaçtığınızı düşündüm ve bu konuda konuşmanız gerekirse diye iyi olduğunuzdan emin olmak istedim." İçini çekti. "Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmak istediğinden değil, ama her şeyin bir ilki vardır."

Gözlerimi devirdiğimde, benimle birlikte kutuların arkasına tırmandı, sırtını duvara dayadı ve havluları katlamaya başlarken pembe legging giymiş bacaklarını önünde uzattı. Spor salonunda bir avuç yarı zamanlı çalışan vardı ve Kelly bu grupta en uzun süre takılan kişiydi. "Neden bahsettiğini bilmediğimden eminim," diye mırıldandım. Bir sonraki kutuya uzanmadan önce ona envanter sayfasını uzattım.

"Dünkü toplantıdan sonra ne kadar üzgün olduğuma inanamadım." İç çekti. "Amy çok iyi bir patron ve o çok ..."

Onun duraksaması sırasında kendimi nefesimi tutarken buldum. Boşluğu doldurmak için birkaç kelime düşünebilirdim ama Kelly'nin nasıl cevap vermesini istediğimden tam olarak emin değildim.

"Ne olmuş yani?" diye sordum. O yeni eldiven kutusunu açmaya başlarken ben de panoyu geri aldım.

"Ciddi," diye fısıldadı. "Dün onu tanıştıırken bir kez bile gülümsediğini sanmıyorum."

Kelly'nin tamamen doğru olan yorumu, kendime sert bir zihinsel moral konuşması yapmamı sağladı.

Evet, o ve ben aynı yaşıydık.

Evet, onu arkadaşım olarak görüyordum çünkü beş yıl boyunca birlikte çalışmıştık.

Ve evet, umutsuzca onunla tüm bu olanlar hakkında konuşmak istiyordum. Ona şimdi maaş çeklerimi imzalayan ve vücudumu kelebeklerle kaplayan ateşli adamdan nasıl saklandığımı ve hayatımın bir noktasında sanki evliymişiz gibi imzayı atmaya çalıştığımı anlatmak istiyordum. Utanç çok gerçektir.

O kadar kötüydü ki, bir gün önce Amy'nin toplantısı sırasında ona tek bir bakış bile atmadım.

Bir tane bile yok.

Ama ona bunların hiçbirini söyleyemezdim çünkü bu özel konuşma için arkadaş modunda değildim. Ben müdürdüm. Ayrıca elimden gelse kimseye bir şey anlatmazdım.

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Görünüşe göre her zaman oldukça ciddi bir adam olmuş." Bana meraklı bir bakış attığında omuz silktim. "Dövüşlerini izledim, yani tahminim bu, hiç tanımadığınız birini ne kadar yargılayabilirsiniz."

"Bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım. Profesyonel dövüşleri izlemeye midem elvermiyor, o yüzden onu tanıştırdığında kim olduğunu bile bilmiyordum." Ohhhhh, böyle bir sorunum olması. "Bizi kazanması gerekmiyor muydu?"

"Aslında bence tam tersi," dedim ona. "Yeni sahibi o, Kell ve ona ne yaptığımızı bildiğimizi göstermek bize düşüyor."

"Fiziksel olarak gülümsemekten aciz olsa bile mi?" diye sordu asık bir sesle.

Ona birkaç eldiven attım. "Olsa bile."

Mat ve parlak siyah tasarıma hayran kalabilmek için plastik kılıfı çekip çıkarırken, "Bunlar tam bir baş belası," dedi. "Bir çift deneyebilir miyim?"

"Eğer parasını ödüyorsanız."

Güldü. "Bay Smiley'nin onları bedavaya almama izin vereceğini düşünmüyorsun değil mi?"

Sözler aramızda havada asılı kalırken, devasa, gülümsemeyen gölgesi belirdi. Yüzüm düştü ve Kelly öksürmeye başladı - az önce yeni patronumuza *Bay Smiley* dediği gerçeğini silmek için hiçbir şey yapmayan korkunç, hıçkırık sesi.

Bir dağdan oyulmuş gibi görünen çenesindeki kasların tehlikeli bir şekilde gerildiğini gördüğümde midem yana doğru eğildi.

"Günaydın Bay Hennessy," dedi Kelly.

Gözleri yüzümden tekrar onunkilere kaydı. "McKendrick, değil mi?"

Başını salladı.

Vücudunun yarısı kutularla kaplı olduğu için ellerine baktığında neye baktığını anlayamadım. Ama yan tarafa geldiğinde, elinde tek kullanımlık, beyaz kapaklı bir kahve fincanı vardı ve yanında Kelly'nin adı yazılıydı. Fincanı Kelly'ye uzattı, o da dikkatle aldıktan sonra ağzını kokladı.

Çevresel görüşümde çenesinin açıldığını gördüm.

Bir fincan daha çıkardı ve bu sefer bana uzattı. Tüm vücudum sanki biri beni betonun içine dökmüş gibi kilitlendi.

Karanlık ve hafif önsezili kaşları yavaşça kalktı. Kelly yüksek sesle boğazını temizledi ve ben gözümü kırptım.

Kahve.

Kupa.

Doğru.

Bardağın yan tarafında siyah Sharpie kalemle soyadım yazıyordu ve yemin ederim, ondan almak için uzandığımda elim en ufak bir şekilde titremedi. Parmaklarımız birbirine değmedi, çünkü bundan kesinlikle emindim.

Ben temkinli bir yudum alırken gözleri sabit ve *evet*, gülümsemeden beni izliyordu.

Dilime değdiğinde gözlerim büyüdü çünkü tam olarak normalde sipariş ettiğim şeydi.

Çenesini hafifçe eğerek selamlamak için kısa ve gür bir sesle "Ward" diye mırıldandı ve gitti. O uzaklaşırken, uzun bacakları siyah kauçuk zemin üzerinde rahatça yürüyordu, iri ellerinde bir başka dolu içki taşıyıcısını gördüm.

"Bu ne lan?" diye fısıldadım.

Kelly kahkahayı patlattı.

Ona yan gözle baktım. "Bunu söylediğimi hiç duymadın."

İki parmağını alnına götürerek selam verdi. "Hay , patron."

Sanki pimi çekilmiş bir el bombasını gibi kahve fincanını yanımdaki yere bıraktım ve Kelly'nin yardımıyla kutuları açmaya devam ettim. Sadece birkaç

Müdavimler içerideydi, çantaları ve ağırlıkları kullanıyorlardı, bu yüzden spor salonu sessizdi.

Orada o kadar uzun süre çalıştıktan sonra sesler artık kulağıma bile gelmiyordu. Ağırlıkların rafa çarparken çıkardığı çınlama, konuşan insanların kahkahaları, hoparlörlerden çalan müzik ve köşedeki hız yastığına vuran birinin ritmik vuruşları rahatlatıcı olmalı ve beni daha iyi hissettirmeliydi.

Ama her şey bir garipti. Mihenk taşım olan bu yerde yönümü bulamıyordum.

"Bugün sınıfta kaç kişi var?" Kelly'ye sordum.

Düşünürken yüzü buruştu. "Yirmi beş, sanırım? Yaklaşık bir saat önce buraya geldiğimde kontrol ettim."

"Evet, neden bu kadar erken geldin?"

"Egzersiz yapmak istedim."

Kahvesinden yavaşça bir yudum alırken ona baktım. "Senin için nasıl gidiyor?"

"Pekâlâ, güzel müdürümün bu güzel eldivenleri saklandığı yerden çıkarmasına yardım ediyorum," dedi cömert bir jestle. Birini eline alarak tasarımını inceledi. "Amy'nin neden bileklikte logo istemediğini şimdi anlıyorum. Ne olacağını biliyordu."

Elimdeki çift yavaşça kucağıma düştü çünkü fark etmemiştim bile.

Fark ettiğimden çok daha uzun bir süredir ufukta bir değişim belirmiş, günlerimin kenarından fark edilmeden süzülüp duruyordu. Dikkat etmeyen bendim.

Kelly benim sessizliğim içinde neşeyle gevezelik ediyordu ama söylediklerinin çok azı kayıtlara geçiyordu. Kutuların ötesinde, Aiden kullandığımız bilgisayar programlarına alışmaya çalışıyor ve benim avucumun içi gibi bildiğim politikaları, programları ve günlük bilgileri gözden geçiriyordu.

Ben de kutuların arkasına saklanıyordum çünkü ona verdiğim tepki kendimi Space Needle'dan çıplak bungee jumping yapıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Bir genç

Ezilme utanılacak bir şey değildi ama ben oradaydım. Saklanıyordum.

"İz," dedi Kelly. Ses tonuna bakılırsa dikkatimi çekmeye çalışıyor olmalıydı.

"Ha?"

Sırıttı. "Söylediklerimin tek kelimesini bile , değil mi?"

"I ..." Omuzlarım düştü. "Pek sayılmaz. Özür dilerim."

Kelly bunu elinin tersiyle itti. "İçeri girip kahve için ona teşekkür etmen gerektiğini söyledim." Yeterince masum bir ifadeydi ama sonra uzun kirpiklerini kırıştırdı.

Başımı eğdim. "Kafan iyi mi?"

"Çarşamba günleri asla," diye yanıtladı ciddiyetle. Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve kendimi içimden gülerken buldum. "Sadece yarı şaka yapıyorum. Ona teşekkür etmelisin, ama dürüst olmak gerekirse, o adam muhteşem ve bekâr ve ikinizin milyonlarca ortak noktası var."

Onu susturmak için ağzına bir havlu tıkmak istedim çünkü birlikte olmamızdan bahsettiğini duyunca avuçlarım terlemeye başladı.

"Kelly," dedim sessizce.

Gülümsedi.

"Bu konuda konuşmayı

kes." Kelly iç çekti.

Telefonumda bir alarm çaldı ve nefesimin altında küfrettim. "Ne oldu?" Kelly sordu.

"Kız kardeşlerimle nedime elbisesi meselesi olduğunu unutmuşum." Sert bir nefes verdim.

"Molly'nin düşününe davetli miyim?" Ona bir bakış attım.

Kelly iç çekti. "*Biliyorum. Ama Noah Griffin*'le evleniyor. O Keith'in Wolves'taki en sevdiği oyuncu ve kardeşin de onun en sevdiği koç, yani takımın yarısı orada olacak ve o zaman erkek arkadaşım mutlu bir adam olarak ölebilir."

Gülümsedim. Bu, neredeyse NFL kraliyet ailesine mensup olmanın bir yan ürünüydü. Etrafım sürekli olarak birinci sınıf sporcularla çevriliydi, ama bakın, gerçekten önemli olduğunda bunun bana hiçbir faydası olmuyordu. Kahvemi onun ayaklarının dibine döktüğümün zihnimdeki görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

"Kulağa her ne kadar eğlenceli gelse de, kardeşlerin iş arkadaşlarının davetli olduğunu sanmıyorum," dedim. "Glenn'le olan seansımı dersinden sonra alabilir misin? Programımdaki tek şey bu."

Başını salladı. "Sorun değil."

Ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzattım.

Kelly yerdeki dokunulmamış bardağı işaret etti. "Bunu unutma."

Yemin ederim, o fincana sanki bacaklarıma dolanmış, dişlerini derime geçirmeye hazır bir yılanmış gibi baktım.

Güldü ve derse hazırlanmak için çıkarken başını salladı. "Çok şüphecisin, Iz," dedi omzunun üzerinden.

Belki de onun için bu kadar basitti. Ciddi bir adamdan düşünceli bir jest. Bana ise tamamen başka bir şey gibi geldi. Eğer o kahveyi içersem, yeni bir işletmenin sahibi olduğu ilk haftasında, programdaki her bir çalışanın ne içmekten hoşlandığını anlamak için nasıl zaman ayırdığını düşünmeye başlayacaktım. Mükemmel gözleri, bir ev kadar geniş omuzları ve uzun bacaklı adımlarıyla Aiden Hennessy'nin sessizce düşünceli şeyler yaptığını düşünmek istemiyordum çünkü bu zaten utanç içinde olan kalbimi paramparça edecekti.

Yaptığı şey, kendimi yeniden on beş yaşındaki kız gibi hissetmemi sağlamaktı ve bundan nefret ediyordum.

On beş yıl kötü geçtiği için değil. Tam tersine. Ben o yaştayken ailemiz nihayet düzene girmişti. Paige Emmett'e hamileydi ve ben kendimi güvende hissediyordum. Sevildiğimi. Bu yüzden mor günlüğüme benden on yaş büyük MMA dövüşçüleriyle evlenmekle ilgili karalamalar yapmak bana tamamen kabul edilebilir geliyordu.

Yetişkinliğimin gerçekliği hayal ettiğimden farklı görünebilirdi, ama onunla ilgili her şey harikaydı.

İhtiyacım olan şey Aiden'in beni, kalbi paramparça olacak kadar yumuşak, yıldız gözlü bir genç kız gibi hissettirmesiydi. Bunu ben de yaşamıştım ve bir tişrtm, terk edilme ve kontrol sorunlarım vardı. Kendimi bir daha asla o duruma sokmak istemedim.

Ve elbette, bir pislik çıkmaması harikaydı, ama o kahveyi tutarken, yıllar önce kafamda kurduğumdan daha fazlası olabileceği çok, çok daha tehlikeli geldi.

Bu yüzden kahveyi çeşmeye doğru yürüdüm, üstünü çıkardım ve yavaşça giderden aşağı döktüm. Bu, tüm çırpınışlar üzerinde kontrol sağlamanın küçük bir yoluydu.

Kahverengi sıvı deliklerden hızla geçti ve kaybolduğunda derin bir nefes aldım. Kararlı bir şekilde, seyahat kapağını boş bardağa geri kapattım ve ikisini de çeşmenin yanındaki çöp kutusuna attım.

"Sanırım siparişinizi yanlış almışım."

Dondum kaldım. Sesi tam arkamdan geliyordu, alçak ve gürültülü. Gözlerim kapandı çünkü lanet olsun, bu adamla kötü bir başlangıç yapmak kaderimde vardı, değil mi?

Yavaş bir nefes alarak ona doğru döndüm. Gözlerinde beni yakaladığına dair ufak bir eğlence belirtisi vardı ama yüzündeki diğer her şey düzgün ve sabitti. Aslında, Aiden Hennessy'yi oluşturan her fiziksel özellik doğrudan taştan oyulmuş gibiydi.

Sadece yeterince yakışıklı olan yüzü değil, omuzları ve kolları, iri ellerine doğru inen damarları da.

Vücudunun zarife uyguladığı şiddeti, hızını ve gücünü görmüştüm.

Üzerimde yükselirken, bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

"Sipariş iyiydi," dedim ona. "Bu sabah zaten çok içmiştim."

Boğazının arkasından çıkardığı ses o kadar belirsizdi ki kendimi savunmamak için dilimi fiziksel olarak ısırarak zorunda kaldım. Ön kapı açılıp Kelly'nin dersi için bir grup üye içeri girdiğinde, dikkati benden onların parlak kahkahalarına kayd. Ciğerlerimin üzerindeki baskı hemen hafifledi. Yaptığı sihirli bir büyü vardı ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Görünüşe göre derslere katılım her zaman yüksek oluyor," dedi. Bakışları kadın grubundan ayrılıp tekrar yüzümde toplandı.

Başımı salladım. "Özellikle hafta sonları." Derin bir nefes aldım ve gözlerini tuttum. "Umarım onlardan kurtulmaya niyetin yoktur."

Başını salladı. Başka bir şey yapmadı. Sadece başını salladı. "Güzel."

Dudakları sert bir çizgiye yerleşmeden önce bir parça seğirdi. "Onayını aldığıma sevindim Ward."

Yanaklarım alev alev yanıyordu ve bundan nefret ediyordum. Elimi kapıya doğru küçük bir hareketle kaldırdım. "Gitmem gerek... Birazdan dönerim."

Aiden başını salladı ve gitmek için döndüğümde beni izlediğini biliyordum.

"ŞUNU DOĞRU ANLAMAMA İZİN VERİN..."

"Evet."

Molly durakladı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun. Nasıl evet diyebilirsin?"

Soyunma odası perdesinin arkasında olmama ve onun görememesine rağmen gözlerimi devirdim. "Ne söyleyeceğini zaten biliyorum."

"Yeni mi

çıktın?" "Evet."

"Isabel!"

Yana doğru eğilerek gök mavisi elbisenin fermuarını yukarı kaydurdım ve göz kancasını kapatamayınca ofladım. "Ne? Omzumun üzerinde devasa bir gölge gibi durmasını beklemiyordum ve evet, ben sadece ...sola."

"Sanırım ayın çalışanı ödülünü kimin kazanamayacağını biliyorum..." Sesi kesildi. Orta parmağımı kaldırarak elimi perdenin arkasından dışarı uzattım. Parmağımı içeri doğru itti. "Senin bir tavuk olduğunu hiç bilmiyordum."

Bu kadar aptalca bir şey için onunla tartışmak yerine dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve fermuarı son bir kez daha çektim. Aynadaki yansımamı incelerken, elbisenin bana uygun olup olmadığına ya da vücudumun egzersiz kıyafetlerine o kadar alışmış olmasına rağmen artık daha ince malzemeleri aktif olarak reddedip reddetmediğine karar veremiyordum.

"Giyinmedin mi daha?"

Ellerim yanlarıma düştü. "Evet ama bu rengin bana yakıştığını sanmıyorum."

"Bir, bunu pek olası bulmuyorum ve iki, göster bana." Molly perdeyi kenara çekti ve beni gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "İz, buna bayıldım. Çok güzel görünüyorsun!"

Aynaya şüpheli bir bakış atarak omuzlarımdaki dökümlü şeyleri çekiştirdim. "Fırfırlar var. Vücudumda."

Güldü. "Bu tarzı seçmek zorunda değilsin. Sadece renklere karar vermeye çalışıyorum. Al beğendim ama sonbahar düğünü için fazla yazlık olabilir."

"Mavi olan," diye ısrar ettim. "Pembe olanın içinde kendimi çıplak hissedeceğim." "Kesinlikle mavi," diye seslendi Lia karşıdan.

En küçük iki kız kardeşimiz Lia ve Claire, doğduklarında birbirlerinden sadece iki dakika ayrılmışlardı ve soyunma odasını paylaşıyorlardı. "Haydi, siz ikiniz," diye seslendi Molly. "İz çoktan giyindi."

"Bekle biraz. Lia'nın yeni annesinin göğüsleri kocaman ve elbisesinin fermuarını çekemiyor."

Molly ve ben birbirimize sırttık çünkü gerçekten de . Yaklaşık sekiz hafta önce doğum yapmıştı ve dürüst olmak gerekirse, bir orta sayfa güzeli gibi göğüsleri vardı.

Biz beklerken Molly devasa düğün klasörünü çıkardı ve parlak pembe bir sekmeye geçerek bazı notlar aldı. Molly'nin gezegendeki en organize gelin adayı olması sürpriz değildi ve ayrıca şu ana kadar hiç Bridezilla eğilimi göstermemesi de sürpriz değildi, bu da tüm bu "ablamın evlenmesini izleme" olayını çok daha kolay hale getiriyordu.

"Paige nerede?" Ben sordum.

"Emmett ile evde kalmak zorunda kaldı. Kendini iyi hissetmiyordu ve Logan da eğitim kampında." Molly telefonunu kaldırdı ve benim bir fotoğrafımı çekti. "Ama ona fotoğraf göndereceğime söz verdim."

Parmaklarıyla baldızımıza bir mesaj gönderirken ben de odanın ortasındaki büyük fildişi sedirin üzerine oturdum. Elbise mağazasında bizden başka kimse yoktu, bu yüzden ellerimin üzerine yaslandım ve Lia ile Claire'in Lia'nın elbisesini kapatmaya çalışırken attıkları kahkahaları dinledim.

Bir anda, o odada kız kardeşlerimle otururken kendimi çok ama çok yalnız hissettim.

Molly evleniyordu.

Lia erkek arkadaşı Jude ile birlikte yaşıyordu. Oğullarının dünyaya gelmesi ve Jude'un Seattle'da futbol oynamaya başlamasıyla birlikte, ilişkilerini resmiyete dökmelerinin de meselesi olduğunu biliyordum.

Dördümüz arasında en utangaç olan Claire bile kötü çocuk snowboardcu Bauer Davis'te kendini buldu.

Ve bunların hiçbiri yeni değildi; ilişkilerinin hiçbiri yeni değildi. Bunun için Aiden'ı suçlamaya hakkım var mıydı? İşe öfkeyle döndüğümde yüzünün alacağı şekli hayal çalıştım.

Patron, seni görünce içim burkuluyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Ve sen nazik ve düşünceli olduğunda, bu durumu daha da kötüleştiriyor ve kendimi harika, mutlu ve aşık kız kardeşlerimin yanında yalnız ve huysuz bir ergen gibi hissetmeye başlıyorum çünkü bunu onlara açıklamaktansa gözlerimi oymayı tercih ediyorum. Lütfen kes şunu. Teşekkürler.

"Neden gülümsüyorsun?" Lia sordu. Geç de olsa
üçünün de bana baktığını fark ettim. "Hiçbir şey."
Boğazımı temizledim.

Molly Claire'i dürttü. "Ateşli yeni patronundan çok korkuyor. Bundan bahsetmiş miydin?"

Lia'nın gözleri büyüdü. "Oooh, öyle mi?"

"Ne kadar ateşli?" Claire sordu.

Molly iki elini de havaya kaldırdı, on parmağı da kıpırdıyordu.

Claire güldü. Ona sabit bir bakış attım. "Elbise renklerine karar veriyor muyuz, vermiyor muyuz?"

Lia sedirden inmeme yardım etmek için elini uzattı. "Üzgünüm, Iz. Daha önce hiç bir erkek hakkında seninle alay edememiştik."

Molly kıs kıs güldü. "Evet, çünkü normalde onlarla işi bittiğinde onları canlı canlı yer."

Nefesimin altında mırıldandığım kelimeler bir rahibenin kulaklarını yakabilirdi. Sadece Lia duydu ve gülmeye başladı. Benim bir erkek yiyici olduğum, onlarla ilişkiye girdikten sonra parmaklarımı rahatça yaladığım fikri çok gülünçtü. Ama hemen ardından, Aiden'ın bir yatakta yattığı, bitkin ve harap olduğu ve benim de onun yanında aynı şekilde bitkin ve harap olduğum şaşırtıcı derecede net bir zihinsel görüntü geldi. Kafamdaki bu canlı görüntü karşısında kalp atışlarım hızlandı. Ama onunla başladığım günden sonra böyle bir içsel tepki hoş karşılanabilirdi.

Tökezleyen, kahve döken ben, onların hayal ettiği gibi biri . Bunu düşünmelerine izin vermek çok daha kolaydı. Buna inanmalarına izin vermek.

"Peki." Molly içini çekti. "Şu işi bitirelim de geri dönüp günün geri kalanında ondan saklanabilsin."

Derin bir nefes alarak, az önce gündeme getirdikleri her şeyi bir kenara ittim. Çok, çok aşağıya. "Böyle devam edersen nedimeni kaçıracaksın."

Molly ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Benden bu kadar. Hanımlar, elinizdekileri gösterin."

Dördüncü Bölüm

ISABEL

Spor salonunda çalışmaya, dersleri yönetmeye ve müşterilerle çalışmaya başlayana kadar, sadist çizgimin ne kadar derin olduğunu hiç anlamamıştım. Ama en sevdiğim müşterilerimden biri dersten sonra tişörtü terden sıırılsıklam olmuş bir halde topallayarak yanıma geldiğinde, hayatımda bir tek o zaman kalpler, gökkuşakları ve gülümsemeler gördüm.

Sally'nin gözleri dik dik baktı. "Seni kimin incittiğini bilmiyorum Isabel, ama sana terapistimi mi ayarlamalıyım yoksa sarılmalı mıyım bilemiyorum."

Güldüm ve ter havlumu enseme de gezdirdim. "Bugünkü dersimi sevdiğini söyleme şeklin bu mu?"

Eldivenlerini ve birbirine dolanmış el sargılarını çantasına geri koyarken homurdandı. "Onun gibi bir şey."

"Sırf senin için fazladan burpee ekledim."

Yavaşça doğruldu, gözlerini devirdi ve çantasını omzuna attı. "Bir dahaki sefere mi? Yapma."

"Hoşça kal,

Sally." El

salladı.

Muhtemelen Aiden'ı henüz görmediğim için ruh halim hafiflemişti. En azından o gün için ofisim bana aitti. Ve onun varlığı beni ağırlaştırmıyordu; sadece ek bir farkındalık ve

O binadayken tenimin farklı bir frekansta titreşmesi. Bu üstesinden gelmem gereken bir şeydi çünkü Aiden Hennessy kalıcı olarak buradaydı.

Ders sırasında kullandığım çantayı silmeye başladığımda üniversite çağında bir kız yaklaştı. Ben başlamadan hemen önce içeri girmişti, bu yüzden yeni üyelerle yapmayı sevdiğim gibi onunla konuşma şansım olmadı.

"Ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

Küçük bir kahkaha attı. "Bu... yoğun. Ama şimdiye kadar yaptığım en iyi antrenmanlardan biriydi."

"Mükemmel." Elimi uzattım. "Ben Isabel, müdürüm." "Brenleigh." Spor salonunun ortasındaki ringi işaret etti. "Az önce
"İyi ki bizi oraya kış tekmelemeye göndermedin."

"Hayır, bunun için en azından ikinci sınıfa kadar bekleyeceğiz. On sınıflık kart aldınız, değil mi?"

Brenleigh başını salladı. "Dün Insta'da yayınladığınız özel kampanyayla ilgili bir paylaşımınızı gördükten sonra geldim." Yanakları zaten dersten dolayı kızarmıştı ama etrafına bakınca kırmızılığı daha da derinleşti. "Aiden Hennessy'nin yeni sahibi olduğu doğru mu?"

"Bu doğru. Onunla çalışacağımız için çok heyecanlıyız." Heyecanlı. Korkmuş. Ondan saklanıyorum. Her neyse.

Dudaklarını yaladı ve sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Bire bir müşteri falan kabul ediyor mu? Bilirsiniz, *özel* eğitim seansları gibi."

Ahh. Fangirller aşağı inmeye başlamıştı. Bu hiç beklemediğim bir şeydi. Bazı antrenman seansları yapmayı planladığımı biliyordum ama emekli olduktan sonra bazılarının iddia ettiği gibi resmi bir koçluk yapmayacaktı. Yani bir kız öğrencinin gelip özel seanslar istemesi... Bu benim yönetim alanıma girmiyordu. Kişisel olarak da bana göre değildi. İnsanlara numara yapma yeteneğim, yemek pişirme becerilerim kadar mükemmeldi.

İkisinde de berbattım.

Şimdi ona daha dikkatli baktığımda, aslında sporcu sütyeni olmayan, Victoria's Secret reklamlarından daha fazla göğüs dekoltesi gösteren spor sütyenlerinden birini giydiğini gördüm.

Tanrım, çok yargılayıcı bir sürtük gibi konuştum. Ben de gülümsememi yumuşattım. "Bildiğim kadarıyla hayır, ama hâlâ yerleşmeye çalışıyor. Eminim önümüzdeki birkaç hafta içinde çok daha fazla şey öğreneceğiz. Eğer müşteri almaya karar verirse, bunu kesinlikle sosyal medyada paylaşacağız, bu yüzden gözünüzü dört açın."

İşte. Kibar konuştum. Profesyonelce. Aferin bana.

Brenleigh ve göğüs dekoltesi bana doğru eğildi. "Nasıl biri?" diye sordu, iri kahverengi gözlerini kocaman açarak.

Durakladım. Ne söylememi istiyordu?

"Çok iyi birine benziyor," diye diplomatik bir şekilde cevap verdim.

"Umarım çok iyi biri değildir." Sırıttı. "Ne büyük bir hayal kırıklığı, değil mi? Bana *her* gün sert davranabilir."

Sonra dudağını ısırdı ve kıkırdadı.

Bu kıkırdama ve "*gibi*" kelimesinin aşırı kullanımı, Brenleigh'in suratına dirsek atsam nasıl olacağını hayal etmemi sağladı.

Bu onun hatası değildi, aslında değildi, çünkü Bayan Brenleigh'in, askılı sütyeninin ve yakıcı merakının yaptığı şey yüzüme bir ayna tutmaktan başka bir şey değildi. Onunla ilgili bir şey beni biraz delirtti ve kendimi Brenleigh gibi hissetmemi neden oldu. En kötü yanımin bir karikatürü.

Aptalca, asılsız tarafı.

Bunu yapmak beni öldürse de gülümsememi sabit tuttum. "Bugünkü antrenmanla ilgili başka sorunuz var mı? Ders başlamadan önce sizinle konuşma fırsatı bulamadığım için her şeyi gözden geçirmekten mutluluk duyarım. Normalde, eğer ilk kez yapıyorsan temel hareketlerin üzerinden geçerdim."

Havada bir el salladı. "Yok, böyle iyiyim. Yarın saat dörtteki dersine gelirim burada olacak mı?"

"Söyleyemem. Belli bir programı yok." Omuz silktim. "Sahibi olmanın avantajları."

Brenleigh içini çekti. "Sanırım. Peki, yarın görüşürüz. Teşekkürler!"

Ve . Aslında, fiziksel olarak sıçradı. Burnumun kemiğini sıktım.

O ayakkabılarını değiştirmek için bir banka oturduğu ön tarafa doğru yürürken, ben de çantaların etrafında bir tur attım, geride bırakılmış iki su şişesini ve çöp konteynerinin hemen dışına atılmış birkaç mendili aldım. Ağırlık makinelerini sadece birkaç kişi kullanıyordu, koşu bantlarında Amy'nin birkaç yıl önce kurduğu televizyona bakan bir kişi vardı.

İçeri girdiğimde ofisim sessizdi ve derin bir nefes aldığımda erkeksi bir şeyin hafif kokusunu aldım.

Sandalyeye çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Burada bile değildi ama kokusunu alabiliyordum. İşte o zaman masamın kenarında katlanmış duran sweatshirt'ü fark ettim. Toplantıda onu giymişti ve bırakmış olmalıydı. Parmaklarım kenara uzandı, ne yaptığımı çok fazla düşünmeden önce onu kendime doğru çektim.

Gömlek çok sevilmişti. Önünde Kaliforniya'daki bir spor salonunun soluk logosu vardı, ön cebinin dikişleri kenarlarından sökülmüştü.

Yüzüme doğru kaldırıp kokunun kaynağının bu olup olmadığını anlamak için derin bir nefes aldığımda, bu çılgın tavşan deliğinde daha fazla ilerleyemeden bir iniltiyle onu yerine geri ittim.

Beni tanımadığını biliyorum, ama on altı yaşındayım ve senin harika olduğunu düşünüyorum ve senden daha genç olmama rağmen, tanışmamız gerektiğini biliyorum.

Dikkatlice katlanmış ve metal kutunun içine kilitlenmiş o aptal, aptal mektubu düşündüğümde gözlerim kısıldı ve kalbim rahatsız edici bir şekilde çarptı.

Zıplayan karma kızıdan, onun standart altı sütyeninden, kıkırdamalarından ve *benzerlerinden* daha iyi değildim. Dik oturarak derin bir nefes aldım ve spor salonuna bakan camdaki kendi yansımama sertçe baktım.

Artık yok, diye düşündüm. Artık koklamak yok. Artık kelebekler uçuşmayacak. Artık ne zaman geleceğini merak etmek ya da yerimizi paylaşıp paylaşmayacağımız veya kahve ısmarlayıp ısmarlamayacağı konusunda takıntı yapmak yok. Artık ayaklarına takılıp düşmek ya da utancımı daha iyi hissetmemi sağlayacak çocukça gösteriler yapmak yok.

"Isabel Ward," dedim, "topla kendini. Bu çok saçma."

Sweatshirt'ümü tekrar giydim, çok hızlı durduğum için sandalyeyi döndürdüm ve ofisimden çıktım. Günün geri kalanında programda sadece bir ders daha olduğu ve kendi antrenman seansım olmadığı için spor salonu büyük olasılıkla önümüzdeki birkaç saat boyunca sessiz olacaktı.

Kendimi meşgul etmek kolaydı ve bir kulaklık taktım, böylece dikkatimi gerektiren herhangi bir şeyi kaçırmadan biraz müzik dinleyebildim.

Artık temizlenmiş olan kadınlar tuvaletinden çıkarken, çalışan tek kişi olduğumda sürekli yaptığım bir şey olan spor salonunu hızlıca taradım ve salonun boş olduğunu fark ettim. Duvardaki dijital saate bir göz attığımda, her zamanki iş günü sonrası grubumuz gelene kadar muhtemelen bu şekilde kalacağını anladım.

Bu yüzden genç bir kızın beyaz-sarı saçlarını savurarak koşar adımlarla odanın bir ucundan diğerine geçmesi ve ardından ağır çuvallardan birinin üzerine doğru sallanarak minik kollarını tepeden sarkıtması ve kendini tüm rafi yerinde tutan demir kirişin üzerine kaldırması karşısında kısa bir süre durdum.

Gözümü kırpmamdan daha kısa bir süre içinde kirişin tepesine tırmanmıştı, şimdi orada tünemiş oturuyordu, bacakları dünyada umurunda değilmiş gibi sallanıyordu.

Ağzımı kapatmak için yoğun bir çaba sarf etmem gerekti ama temizlik malzemelerini yere bırakıp spor salonuna baktım. Görünürde tek bir ebeveyn yoktu. Birkaç çocuğun sınıfa geldiklerinde ebeveynleriyle birlikte gelmeleri tamamen normaldi ama bu normal değildi.

Güvenli de değildi.

İhtiyacımız olan son şey, birinin çocuğunun demir kırıştan düşüp bacağını kırmasıydı. Tüm ablalık hislerimi kullanarak dikkatlice yaklaştım. Gözleri geniş, berrak ve parlak maviydi ve attığım her adımı takip ediyorlardı.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve ışığa baktım. "Etkileyici," dedim ona.

Cevap vermedi ama dudakları bir gülümsemeye

kıvrıldı. "Senin adın ne?"

"Sen bir yabancısın, bu yüzden sana

söylememeliyim." Yavaşça başımı salladım.

"Bu çok akıllıca." "*Senin* adın ne?"

"Isabel. tırmanmayı nereden öğrendin?" Omuz silkti.

"Bilmiyorum. Nasıl tırmanılacağını hep biliyordum."

"Yükseklikten korkmuyor musun?"

Başını salladığında saçları dalgalandı.

"Bana doğru zıplayabilir misin?" Yine saçlar savruluyor ve baş sallanıyor.

Tamam o zaman. "Bütün gün orada oturmak oldukça rahatsız edici olur."

Bacaklarını salladı. Evet, hiç acelesi yoktu. Onun için ne kadar güzel.

"Kirişe tırmanabilir miyim bilmiyorum," dedim, "ama elimde

yapabileceğim bir numara daha var."

Gözlerinin ardında bir ilgi kıvılcımı çaktı. "Ne oldu?"

Dilimi şaklattım. "Aşağı atlamazsan sana söyleyemem, ufaklık."

Bunu düşünürken dudakları yana doğru kıvrıldı.

"Buraya kiminle geldin?"

"Babam banyoda. Telefonda konuştuğunu duydum ve beklemekten sıkıldım."

"Tamam, peki... belki şimdi aşağı atlarsan, sana numaramı gösterebilirim ve seni orada görmez bile."

"Gündüz kampına gitmemek için kusmuş gibi yaptığım için bana zaten kızgın, ama orası aptal bir yer ve ben gitmek istemiyorum, ama büyükannem ve büyükbabam meşguldü ve bana bakamadılar."

Yavaşça nefesimi verdim ve bunun ters gidebileceği tüm yolları hayal ettim. "Seni suçlayamam, evlat. Muhtemelen ben de hasta numarası yapardım."

Gülümsemesi bu kez daha büyüktü ve ön dişlerinin sonunda çıkacağı sevimli boşluğa bir an göz attım. Yeğenim Emmett neredeyse sekiz yaşındayken dişini kaybetmişti, ben de o küçük külçeyi alıp koştum.

"Özellikle de dokuz yaşında olduğun için mi?"

Kıkırdadı. "Hayır. Sadece yedi yaşındayım ama *neredeyse* sekiz yaşındayım." "Öyle mi? Doğum günün ne zaman?"

"On ay içinde."

Gülümsememi bastırdım. "Çok yakın."

"Kaç yaşındasın sen?" Kirişin üzerinde kaydı ve düşme ihtimaline karşı ellerimi uzatma dürtüsüyle savaştım, ama görünüşe göre sadece birimiz tüneği konusunda gergindi ve bu o değildi.

"Yirmi beş," diye fısıldadım. "Süper yaşlı."

Yine kıkırdadı. "Sadece elli yaşına geldiğinde yaşlanmış olursun." "Ahh. Bildiğim iyi oldu."

Gözleri yana kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Şarkı söylemeyi sever misin?"

Konunun değişmesiyle başım öne eğildi. "Çok iyi bir şarkıcı değilim, o yüzden hayır... Sevdiğimi söyleyemem."

Kaşlarının çizgisi alçaldı.

"Tamam, aşağı geleceğim ama önce bana numaranı gösterirsen."

Gözlerimi kısmıştım. "Pazarlık, ha?"

"Teyzem bana her zaman istediğim şey için ayağa kalkmam gerektiğini söyledi, ben de öyle yapıyorum."

Lanet olası teyzesi burada onu lanet olası metal kirişten indirmeye , değil mi? Yine de gülümsememi eşit tuttum. "Tamam, ama

Aşağı ineceğine söz vermelisin, değil mi?" İki parmağımı kaldırdım. "İzci kız onuru mu?"

Şiddetle başını salladı.

"Tamam." Kirişi işaret ettim. "Tek bacağını çevir, böylece bir atın üzerinde oturuyormuş gibi ona bineceksin, tamam mı? Sonra iki elinle tutun."

Hemen itaat ettiğinde biraz daha rahat nefes aldım. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Çantaya asılacağım," diye fısıldadım. "Ellerim olmadan." Gözleri büyüdü. "İmkânı yok."

"Yol."

Banyoya hızlıca bir göz attığımda babasından hâlâ bir iz yoktu, yüzden başımı salladım ve zıpladım, çantanın üstündeki zinciri yakaladım ve vücut ağırlığımı gidebildiğim kadar yükseğe çektim. Bu şekilde yukarı kaldırdığım bacaklarımı ağır çantanın üst orta kısmına dolayarak yukarı çektim ve ayaklarımı bileklerimden çaprazladım.

Ona doğru bir bakış atarak zincirleri bıraktım ve üst bedenimin yavaşça geriye düşmesine izin verdim.

"Vay canına," diye fısıldadı.

Vücudumun üst kısmını kaldırıp o asılı pozisyonda birkaç mekik çektiğimde örgüm yere doğru sallanıyordu. Heyecanla alkışladı.

"Kaç tane daha yapmalıyım?" Ona sordum. "Yirmi!"

"Oof. Tamam. O zaman bana doğru

zıplayacak mısın?" "Uh-huh."

"O zaman benim yerime sayın patroniçe," dedim ona.

"Bir, iki, üçeeeeee," diye . Dördüncüyü yaparken inledim ve o da kıkırdadı.

"Burada eğitmen olmalısın," dedim ona. "Ben de derslerimde bu yavaş sayma saçmalığını yapıyorum."

Yediye kadar gelmiştik ki göz ucuyla birinin yaklaştığını fark ettim, uzun bir gölge spor salonunun tepesindeki ışıkları kapatıyordu.

Aiden.

Bugün üzerinde beyaz bir tişört vardı ve kaya gibi göğsünü sımsıkı sarıyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve baş aşağı asılı olmama rağmen, küçük sahnemizi incelerken ağzındaki gerginliğı görebiliyordum.

Kız saymayı bıraktı. "Merhaba baba! Hanımefendinin harika numarasına bak!"

İşte o anda bileğim tutuşunu kaybetti ve çantadan düşerek patronumun ayaklarının dibine karmakarışık, zarif olmayan bir yığın halinde indim.

Beşinci Bölüm

ISABEL

Belki, sadece belki, diye düşündüm, eğer bu olmamış gibi davranırsam, gözlerimi açtığımda gitmiş olacak. Bacaklarım yere düştü ve yanıma yuvarlandığımda yüzümü buruşturdum, gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Vay canına," dedi küçük kızın sesi. *Aiden'in* küçük kızının sesi. "Çok sert düştünüz, Bayan Isabel."

Vay canına, cidden.

"İyi misin?" diye sordu. Sesi yakındı -alçak ve sert- ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

İyi miydim? Çok ilginç bir soru. Çünkü hayır... değildim.

Onunla yaşadığım her lanet olası etkileşimi silmek, beynimden çamaşır suyuyla temizlemek istedim çünkü bir şekilde daha da kötüleşmeye devam ettiler.

Ama aslında fiziksel olarak iyi miydim? Tabii, öyle olsun.

Yavaşça nefes aldım ve vücudumu gözden geçirdim, çünkü eğer bir yerimi incittiysem, zıplamak berbat bir fikirdi. "Evet, öyleyim."

Gözlerimi araladığımda, Aiden çömelmiş, elleri bükülmüş dizlerinin arasında asılı duruyordu. Yüzü endişeyle kaplıydı ama bana dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı, Tanrı'ya şükürler olsun.

Benimle aynı havayı soluduğunda bu kadar sakar olsaydım, ten tene temas ettiğimizde muhtemelen kendiliğinden orgazm olurdum.

Başını salladı, ben minderlerden kalkarken yavaşça ayağa kalktı. Ellerini kalçalarına dayayarak gözlerini kızına çevirdi; kız hâlâ çocuk parkındaymış gibi bacaklarını çelik kirişin üzerinde sallıyordu.

"Anya," dedi, kararlı ve sakindi ama çenesindeki gerginliği gördüm. "Aşağı inme zamanı."

Çenesi dışarı çıkmıştı. "Senin için aşağı inmeyeceğim." Beni işaret etti. "Onun numarası yüzünden alçalıyorum."

"Peki," dedi Aiden sakın bir sesle. "Tepeden atlayabilir miyim?" "Kesinlikle hayır."

Dramatik bir şekilde iç çekti ama kollarını uzattı. Kirişin altından geçti ve kolların ona doğru uzanışını izlerken kalbimde tehlikeli bir şişme hissettim. Dokunmak ya da dürtmek istemediğim bir şey, ama o kirişten öyle kolaylıkla, öyle güvenle atladı ki, neredeyse başka tarafa bakmak zorunda kalacaktım.

Aiden onu yere bırakmadan önce Anya'yı göğsüne, sıska kollarını boynuna dolayarak kucakladı ve onun rahat bir nefes aldığını gördüm.

Önümdeki sahneyi izlemek yerine bakışlarımı yere çevirdim ve bir elimi, zedelenmiş gururumun uygun bir sembolü olan artık harap olmuş saç örgümün üzerinde gezdirdim.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu. Başımı salladım.

"İyi bir şarkıcı değil," diye araya girdi Anya. "Bunu bana o söyledi."

Aiden gözlerini kapattı, ben ise... kızına garip bir şekilde bakmamaya çalıştım çünkü dürüst olmak gerekirse, bu daha da kötüleşebilir miydi?

"Anya," diye azarladı.

"Ona sordum." Aiden'ın gömleğinin yakasıyla oynadı. "Ama başka bir şey sormadım."

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim." Aiden bir nefes daha verdi. Spor salonuna göz gezdirdi. "Saat altıda ders var, değil mi?"

Yine başımı salladım, çünkü bu, Isabel Ward'ın bu adama verdiği tepkilerin kütüphanesindeki imza hareketiydi.

"Öğretmenlik mi yapıyorsun?"

Kafa sallama, kafa sallama. Dilim ağzımın çatısından çözüldü. "Genelde değil ama Kelly'nin yerine bakıyorum."

Any'a'nın gözleri büyüdü. "Babam gibi insanlara nasıl yumruk atılacağını mı gösteriyorsun?"

Aiden'in ağzı yumuşadı ama yine de... bu tam bir gülümseme değildi.

Belki de tuhaf soruları ve tırmanmaya olan korkunç sevgisiyle bu küçük kız, onun yanında 'normal Isabel'e' dönüşmeme yardımcı olabilirdi.

Başımı öne eğdim. "Bana en güçlü yumruğunu göster," dedim ona.

Küçük parmaklarını o kadar sıkıca kıvırdı ki parmak eklemlerinin üzerindeki deri bembeyaz oldu.

"Çok iyi." Ona benimkini gösterdim, sonra işaret ve orta parmak eklemlerime dokundum. "Her zaman tam buraya vurmayı hedefle, tamam mı? Ve başparmağını diğer parmaklarının içine sokma."

Any'a gözlerini devirdi. "Bunu herkes bilir. Parmağını kıracaksın."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Belki de sana ders verdirmeliyim."

Kıkırdadı, babasına öyle hayran bir ifadeyle baktı ki, vücudumun her bir zerresinin tereyağı gibi eridiğini hissedebiliyordum.

"Tamam, zencefilli, ben biraz iş yaparken sen de iPad'inde oynayabilirsin," dedi ve oh kutsal cehennem, *ona zencefilli* dedi. Gözleri tekrar üzerime dikildi ve dünyadaki tüm dinlerdeki tüm tanrılara bunun beni ne hale getirdiğini görmemesi için dua ettim.

Açıkçası, sanki yaşayan en çekici erkek olmaya çalışıyor gibiydi. Ve öyle olduğunun farkında olmaması bu durumu daha da çekici kılıyordu ki bu tamamen ayrı bir konuydu. Onu kendi boyuna doğru indirdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Eğer yüzünün açısı

Bana doğru baksaydı dudaklarının gülümseyerek kıvrıldığını görebilirdim ama onun yerine sadece yanağının kenarının hareket ettiğini gördüm. Ama kadın ne derse başıyla onayladı.

Anya bana utangaç bir gülümseme verdi. "Gerçekten çok güzelsiniz Bayan Isabel. Bence Wonder Woman'a benziyorsunuz."

Gülüp geçmek ya da Aiden izlediği için görmezden gelmek yerine, kollarımı göğsümün üzerinde X şeklinde kaldırdım ve göz kırptım. Yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştüğünde, ilk kez yeni patronumla bir etkileşim konusunda kendimi iyi hissettim. Sayılır.

Her utanç verici an, kutunun bir köşesinde saklanabilir, onunla normal bir şeye doğru bebek adımları atmayı başardığım her seferinde yerinde tutulabilirdi. Ona yaltaklanmak istemiyordum, her anın her bir nüansını incelemek istemiyordum, çünkü bu berbat hissettiriyordu.

Anya koşarak ofisine gitti ve beni şaşırtan bir şekilde Aiden onu takip etmedi. "Sana borçluyum Ward," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Ne için?"

Aiden çenesini çelik kirişin tepesine doğru salladı.

Yanaklarım sıcacık kızardı. Dürüst olmak gerekirse, kızarma, düşme ve baş sallama ile birlikte. "Hayır, sorun değil. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Evet," dedi sakın bir sesle, "biliyorum."

Söyleyecek bir şeyim yoktu, çünkü 1- Tartışmaya devam etmekten korkuyordum çünkü hayır, küçük çocuğu çok uzun farlardan kurtardığı için ona hiçbir şey borçlu değildim ve 2- Onunla bir konuşma başlatmamak daha güvenli görünüyordu.

Bu sorunlu.

"Anya," dedi çenesini kızının kaybolduğu yere doğru kaldırarak, "hayatı boyunca bunu yaptı." Kaşlarımın kalkması üzerine durumu netleştirdi. "Tırmanma. Eskisi gibi kalp krizi geçirmeme neden olmuyor ama arada bir biraz fazla ileri gidiyor."

Kızından bahsederken sesinin yumuşaması, vücudumda her türlü erimiş, yapışkan şeylerin olmasına neden oldu. İlk başta tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Ama cevap olarak hiçbir şey söylemediğimde, onun meraklı bakışlarını hissettim.

Deneyeceğine söz ver, dediğini duydum Amy'nin kafamın içinde. O sırada benden ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu ama ben yine de ona söz vermiştim.

Ben daha kelimelerimi oluşturmamdan Aiden tekrar konuştu. "Burada olmamdan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Gözlerim onunkilere kaydı. "Ne?"

Aiden'ın bakışları sabitti, araştırıyordu. Soruyu tekrarlamadı. Kaba ya da korkutucu olmak için değil, ikimiz de onu çok iyi anladığımı bildiğimiz için.

"Ben," sesim titredi ve başımı salladım. *Dene, Isabel*. "Değişim benim için zor," diye zorladım. Tüm kelekleri, tüm dengesiz duyguları elimin bir hareketiyle kenara iterek, utancın ötesine geçtim ve gerçeğin çekirdeğini buldum. "Buradaki varlığının ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum," dedim ona.

Tam olarak ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim olmasa da ona gerçeğin bu parçasını vermek, vücudumun bir parçasını çekip çıkarmak gibiydi. Ama onun tepkisi... Daha az acı vermedi desem yalan olur.

Beni hiç acele ettirmeden ya da zorlamadan konuşmamı izlemesi, kaburgalarımın arkasındaki sıkı ve rahatsız edici bir şeyin gevşemesine yardımcı oldu.

Aiden ellerini koyu renk kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "Şuna ne dersin?" dedi yavaşça. "Önce seninle konuşmadan büyük değişiklikler yapmayacağıma söz veriyorum. Yeni isim bir yana," diye ekledi.

Kalbim küt küt atıyordu. Bunu yapması gerekmiyordu. Ve onun yaklaşımı - sakin, istikrarlı - beklediğim bir şey değildi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona. "Burası senin yerin, benim değil."

Birkaç kişi içeri girdi - yerel bir firmadan avukatlar - ve içeri girerken yüksek sesle beni selamladılar. El salladım.

"Bundan emin misin?" diye sordu kuru bir sesle.

Memnun bir gülümsemeyi sakladım. Zar zor. İçeri girdiğim ilk günden beri burası benim yerimmiş gibi hissediyordum.

"Her şey aynı." Cevabımı eşit ve profesyonel tuttum. "Binada senin adın yazıyor ya da yakında yazacak. Ben söylemeden de binaya damganı vurabilirsin."

O sözleri söyledikten sonra geri almak istedim. Ya da bir an için öyle yaptım. Çünkü ego güdümlü, gururlu, kendilerine verilen her spot ışığı altında iğrenç bir şekilde övünen pek çok sporcu tanımıştım. Yine de bu eski sporcunun nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değildim.

"Her şey aynı," diye karşılık verdi. "Bana güvenmeni istiyorum Ward."

Soyadımı söyleme şeklinden dolayı gözlerim onunla zor buluşuyordu. Yeterince dikkatli bakarsa çıplak kollarımda tüylerin diken diken olduğunu görebilirdi. Onları avucumun içiyle düzeltme dürtüsünü görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı. Ben tepki veremedim Anya kafasını onun ofisinden çıkardı.

"Baba, iPad'im dondu. Bana yardım edebilir misin?"

Çenesini hafifçe kaldırarak ofisine doğru yürüdü ve ben yavaşça nefes verdim, yanaklarım nefes verirken şişti.

İşe geri döndüm. Hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Yakında, ona söylediğim gibi, bina onun adını taşıyacaktı ve bu düşünce beni ön alana götürdü.

Masanın yanındaki ürün raflarına bakarken, Aiden'ın Hennessy's'e geçiş için yeni tabelaları çoktan sipariş ettiğini bildiğim halde Wilson's Gym etiketli onca şeyi ne yapmamız gerektiğini düşündüm. Neyse ki, her şeyin üzerine kendi adını yapıştırmak için can atmıyordu. Geçiş sürecini halka açık ve sorunsuz bir şekilde yürütmek istiyordu. Tişörtler, sweatshirtler, şallar, eldivenler, hepsinden oluşan raflara bakarken, envanteri mümkün olduğunca çabuk temizlemenin yollarını düşünmeye başladım.

Ön masaya oturdum ve sağ alt çekmeceyi çekip açtım. " buradasın," diye mırıldandım, şeffaf bir kabı çekiştirerek parlak renkli yuvarlak çıkartmalar. Gömlek raflarına baktım ve Aiden'ın her şeyin yarısını indirerek başlamak ya da belki de ne kadar hareket edebileceğimizi görmek için bir BOGO indirimi yapmak konusunda bir fikri olup olmadığını merak ettim.

İşte yine o an, ofisine gidip ona sormayı düşündüğümde tüm vücudumda bir duraksama oldu.

Bu çok saçmaydı.

Dirseklerimi masanın üzerine koydum ve bir iniltiyle yüzümü kapattım. Ben o kederli pozisyonda otururken, spor salonunun telefonu çaldı. Telefonu açtım ama bir şey söyleyemeden Aiden'ın ofisinin ahizesinden gelen sesini duydum.

"Wilson's Gym, bu Aiden."

Tanrım, onun sesi. Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve sadece bir anlığına gözlerimin kapanmasına izin verdim, böylece sadece... onun konuşmasını dinleyebilecektim.

"Bay Hennessy, ben Seattle Gençlik Spor Vakfı'ndan Chandra.

Aradığınız için çok teşekkür ederiz. Telefonunuzu almak bizi çok heyecanlandırdı."

Yavaşça telefonu bırakmaya başladım, her ne kadar aklımın bir köşesinde onu dinlemeye devam etmemi isteyen yaramaz bir fısıltı olsa da. Çünkü kelimeleri oluşturma şekli, ağzından çıkan basit ve masum bir şey, onu arkamda, kulağıma fısıldarken hayal etmemi sağladı. Birinin bana yapmamı söyleyeceğini hiç hayal etmediğim şeyler.

Amy'ye şu anda Yunanistan'ı keşfetmekte olduğu yeri mesaj atacak olsaydım, aklındaki denemenin bu olduğunu düşünmezdim.

Telefonu ahizeye geri koyduğum sırada ön kapı açıldı ve üniversiteden yeni işe aldığımız kişinin gülümseyen yüzü ortaya çıktı.

"Emily, nasıl gidiyor?"

Derin bir nefes çektiğinde, cevabın çok çok dramatik olacağını biliyordum. kelime kusmuk hemen başladı onun hakkında

Erkek arkadaşım ve başka bir kız daha vardı ve eminim gözlerim o kadar açılmıştı ki sanki kafamın arkasına bir şaplak yemiş gibiydim.

"Demek streslisin," dedim sonunda nefes aldığımda.

Emily ön masanın arkasında boşalttığım sandalyeye oturdu. "Beni aldattığını biliyorum."

Saat altıdaki dersim için erken gelenler ön kapıdan süzölmeye başladı ve onları gülümseyerek karşıladım.

"Ama emin olamazsınız," dedim ona. "Sadece birkaç ... titreşime dayanarak şüpheleniyorsun, değil mi?"

Kız kardeşlerim bana her zaman saçma sapan ilişki tavsiyeleri için gelirdi ve dürüst olmak gerekirse, bazen saçma sapan olma yeteneğimin kendimi hiç dramatik olaylara bulaştırmadığım için olduğunu düşünürdüm. Ya da herhangi bir vücut parçasına, gerçekten.

Hisler hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmamıştı, ya da en azından... Aiden kapıdan içeri girene kadar olmamıştı. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, kendi hayal gücümde bunlardan her *türlüsünü* yaratıyordum.

Emily bir üyenin kartını okutmak için durakladı, o ise masanın üzerindeki tarayıcı ile check-in yapmaya çalışıyordu. Ona gülümseyerek teşekkür etti ve geçerken bana başıyla selam verdi. Üst çekmecedeki en sevdiğim siyah ve pembe sargılarımı çıkardım ve sıkıca sarılmış topu çözdüm.

"Yine de güçlüydüler," dedi masaya yaslanarak. "*Ağır* göz teması."

Evet. Yoğun göz teması. Rahatsızca yer değiştirdim. "Başka ne var?"

Emily mırıldandı. "Söyledikleri şeylerde gerçekten yüklü alt metinler var." Yüzü ciddileşti. "Bir şey söylüyorlardı ama siz başka bir şey kastettiklerini biliyordunuz."

"Ve bu bir ... işareti mi?" Sesim . "Seks, *kesinlikle*."

Ensemden ter boşandı çünkü *kontrol, kontrol* ve *Çek*. Tek taraflı titreşim, benim sayemde.

İçeri başka biri girdi ve onu görünce bir iniltiyi bastırdım. Biliyorum, müşteri hizmetleri falan ama bu adam her kadın antrenörün baş belasıydı. Çok yakın durur, çok fazla konuşur, dersten sonra çok geç saatlere kadar kalır ve tüm ders boyunca ya memelerimize ya da kıkıma bakma gibi ciddi derecede sinir bozucu bir eğilimi vardı.

Birinden elektrik almaktan bahsediyorum. Bu adam dangalak duyguları uyandırmanın mutlak kralıydı.

"Mike," dedim kibarca. "Seni bir süredir görmüyordum."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Kelly nerede? Bu gece ders vereceğini bilmiyordum."

Şaşırmadım. Mike çok geç saatlere kadar kalmıyor ya da benimle çok yakın konuşmuyor gibiydi. Muhtemelen minyon olduğu için Kelly'yi tercih ediyordu ve 1.80'lik boyuyla onun göğsüne bakabiliyordu.

Ayrıca Kelly benden daha arkadaş canlısıydı.

Onun yokluğunda, masanın arkasındaki kabarcıklı sarışını iyice inceledi. Emily'yi bir aşağı bir yukarı süzüşü boğazımı temizlememe neden oldu. Dikkati tekrar bana döndüğünde bakışlarını sabit tuttum.

"Bileğini incitti." Parmak eklemlerimi sarmaya devam ettim, sargıları bileğimin etrafına ve sonra tekrar avucumun etrafına açtım. Parmaklarımı esneterek ona küçük bir gülümseme verdim. "Bu gece benimle kalacaksın."

"Sen yenisin," dedi Emily'ye.

Ona dostça bir gülümseme verdi ama diğer herkese verdiği kadar dostça değildi. Görünüşe göre Emily hisleri ve yoğun göz temasını çok iyi okuyordu. "Birkaç hafta önce başladı."

Başını salladı. "Güzel. Salı gecelerini sevmek için bir neden daha."

Bakmadığı için gözlerimi devirdim. "Gidip gerinsen iyi olur Mike. Öfkeli rock çalma listem var, yani ısınmış ve kıkına tekme yemeye hazır olmalısın."

Yanımızdan geçerken homurdandı ve ben de dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Birisi bu gece fazladan burpee yapacaktı ve o kişi ben değildim. Müdür olarak ona kaba davranamayabilirdim ama doğduğu güne lanet ettirebilirdim.

Emily başını salladı. "Çok ürkütücü."

Diğer elimi sarmayı bitirdim ve iç çektim. "Öyle. Ne yazık ki, atılmasına neden olacak bariz bir şey yapmadı. Gelecek hafta Kelly'yle buradaysanız ve tek kalan oysa, o gidene kadar gitmeyin. Bu konuşulmayan kurallarımızdan biri. Hiçbir kadın antrenör burada yeni biriyle ya da şuradaki sümsük herif gibi biriyle yalnız kalmayacak. Anladın mı?"

Başını salladı. "Anladım. Teşekkürler, Iz."

Su şişemi aldım ve bir yudum içmek için arkaya yatırdım. İşte o zaman gözlerinin tekrar açıldığını ve sırtının dikleştiğini gördüm. Soğuk suyu yudumlarken tam arkamdan konuşmaya karar verdi.

"Umarım bu kural senin için de geçerlidir," diye homurdandı Aiden.

Önce boğulma hissi geldi ve elimi ağzıma kapattım ama bu sırada nefes vermeye çalıştım.

Bu da burnuma su getirdi.

Emily'nin yüzündeki ifade ne kadar utanç verici göründüğümü anlamam için yeterliydi ama yüzümü silmem için bana dikkatlice bir havlu uzattığında durumun kötü olduğunu anladım.

"Özür dilerim," dedi. "Seni avlamak gibi kötü bir alışkanlığım var." Hadi canım, Sherlock.

Yüzümü silmeyi bitirdim ve Aiden'a baktım. "Sorun değil."

Şişeyi ve havluyu yere bırakmamı izledi ve bakışları yüzüme döndüğünde en ufak bir eğlence belirtisi gördüm.

Ve bu, bu adamın yanında kendimi ne kadar aptal ve aptal hissettiğime dair aşağılanmamı azaltmak için hiçbir şey yapmadı.

Derin bir nefes aldım ve onunla yüzleştim. "Hangi kural benim için geçerli?"

Başını Mike'ın çantasının önünde kollarını uzattığı yere doğru eğdi. "Az önce Emily'ye söylediğin şey."

"Çoğu zaman," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama Mike beni rahatsız etmiyor." "Henüz."

Onaylarcasına başımı salladım. "Henüz."

"Eğitmenler onun etrafında rahatsız olursa üyeliğini iptal edebilirim."

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Sürüngen olmaktan başka bir şey yapmamış olsa bile mi?"

"Olsa bile."

Kaba bir şekilde söylediği sözler, onun varlığında doğal olarak kabaran tüylerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Aksine daha da kötüleştirdi. Daha önceki konuşmamızda, çantada, kızında, bana kafa tutuşunda bir şeyler vardı. Aiden bana kendimi ham, kalmış biriymişim gibi hissettiriyordu ve bundan daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktu. Mikrofonun pil takımını almak, tozluğumun arkasına asmak ve mikrofon ağzımın önünde olacak şekilde kulaklığı kulağıma takmak için kısa bir süreliğine arkamı döndüm. Konuşmadan önce kapalı olduğundan emin oldum.

"İşler o noktaya gelirse sana haber veririm." Aiden çenesini sıktı. "Tamam."

Oh, şuna bak. Onunla tam bir konuşma yaptım ve başıma gelen en kötü şey burnumdan su tükürmek oldu. İşler iyiye gidiyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Ben sordum.

Ürün raflarına bir göz attı. "Yeni ürünler yaklaşık iki hafta içinde burada olur."

"Eğer hızlı hareket etmek istiyorsanız Emily'ye yarı fiyatına indirmesini söyleyebilirim."

Ama Aiden başını salladı. "Hepsini kutuya ."

"Satmayı denemek istemiyor musun?"

Bana bir kâğıt uzattı ve üst kısmında Seattle Gençlik Spor Vakfı'nın logosunu gördüm. "Bağışlamayı tercih ederim. Eyalet genelinde yoksul çocuklar için çeşitli vakıflara dağıtacaklar. Benim paraya ihtiyacım olduğundan daha çok onların ekipmana ihtiyacı var."

Bir an için ona baktım. Profilinin sert çizgileri ve gözleri boyunca yayılan hafif gülümseme çizgileri. Açıkçası, Aiden Hennessy'nin ve onun büyük kalbinin, koruyucu hareketlerinin, sevimli kızının ve kafam büyüklüğündeki pazularının canı cehenneme. Bu iş saçma bir hal almak üzereydi.

"Eğer senin için de uygunsa," dedi hafifçe.

Samimiyetini ölçmek için gözlerini tuttuğumda, söylediklerinden şüphe duymamı gerektirecek hiçbir şey bulamadım. Sonunda başımı salladım.

Uzattığı elinden kâğıdı aldığımda ve mırıldanarak teşekkür ettikten sonra uzaklaştığında, bir hafta daha bu kafa yapısında kalırsam patronuma sıırıslıklam aşık olacağımı biliyordum.

Ne yapacağını, ne söyleyeceğini tahmin edemiyordum ve kendimi bir sonraki adımda ne olacağını nefesimi tutarak beklerken buldum.

Kendine ait bir kutuya kilitlenmişti ve ilk kez parmaklarımı içeri sokup üstünü açmak isteyen bendim.

Altıncı Bölüm

AIDEN

"SENİN SORUNUN NE?"

Gözlerimi kırıştıtararak Clark'a baktım. Masamda oturmuş, ana egzersiz alanının üzerine açık bir çatı katı alanı eklemek için bir fikir çiziyordu.

"Benim bir sorunum yok."

Bu bir yalan değildi çünkü doğru kelime bu değildi.

"Bir sorunun varmış gibi görünüyorsun," dedi, kalemi grafik kağıdının üzerinde sabit bir şekilde uçarken.

"Neden ben düşünmeye çalışırken küçük kardeşlerim bana hep bunu soruyor?"

Clark tereddüt etmedi. "Belki de çok fazla düşündüğünde sürekli sinirli görüldüğün içindir."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak dikkatimi tekrar Isabel'in ders verdiği spor salonunun ortasına çevirdim.

Çantaların içinde ve dışında hareket ediyor, cesaretlendirmek için bağılıyor ve ara sıra birine yardım etmek için duruyordu. Saçları her zamanki gibi yüzünü kapatıyordu ve istediği bir şeyi göstermek için yere eğildiğinde, omzunun üzerinden neredeyse yere değecek kadar uzundu.

Anya ona Harika Kadın diyordu. Ve ona şarkı söylemeyi sevip sevmediğini sordu. Şarkı söylemeyi sevdiğini söylediği anda o lanet listeyi düşündüğünü anlamıştım.

Bu.

"Yine yapıyorsun."

Bu sefer Clark'a bakmadım. "Menajerimi bulamıyorum."

Çevresel görüşümde, kaleminin yavaşladığını, durduğunu ve sonra tekrar başladığını gördüm. Her zaman ya çizerken ya da inşa ederken daha iyi düşünürdü. "Neden olmasın?"

"Onu anlayamıyorum," dedim yavaşça. "Ama sanki benim yanımda... rahatsızmış gibi hissediyorum."

Clark çizim yapmayı bıraktı ve bana dönene kadar masamdaki sandalyede döndü. "İşini iyi yaptı mı?"

"Evet."

Her zaman olduğu gibi, benim iznim olmadan, herhangi bir onay ya da öngörü olmaksızın dikkatim ona yöneldi. Özellikle can sıkıcı bir şey yüzünden değil, sadece bir şeyler sakladığını hissettiğim için beni rahatsız ediyordu. Kendini saklıyordu.

Ve bunun nasıl hissettirdiğini sevmedim.

Çünkü uzun zamandır gömdüğüm bir dürtünün fitilini ateşledi. İlgimi çekti.

Spor salonundaki diğer herkes aramak ve tanımak için yoğun bir çaba sarf etmişti. Onda ise durum tam tersiydi. Belki bu yüzden bakışlarımın ona doğru çekildiğini fark ettim.

Kızıma gösterdiği yumuşaklık en rahatsız edici olanıydı. Ondan önce Isabel'de gördüğüm tek şey, bir lunapark aynasının önünde duruyormuş gibi, tam olarak belirleyemediğim değişken parçalardı.

Bir an sakar, bir an zarif.

Bir müşteriyle anlaşılmaz, bir sonraki etkileşimde kızarır.

Çalışanlara karşı nazik, karşılığında benim nezaketimi reddediyor.

Onu tanıyanlara karşı sıcak, bana karşı temkinli.

Kızımın da söylediği gibi çok güzeldi. Nadiren gülümser, nadiren gülerdi. Henüz görmedim.

Ve onu anlamak istememden, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar nefret ettim.

Benden on yaş küçük olmasına rağmen yaşından çok daha büyük görüldüğü gerçeğini rahatsız edici bir şekilde düşünerek onun çalışan dosyasını kontrol ettiğim için nefret ediyordum.

Bunların hiçbirini o analitik beyniyle beni izleyen kardeşime söylemeyecektim. Zaten muhtemelen çok fazla şey söylemişim.

Çünkü onu Anya'yı güldürürken gördüğüm anda, onların etkileşimini izlediğim anda aklıma gelen ilk şey kesinlikle dehşet vericiydi:

Bu değil. Bu o olamaz.

Bir sürü sebepten dolayı. Sayılamayacak kadar çok.

Anya'nın ona ne sorduğunu bilmeden önce, Isabel'in bildiğim her parçasını zihnimde kataloglamıştım. Beth'in milyonlarca saat önce kızımıza sıraladığı her şeyin tam tersi olarak ortaya çıktığında, bunun etkisini bir darbe gibi hissettim.

Hayal kırıklığı. "Aiden?"

Clark sordu.

"Söylediklerimi unut," diye mırıldandım. "Bunu atlatacağım." Atlatmak zorundaydım.

Yedinci Bölüm

ISABEL

"Daha fazla kaltak olabilir misin?"

Molly bana ters ters baktığında masadaki tek bir kişi bile gözünü kırpmadı. Gülümsedim çünkü ailemizin katıksız kaosuyla çevriliyken mutlu olduğum yerdeydim.

"Bunun yüzünden mi?" Çatalımı kaldırdım, her bir dişi ağzına kadar rotini eriştesiyle doluydu. Derin derin koklarken bakışlarım Molly'de kaldı. "Mmmm, sos çok güzel kokuyor, değil mi?"

Gözleri kısıldı. Bütün lokmayı ağzıma attım ve inledim. Molly kendi çatalını aldı ve salatasına minicik bir Isabel voodoo bebeğiymiş gibi sapladı.

Kız kardeşimin nişanlısı Noah onun sırtını sıvazladı ve tabağına küçük bir parça ekmek koydu. "Biraz karbonhidrat alabilirsin, Molly."

"Evet, Molly," dedim, "karbonhidrat alabilirsin."

Ekmeği bana fırlattı, ben de gülerek yakaladım. Paige iç çekti. "Isabel, karbonhidrat yoksunu ayıyı dürtme."

Çenesini dikleştirdi, benim mutlu, nazik, arkadaş canlısı kız kardeşim karbonhidrat yoksunluğundan o kadar sinirliydi ki sanki ölümümü planlıyormuş gibi görünüyordu. "Senin için söylemesi kolay, yaşamak için spor yapıyorsun." Sonra masanın etrafına bir göz attı. "Aman Tanrım, buradaki insanların yarısı geçimini spor yaparak sağlıyor. Bu saçmalık," diye homurdandı bir parça kuşkonmazı mızraklarken.

Haksız değildi.

Logan elini kaldırdı. "Beni buna dahil etmeyin. Antrenörler formda olmak zorunda değil."

Noah kendi makarnasından ısırmalar arasında, "Oyuncularınızın da öyle olmasını bekliyorsunuz," diye homurdandı.

Logan mutlu bir şekilde nefes verdi. "Bugünkü kondisyon harikaydı, değil mi Griffin?" Noah ona uzun uzun baktı.

"Yaşamak için çalışan insanlardan bahsetmişken," dedim, "Bauer nerede?"

Claire iç çekti. "Kaçıramayacağı bir eğitim için Vancouver'da."

Yumruğumu masaya doğru uzattım. "Hey, artık aile yemeğindeki tek bekar ben değilim."

Yumruğuma vurdu. Yeğenimiz, Logan ve Paige'in on yaşındaki oğulları Emmett alay etti. "Ben de bekârim. Çok teşekkürler."

Claire onu yumrukladı ve ben de aynısını yapmak için uzandım.

Paige şarap kadehinin kenarından sırtıttı. "Bu, bir yıldır hayvanat bahçesinin tamamını aynı masada görmeye en çok yaklaştığımız an..."

"Bu yüzden mi bu kadar gürültülü?" Logan sordu. Claire ve ben "Evet," diye cevap verdik.

Lia mutfaktan masaya doğru yürüdü, elinde iki tabağı dengeliyordu. Arkasında, mışıl mışıl uyuyan Gabriel'i taşıyan erkek arkadaşı Jude vardı. Masanın etrafına bir göz attı. "Uyuyan bir bebek isteyen var mı?"

Paige, Molly ve ben hepimiz ellerimizi kaldırdık.

Jude üçümüze de şüpheli bir bakış attıktan sonra çenesini kaldırarak Molly'ye baktı. "Sıra sende o zaman."

"Kaba," diye mırıldandı Paige.

Kaşlarımı çattım. "Onu seçiyorsun çünkü gözlerinde seni kesecekmiş gibi bir bakış var."

Noah yemeğinde boğuldu. Molly sandalyesine geri oturdu, Gabriel kolunun kıvrımına sıkışmıştı ve yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. "Yapamam."

Bir gün nişanlanana kadar bekle Iz, d g ne birkaç ay kala nasıl davranacağını görürüz ve elbiseni yanlışlıkla biraz küçük sipariş ettiğin için ekmeğin seni şişirmesini istemezsin."

Isabel Ward Hennessy. Isabel Hennessy. Isabel ve Aiden 4-ever.

Gözlerimi kısıtııp kapattığımda, kafamın içindeki mor mürekkepli karalamaları görebiliyordum. O lanet günlük metal kutuda olmayabilirdi ama muhtemelen hâlâ eski yatak odamdaydı ve aman Tanrım, gidip onu bulup yakmak istiyordum.

Bu mektubu asla g nderemeyebilirim, ama benimle mezuniyet baloma gelir misin? Kardeşimin bana aldığı açık mor bir elbisem var. Ve papatyaları çok severim, eğer bana onlardan bir korsaj yaptırmak istersen. Sadece sen istersen.

Beynimi kapatmam çok iyi olurdu çünkü yüzüm anında alev alev yanmaya başladı. Ondan sonra, Aiden'ın yüzü bir pislik gibi aklıma geldi. Ve ablam bunu hemen fark etti. "Bu surat da ne?"

"Yok bir şey." Ağzıma bir lokma daha makarna attım. "Karbonhidratları bırakma fikrine karşı istemsiz fiziksel tepki."

Gözlerini devirdi.

Paige'in bakışlarının ağırlığını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum, bu yüzden onu görmezden geldim.

Bir noktada, doğru kişinin ben daha kapıyı kapatamadan ayağını meşhur kapıdan içeri sokacağını hep biliyordum.

Ama büyük bir ayak olmalı. Kelime oyunu yapmak istemedim. Büyük ayaklar, büyük eller ve büyük ... kollar düşüncesi beni yine ağzıma yemek tikiştırmaya itti. Diğer herkesin buna nasıl bu kadar kolay izin verdiğini, açıldığını ve normal olduğunu hayal etmek zordu.

Ama söz konusu ben olduğum için elbette o kadar kolay olmadı.

Tüm doğru düğmeleri çeviren ilk adam kısmen fantezi, kısmen yasak gerçeklikti ve görebildiğim kadarıyla hepsi mükemmeldi.

"Yeni patronun nasıl, Iz?" Logan sordu.

O lezzetli makarna ağzımda küle döndü çünkü düşüncelerimi takip etmesinin imkânı . Şimdi ters ters bakma sırası bendeydi.

"Ne?" diye sordu. "Bunun hakkında konuşmuyor muyuz?" Paige bir kahkaha attı.

İçini çekti. "Bir şey sormama izin verilmediğinde bana söylemen gerekirdi," dedi karısına.

Molly güldü. "Iz sadece alingan çünkü o ilk dövüşmeye başladığında ona ölesiye olmuştu."

"Ben yapmadım," diye itiraz ettim ama bu en iyi ihtimalle zayıf bir itirazdı. Ben de kendime inanmazdım.

Lia güldü. "*Sports Illustrated* dergisinden onun resmini keser ve kapının arkasına yapıştırırdın. İlk kez spor salonuna geldiğinde bize anlatmıştın."

Ellerim titreyerek tabağımı kavradım ve masadan kalktım. Bu konu yerine idam mangasıyla yüzleşmeyi tercih ederdim. "Biliyor musun, sanırım yemeğim bitti."

Paige Lia'yı tokatladı. "Sana eskiden duvarına kimi bantladığını hatırlatalım mı?"

Gülüşü soldu. *Hepimiz* Lia ve Claire'in yaşadığı uzun saçlı Bieber dönemini hatırladık. Tam iki yıl sürmüştü.

Logan, "Kulak zarlarım hâlâ o zaman diliminin etkisinden kurtulamadı," diye mırıldandı.

Jude mırıldandı. "Benim için Kate Winslet. Onunla birkaç yıl önce bir yemekte tanışmıştım ve elimi sıktığında neredeyse bayılacaktım."

"Gördün mü?" Jude'u işaret ettim. "Sadece ben değilim."

Molly, Noah'nın tabağından bir parça ekmek aşırı ve çiğnemeyi bitirdiğinde parmağıyla beni işaret etti. "Yine de o senin patronun. Senin yeteneğin

Profesyonel sınırlarınızı koruyacaksanız geçmiş duygularınızı ayırmanız hayati önem taşır."

"*Ciddi* misin sen?" Ben sordum. "Ne?"

Noah ona bir bakış attı. "Konuşmayı seven birisin. Geçmişimizin bizi bu işte nasıl yakaladığını hatırlatmama gerek var mı?"

Molly'nin yanakları pembeleşti. "Hayır."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim, Noah. Sen benim en sevdiğim kayınbiraderimsin."

"Ben senin neredeyse tek kayınbiraderinim."

Jude elini kaldırdı. "Merhaba, burada oturuyorum."

Kardeşim ona seviyeli bir bakış attı. "Lia'nın parmağında bizim görmediğimiz bir yüzük mü var?"

Jude akıllıca davranarak tartışmadı. Sadece kolunu, ona doğru gülümseyen küçük kız kardeşime doladı.

Tabağımı mutfak adasına bırakırken Paige'in masadan bana bakışını görmezden gelmeye çalıştım. Saklamaya bile çalışmıyordu ve Logan kulağına bir şeyler fısıldadığında gülümsedi ama gözlerini benden ayırmadı.

Çok fazla şey gördü. Hayatımıza girdiği günden beri, sanki plastik bir ambalajdan yapılmışım gibi içimi görebilen esrarengiz bir yeteneği vardı. Bundan nefret ederdim. Ve buna ihtiyacım vardı.

Kız kardeşlerim, her ne sebeple olursa olsun ve beni sonsuza dek sevmelerine rağmen, hiçbir zaman aynı yeteneğe sahip olmadılar. Herkesin gördüğü şeyleri gördüler. Isabel, korkutucu kız kardeş. Isabel, bulaşılmaması gereken kişi. Isabel, biri ailesiyle uğraşırsa dünyayla savaşacak olan.

Ama arada bir, tüm bunların altında ne olduğunu nasıl göremediklerini merak ediyordum.

Bazen birine sunabileceğim gerçekten iyi olan her şeyin metalle kaplı olduğunu ve yüzeyin altında kilitli kaldığını hissediyordum. Ben bile nasıl açacağımı bilmiyordum.

kapak kapalı. Aiden, tüm bunlar, bununla ne kadar uzun süre yetindiğimi fark etmemi sağladı.

Tabağımı temizlerken Paige sessizce ayağa kalktı ve mutfakta bana katıldı. Omzuyla beni dürttü, fısıldamak için eğildi, "Konuş benimle." "Ne hakkında?"

İç çekti. "Hiçbir sorun yokmuş gibi davrandığın şu oyunu mu oynayacağız? Oynayacaksak bana haber ver, ben de inatçı pantolonumu giyeyim."

Onun tabağını alıp duruladım ve bulaşık makinesine benimkinin yanına yerleştirdim. "Benden ne söylememi istediklerini bilmiyorum. Evet, genç Isabel ona karşı bir şeyler hissediyordu. Bunu değiştiremem ve artık hiçbir anlamı yok."

Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.

"Peki sana onu sorduklarında neden buradan ışınlanmak istiyormuş gibi görünüyorsun?"

Bulaşık makinesini kapattım ve tezgâha yaslandım. Omuz silkerek ona çaresiz bir bakış attım. "Çünkü biliyorum. Ve ben sadece ... ugh. Tüm bunlar beni çok ..." Ürperdim.

Paige beni inceledi, ben konuşurken yavaşça başını salladı. "Seni dengesiz ve kontrolsüz hissettiriyor ki bundan nefret edersin. Düşünüyorum da, bir erkek için böyle davrandığını daha önce hiç görmemiştim."

Bir iniltiyle ellerimle yüzümü kapattım. "Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?"

Güldü. "Tamam, . Benden bu kadar."

Logan bize katıldı. "Üzgünüm Iz, bunun yasak bir konu olduğunu bilmiyordum." Ne kadar ilginç bir kelime seçimi. Aiden kesinlikle öyleydi.

İstediğim ama sahip olamadığım bir şey. Bildiğim kadarıyla, hâlâ karısının yasını tutmamıştı. Her şeye rağmen güzel ve nazik biriydi. Kendimi biraz hüznümlü hissettiğim bir gün okuduğum makaledeki lise aşkı. Yeniden başlıyordu, kızına bakıyordu ve

Muhtemelen, olduğu gibi kalacaktı. En iyi fantezilerimin aktif bir katılımcısı olarak, ta ki ben bir gün bunu aşana kadar. Umarım.

" değil." İçimi çektim.

Paige'e baktı. "Ona Emmett'i sordun mu?" "Emmett'e ne olmuş?" Ben sordum.

"Paige Tampa'daki deplasman maçına gelmek istiyor," dedi kardeşim.

Paige ona öyle bir bakış attı ki sıırıttı. "Göz teması

kurmasan olmaz mı?" Ben sordum.

Paige güldü. "Emmett'le birkaç gün kalabilir misin? Cuma günü kaçırmaması gereken bir okul etkinliği var."

"Tabii. Maç ne zaman?"

Telefonumun takviminde gezinirken Eylül ortasındaki tarihi söyledi. "Molly de maça gidiyor mu?"

Paige başını salladı. "Düğüne bu kadar yakın bir zamanda izin kullanmak istemiyor. Zaten işe gitmiş olacak."

Planlamaya ilk başladığında bu konuda onunla acımasızca dalga geçtiğimiz için, cevap verirken sesimi yükselttim. "Evet, nasıl bir gelin sporcu bir ailede Ekim ayında düğün planlar ki?"

Molly hemen sesini yükseltti. "Ara hafta olduğunu biliyordum, *tamam mı?* Ailenizdeki insanların yarısı profesyonel bir spor dalında oynarken siz hayallerinizdeki mekânı ayarlamaya çalışıyorsunuz."

Paige güldü.

Haksız da sayılmazdı. Kız kardeşlerimin ve onların sevgililerinin programlarını idare etmek tam bir kabustu.

"Lia, Jude ile deplasmanda bir maça gidecek ve Claire de Bauer antrenman yaparken onunla birlikte Vancouver'da olacak."

Paige'in açıklamalarını geçiştirdim. " değil. Hafta sonu izin istemek için bolca var."

"Yeni adam aldırılmaz mı?" diye sordu.

Bakışlarım telefonumda kilitli kaldı. "Neden yapacağını ."

Emmett mutfaka koştu ve elindeki tabağı büyük bir lavaboya boşalttı. Paige gözlerini devirdi.

"Onlar gidince seninle mi kalacağım, Iz?"

"Sorun olmazsa burada kalacağız sanırım."

Başını salladı. "Kesinlikle. Dairen çok sıkıcı."

"yle değil. Sadece tanıdığım bazı insanlar gibi duvarlarımın yetmiş santimden fazlasının televizyon izlemeye ayrılmasını istemiyorum." Logan'a bir bakış attım.

"*Evet*," dedi Emmett, "işte bu yüzden berbat. İki yıldır orada yaşıyorsun ve küçücük dizüstü bilgisayarından izliyorsun."

Paige onu mutfaktan dışarı itti. "Fikrini değiştirmeden önce git ödevini yap, seni küçük serseri."

"Ve berbat demeyi bırak," diye seslendi Logan geri çekilen adamın ardından.

"On yaşında söyleyebileceği en kötü şey buysa, bizden daha iyi durumda demektir," diye hatırlattım ona.

şakaklarını ovuşturdu. "İş yerinde bütün gün atletlerin küfürlerini dinliyorum ve bazen duyduğum en kötü dilin siz büyürken drdnzden geldiğini düşünüyorum."

"Bizi bu yüzden seviyorsun."

"İşte bu aşk yüzünden erken ağarıyorum." İ ekti.

Paige onun karnını okşadı. "Benim seksi gümüş tilkim," diye mırıldandı ve bir öpücük için eğildi.

Nüfusun yaklaşık yüzde ikisinden gelen PDA'yı kaldırabilirdim, ama kıını tuttuğunda ürperdim.

"Bu arada," dedim, bir elimle gözlerimi kapatarak mutfaktan çıkarken. Masadaki gruba el sallayarak, "Hoşça kalın, millet," dedim.

"şimdiden gidiyor musun?" Molly suratını asarak sordu. Noah'nın ekmeğinden yavaş yavaş parçalar kopardığı ve Molly'nin bütün dilimi yediği . şimdi daha nazik olmasına şaşmamalı.

"Yorgunum," dedim ona. "Ve Kelly gittiği için yarın üç ders vermem gerekiyor."

Molly bana bir öpücük kondurduktan sonra, "Seninle spor yapmaya geleceğim," dedi.

"K. Programa eklenmesi için bana bir mesaj at. Sizin için uygun olan bir zaman için başkasının bana rezervasyon yaptırmasını istemiyorum."

Lia somurtkan bir yüz ifadesi takındı. "Ah, yemekten sonra kutuları karıştırıp *I heart Aiden* eşyalarını bulabileceğimizi umuyordum."

Ona attığım bakış Lia'nın kıkırdamasına neden oldu, ama dürüst olmak gerekirse, oradan kaçacağımı garanti etmek isteseydi, bunu yapardı.

Çünkü merdivenlerin hemen yukarısında bir yerde, yeterince dikkatli bakarsa onu bulabilirdi. O lanet mektubun bulunduğu metal kutu boş odadaydı, şüphesiz Paige'in düzenlemeyi reddettiği bir yığın kitap ve kâğıdın altındaydı. Bir an için merdivenlerden yukarı baktım ve onu dışarı kaçırmayı düşündüm.

Belki de mektubu yok etmek, onu ne kadar saçma bir şekilde takıntı haline getirdiğimi görmek, onu sistemimden temizleyecek ve normale dönebilecektim. Kulağa çok hoş geliyordu.

Ve çok korkunç.

Kalan vedalarımı ettim ve Paige'den fazladan sıkı bir sıkışma aldım. Ama evden çıkmadan önce durakladım ve fazla düşünmeye çalışmadan merdivenleri ikişer ikişer çıkararak doğruca boş odaya yöneldim. Dağınıktı ama odanın arka tarafındaki büyük kitaplıkta, yedek mobilyalar, bağışlanması gereken giysiler, oyuncak yığınları ve yıllar boyunca biriktirdiğimiz rastgele eşyalarla çevrili olan kilitli kutunun siyah metal kenarını gördüm.

Nefesimi tutarak elimi etrafına doladım ve çoğunu saklamış olan kitap yığınının altından çıkardım. Hatırladığımdan daha ağırdı ve onu göğsüme bastırdığımda, Nan'i arayıp ona Aiden'dan bahsetmeyi diledim. Logan' beri benimle akraba değildi ve ben

Bir anneyi paylaşmak, ama önemli olan her şekilde, babam - eski kocası - öldükten sonra bizi kanatları altına aldı.

Bana verdiğinden bu yana geçen yıllar boyunca kutuda neler sakladığımı bilmek isteyecektir. Ve neden bu tek şeyi herkesten saklamak istediğimi.

Kutu elime geçince rahat bir nefes aldım ve merdivenlerden hafifçe sekerek indim, kimse oraya çıktığımı fark etmeden ön kapıdan gizlice çıktım.

Arabama doğru yürürken gece havası ılık ve güzel kokuluydu. Kutu yolcu koltuğuna yerleştirildi ve bir an için ne olduğundan ya da oraya nasıl geldiğinden emin değilmişim gibi kutuyu inceledim.

Başparmağım, bir sandviç poşeti içinde kutunun dibine bantlanmış anahtarın yerine oturacağı ağır altın çemberin izini sürdü. Şansım yaver giderse, o şey paslanmıştı ve hayatımın geri kalanını, gençliğimin Aiden Hennessy'ye olan aşkımın kanıtlarından asla tam olarak kurtulamayacağını bilerek geçirecektim.

Belki de bu durumda tüm kutuyu yakardım.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken ve bunun bana ne kadar çılgınca geldiğini fark ettiğimde, telefonum çalmaya başladı. Çıkardığımda ekrandaki numarayı tanıımıyordum ama yeterince tanıdık geldiği için cevap verdim.

"Alo?"

"Isabel Ward'ı arıyorum," dedi yabancı bir erkek sesi. "Kimin aradığını sorabilir miyim?"

Durakladı. "Evet, ben Punch Fitness'tan Carl. Bu Isabel mi?"

Bir an için dudaklarımı büzdüm. Punch en büyük rakiplerimizden biriydi. Onlarla hiçbir zaman kötü bir ilişkimiz olmamıştı; sadece farklı tarzda bir spor salonu işletiyorduk. Ve Amy için çalıştığım onca yıl boyunca sahibi bir kez bile bana ulaşmamıştı.

"Evet, öyle. Sana nasıl yardımcı olabilirim, Carl?"

"Bunu açıkça söylemekten başka nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ancak sahiplik değişiminizi duydum ve bir değişiklik arayıp aramadığınızı merak ediyorum."

Başımı geriye attım. "Beni işe almak mı istiyorsun?" İnanılmaz ses tonuma güldü. "Evet." "Beni tanımıyorsun bile," diye belirttim.

"Bilmiyorum ama ününüzün farkındayım. Saçmalıklara tahammülü olmayan birine benziyorsun ve bu hoşuma gidiyor. O yüzden lafı dolandırmayacağım. Son beş yılda üyelerimiz arasında yeterince örtüşme oldu, bu yüzden sizin hakkınızda bir şeyler duydum. Ve duyduğum her şey kötü olsa bile iyiydi."

Böyle davranmaya devam edersem, hakkımda bildiği tek şey havaya takıldığım, çantalardan düştüğüm ve patronumla ilgili fanteziler kurduğum olacaktı.

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

"Demek istediğim, eğer insanlar işleri yürütme şeklinizle ilgili bir sorun yaşıyorsa, muhtemelen sizi kızdırdıkları ve siz de onları sorumlu tuttuğunuz içindir. Ben de işleri böyle yapıyorum."

Elimi yüzümde gezdirdim ve kalbimin göğsümde hızla çarpmasını görmezden geledim. Bu beklediğim bir şey değildi.

Sürprizler, tıpkı değişim gibi, bana pek iyi gelmedi.

İşimi, o binayı ve iş arkadaşlarımı terk etme düşüncesi gerçek bir acıya neden oldu. Yerinden çıkarmaya çalışsam bile hemen kan kaybından ölebilirdim. Metal kutu gıcırıyor ve beni ben yapan her şeyi, ne kadarının çalıştığım binada kök salmış olduğunu söküp atma fikrini protesto ederek inliyordu. Değişim farklı bir şekle büründü, Aiden yüzünü gösterdiğinde hayal bile edemeyeceğim bir şeydi. Bu yüzden adamı yönlendirmeden olabildiğince dürüstçe cevap verdim.

"Wilson'dan ayrılmak istemiyordum."

"Ama artık Wilson's değil, değil mi?"

Yavaşça nefes vererek parmaklarımı direksiyona vurdum. "Öyle değil. Ama hala sevdiğim bir yer. Ve şu anda, burayı terk etmeye hiç niyetim yok."

Gidiyorum."

Mırıldandı. "Eğer fikrini değiştirirsen, numaram sende var."

Arama kesilmiş ve beynim tüm bunların ne anlama geldiği konusunda rahatsız edici bir hızla dönerken, telefonumu çantama geri koydum ve arabamı çalıştırdım.

Sekizinci Bölüm

ISABEL

Ertesi gün, iş yerindeki her şey farklı görünüyordu.

Ya da belki de iş aynıydı ama ben onu farklı bir mercekten gözlemliyordum. Tavana bakıp ikinci evim olan spor salonunun dört duvarını içermeyen bir gerçeklik hayal etmeye çalışırken, önceki gecedен gelen sürpriz telefon beni saatlerce uyanık tuttu.

Uyguladığım filtre, eğer yapabilseydim değiştireceğim şeyleri kataloglamaya başladı.

Ağırlık ve kardiyo makinelerinin kurulum şeklini beğenmedim, ancak Amy çantalardan ayrı tutulmasının önemli olduğunu düşündü. Orta halkanın etrafında çok fazla ölü alan vardı ve ön büro farklı bir şekilde yönlendirilmeliydi. Tam donanımlı duşlar için defalarca talepte bulunmuştuk, ancak yapılan yatırım hiçbir zaman karşılığını vermeye değmedi.

O gün birden fazla kez kendimi spor salonunun o tarafına bakarken, zihinsel olarak eşyaları yeniden düzenlerken buldum.

Daha fazla çalışana ihtiyacımız vardı, günün üçüncü bir saatlik dersi için ellerimi sararken, ortasında bulunduğum gibi günlerde ne yazık ki. Bedenim kadar boğazım da bunun bedelini ödüyordu çünkü mikrofonlarımız olmasına rağmen yine de bir saat boyunca müzik eşliğinde bağırıyordum. Ve vücudum, şey... söylemek yeterli, ertesi gün hareket edebilmek için yavaş gitmeye çalışıyordum.

Müşterilerle sohbet ederken kolumu göğsümün üzerine uzattım ve Aiden'in ofisindeki hareketi yakaladım.

Bütün gün ortalıkta görünmemiştii ve bunun için ona minnettardım.

Burnumdan su gelerek, yüz üstü düşerek, iplere takılarak falan başlasaydım, Carl'ın teklifini çok uzun süre düşünebilirdim.

Uzun boyu kapı aralığını dolduruyordu ve bakışları benimkilere kilitlendiğinde yanaklarımın ısındığını hissettim.

Tepkim, düşünmek istemediğim bir soruyu getirdi.

Sadece ona verdiğim tepki yüzünden ayrılabilir miydim?

Hayatım boyunca hiçbir zorluktan kaçmamıştım. Önemli olan hiçbir şeyden.

Ve eğer bu diğer işi kabul edersem, yapacağım şey buydu. Onu görmediğim zamanlarda bile, gözlerinin üzerimde olduğunu hayal ederdim.

Kollarımı ve bakışlarımı indirdim çünkü hâlâ benden yeterince uzaktaydı ve varlığından etkilenmemem gerekirdi.

Yine de beni görünmez bir güç şebekesine bağladığında bunun bir anlamı olmamalıydı. Şimdiye kadar yaşadığımız birkaç etkileşimde bile, bu adam her türlü gizli parçamı aydınlattı.

Pil takımını tozluklarıma takarak mikrofonu açtım.

"Yola çıkmamıza iki dakika kaldı, millet. Hepiniz gerindiğinizden emin olun, bir içecek alın, ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Sınıfımda su molası vermiyorum, bu yüzden susuz kalmamak size bağlı, tamam mı?"

Müzik sisteminin büyük braketlere monte edildiği duvara doğru yürüdüm ve duvardaki tutucudaki iPad'e dokunarak kullanmak istediğim çalma listesini açtım.

Spor salonunun kenarında Aiden yavaşça yürüyor, uzun süredir üyelerimizden biriyle sohbet ediyordu. Ama sınıfa ısınma hareketleri yaptırırken gözlerini üzerimde hissettim. Kanım vücudumun altında ılık ve hızlı bir şekilde uğulduyordu.

ve kendimi günün önceki derslerinde olduğumdan daha enerjik buldum.

Çantaların etrafında dolaşırken, orada bulunan otuz kişiye kombinasyonlar ve yönlendirmeler bağırırken, ilk kez Aiden etraftayken vücudumda farklı bir enerjinin dolaştığını hissettim. Bu güçlü bir şeydi, sinsice ilerleyen ve mırıldanan bir şey.

Sonrasında kendime izin verdiğim şey aptalcaydı. Çok aptalcaydı. Ama öğretirken, zihnimin yarışmasına izin verdim. Müziğin ağır, nabız gibi atan ritmiyle kafamda farklı bir senaryo oynadı. Herkes çalışmaya devam ederken, insanlar binayı doldururken, ofisine gelmemi işaret etti. Tek kelime etmeden kapıyı kapattı, sessizce bana yaklaştı, mikrofonu kapatmak için elini kalçama doğru kaydırды ve sonra kapıya dayandım, elleri sert, ağzı talepkâr ve gümbürdeyen bas sesiyle beni o şekilde aldı. Kimse duymasın diye eliyle ağzımı kapattı.

Ama gerçek değildi.

Dersi bitirip herkese soğuma ve esneme hareketleri yaptırdığımda terlemiş ve darmadağın olmuştum, saçlarım enseme yapışmıştı çünkü örgüm çabam ve hayal gücümle çözülmeye başlamıştı. Müşteriler ders için bana teşekkür ettiler ve çantalarını silip eşyalarını topladıktan sonra spor salonu, makinelerdeki birkaç kişi dışında yavaşça boşaldı.

O zamana kadar kalp atışlarım yavaşlamış ve zihnim sakinleşmişti.

Sınıf üyelerinden biri, taze yüzlü genç bir kadın, çekingen bir gülümsemeyle bana yaklaştı.

"Casey, değil mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Derslerinizi gerçekten seviyorum. Beni her zaman diğer öğretmenlerden fazla zorluyorsunuz. Sanırım daha korkutucu olduğun için."

Güldüm. "Teşekkürler, sanırım."

"Hiç kendini savunma eğitimi aldın mı?"

Başımı salladım. "Evet, bu sınıfların düzeni kardiyo için, ama özel bir şey istiyorsan, seni benimle ya da öğretmenlerden biriyle görüştürebilirim.

diğer eğitmenler."

"Sanırım bir kadın eğitmeni tercih ederdim," dedi sessizce.

"Kesinlikle." Ses tonumu yumuşattım. "Birkaç hareket bilmek iyi hissettiriyor, değil mi?"

Casey'nin gözleri kocaman açılmıştı ve yavaşça başını salladığında, ona kendini nasıl savunacağını bilmesi gerektiğini hissettiren herkesi ya da her şeyi parçalamak istedim.

"Eğitim seansları ne kadar?" Yüzünü buruşturdu. "Üniversite öğrencisi bütçesi, bilirsiniz. Geçen ay kart promosyonunuzu aldım ama başka bir şeye param yeter mi bilmiyorum."

Omzumun üzerinden baktım ama Aiden'ı göremedim. "Bak ne diyeceğim, şimdi birkaç dakikan var mı? Bazı temel konuların üzerinden geçmekten mutluluk duyarım."

"Gerçekten mi?" diye nefes aldı.

"Evet, evet. şu mikrofondan kurtulayım ve biraz su getireyim."

Pil takımını şarj cihazına bağlarken yavaş bir nefes aldım. Kendini savunma dersleri almak isteyen ge bir kadınla ilk kez karşılaşmıyorduk ama yine de iri kahverengi gözleri ve çekingen yapısıyla ilgili bir şeyler kafamı kurcalıyordu.

Belki ayda bir kez benim ya da Kelly'nin vereceği ve birkaç eğitmenin de gösterilerde yardımcı olacağı bir ders. Aiden'a böyle bir şeyi kabul edip etmeyeceğini sormam gerekecekti. Washington Üniversitesi ve diğer yerel üniversitelerle nasıl bağlantı kurabileceğimize dair fikirler kafamda gittikçe daha hızlı yuvarlanıyordu.

Kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş beklediği yere doğru yürüdüm. "Hazır mısın?" diye sordum.

Başını salladı.

"Tamam, kollarını yana bırak ve benim için derin bir nefes al." Uyduğunda başımı salladım. "şimdi size birkaç tane göstereceğim ve bunlar bir saldırgandan daha güçlü olmanızı gerektirecek şeyler değil, tamam mı? En çok

temel kendini savunma hareketleri kalıp dövüşmenizi gerektirmez. Amaç güvenli bir şekilde uzaklaşmaktır."

Göğsü hızla inip kalkıyordu ama dinliyordu.

Çantaları işaret ettim. "Az önce sınıfta yaptığımız her şey egzersiz için harika. Etkili bir yumruk atmanın ve alt bedeninizi avantajınıza kullanmanın temellerini bilmek harika, ancak onlara bir yumruk, çapraz ve bir yuvarlak ile vurmayacaksınız, değil mi?"

Casey bir kahkaha attı. "Umarım olmaz. Zaten üst beden gücüm hep zayıf olmuştur."

"Sorun değil," diye ona güvence verdim. "Eğer kendini rahat hissediyorsan, şu anda saldırgan rolünü üstlenmeni istiyorum ve sana birkaç şey göstereceğim."

"Ne yapmalıyım?"

Gözümün ucuyla, ama Casey'nin görüş alanının dışında, Aiden'ın iri gövdesini tüm torbaları tutan çelik kirişlerden birine yasladığını gördüm. Yüzünde meraklı bir ifade vardı ama araya girmek için hiçbir hareket yapmadı.

Yutkundum ve yüzümüz birbirine dönük olacak şekilde onu kaydardım. "Biri sana doğru yürüyormuş ve kolunu kendine doğru çekmeye çalışıyormuş gibi başlayalım, neden bileğimi tutmuyorsun?"

Elleri hâlâ dersten kalma sargılar içindeydi ve parmaklarını bileğime doladı.

"Güzel." Gözlerini tuttum. "Şimdi elimi seninkinin üzerine nasıl koyacağımı hisset. Mesele kolunu tuttuğun yerden çekip çıkarmak değil. Bu kontrolü geri almakla ilgili."

Elimi onunkinin üstünden geçirdim ve hafifçe aşağı ittim, vücudu bana doğru hareket etti ve tuttuğu kolu aşağı ve etrafına salladım, böylece ön kolunu tutmak için o eli kullanabilirdim. Bunu yaptıktan sonra, vücudunun üst kısmı benden uzaklaşmaya zorlandı ve ben de hafifçe aşağı doğru ittim. Neredeyse anında tek dizinin üzerine çökmüştü.

"Vay be." Güldü.

"Şimdi ayağa kalkmaya çalış," dedim, elim hâlâ kolunu tutuyordu.

Yapamadı.

"Gördün mü? Kimseyi alt etmeye çalışmıyorum. Sadece kendimi kaçıp kurtulabileceğim bir pozisyona sokmak istiyorum. Şimdi sen böyle düştüğüne göre, bırakıp kaçacağım."

Casey ayağa kalktı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Bana tekrar gösterebilir misin?"

Biraz daha yavaşça, üzerimde deneyebileceğini kadar iki kez daha üzerinden geçtim.

Yerlerimizi değiştirdik ve elimi tutuş şeklini düzelttikten sonra beni tek dizimin üzerine çöktürdü, vücudum ona dönüktü.

"Mükemmel," dedim ona. "Bunu bir kez daha yapalım ve başka bir hamleye geçelim."

Casey harikaydı, beni daha kolay bir şekilde aşağı itti ve ondan uzaklaştırdı ve tekrar ayağa kalktığımda gülümsemesi genişti.

"Tamam, beni saç örgümden tutmaya ne dersin? Biri saçını tuttuğunda kaçmanın çok kolay bir yolunu gösterebilirim."

Hemen yüzü soldu. "Ben... Bilmiyorum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacağız, söz veriyorum."

Kollarını tekrar karnının üzerinde kavuşturdu. "Seninkini gayet iyi , sanırım, sadece... Bunu yapamam..." Sesi kesildi ve belli belirsiz kendi at kuyruğunu işaret etti. Casey gözlerini sıkıca kapattı. "Ben öyle değildim ... saldırıya uğramış ya da başka bir şey. Sadece bir partide sarhoş bir adamdı ve biraz eli ayağına dolaştı."

Kelimeleri bulmakta zorlanırken kalbim kırıldı ve daha önce hissettiğim tüm o ateşli öfke geri geldi. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

Onun arkasında, Aiden'ın çenesini göğsüne indirdiğini ve derin bir nefes alarak genişlediğini gördüm.

Kendi sakinleştirici nefesimi aldım. "Size bunun nasıl çalıştığını gösterebilecek birini getirmemin bir sakıncası var mı?"

Casey gözlerini kırptırdı, kararsız görünüyordu.

"Sadece saçımı tutacak," diye söz verdim. "Sana hiç dokunmayacak, tamam mı? Ya da başka bir hareket de yapabiliriz."

"Hayır," dedi. "Ben izleyebilirim. Teşekkür ederim, Isabel."

Bir elimi koluna koydum ve sıktım. Bakışlarım Aiden'inkileri buldu ve çenemi kaldırdım. "Bana bir saniye yardım edebilir misin lütfen?"

Kirışten kalkıp geldi ve en ufak bir sinir titremesi hissettiğimde parmaklarımı yumruk yapmak zorunda kaldım.

Casey ona hızlı, sıkı bir gülümseme verdi ve o da küçük bir baş sallamasıyla cevap verdi. "Casey, bu Aiden. Kendisi bizim sahibimiz."

El salladı. "Merhaba. Bu konuda korkak davrandığım için özür dilerim."

Kız kendisinden çok daha kısa olduğu için başını öne eğdi. "Asla özür dileme, tamam mı? Sadece pratik yapmak için bile olsa birinin sana elini sürmesine izin vermek zordur."

Mükemmel bir şey söylediği için canı cehenneme gibi adaletsiz bir şey düşünmemek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım. Aiden'in mükemmel şeyler söylemesini ve yapmasını istemiyordum. Her şeyi berbat etmesini istiyordum. Beni kızdıracak bir şey yapmasını. Carl'ı geri arayıp iş teklifini kabul edeceğimi söylemek istememe neden olacak bir şey yapmasını.

de buydu. Carl'ın iş teklifini kabul etmek istemedim. Bunu ancak gerçekten çok iyi bir nedenim olursa yapardım. Aiden yüzüme bakıp yeşil gözlerini yüzüme kilitlediğinde, duygularımı alt üst etmesinin iyi bir neden olmadığı gerçeğiyle barışmak zorunda kaldım.

Bizi birlikte hayal etmek iyi bir sebep değildi.

Hayatında, kalbinde yeni biri için yer olup olmadığını merak etmek de yeterli değildi.

Bunu kabul etmek içimdeki çılgınca bir şeyi sakinleştirmeye yetti. Bunu aşmam zaman alsa da kalmamın doğru olduğunu bildiğime güvenmek daha rahat nefes almamı sağladı.

"Aiden saçımı tutacak, tamam mı?" Bakışlarım onunkilerden ayrılmaya da Casey'ye . "Ve kolumu nasıl hareket ettirdiğimi izlemeni istiyorum."

Hızlı hareketler yapmadı, şaşırtmak için hiçbir şey tasarlamadı. Kolunu kaldırıp gömleğinin pamuğunun altındaki kasları oynattığında nefes almak biraz daha zorlaştı. Boğazının kalın sütunu ağır bir yutkunmayla hareket ettiğinde kaburgalar sıkıştı. Bizi o kadar net hayal ettiğim için kafamda neyin gerçek olup neyin olmadığı bulanıklaşmıştı.

Bana dokunmadan hemen önce tereddüt etti. Bakışlarımız öylece kaldı ve yüzümde ne gördüğünü merak ettim.

Eli örgümün etrafında kıvrıldığında, parmakları enseme değdi. Çok hafifti, neredeyse orada bile değildi ama yine de ürperdim.

O da fark etti. Gözleri hafifçe kısıldı. Casey yana doğru hareket etti, ben de gözümü kırptım.

Dikkatimi ona yönelttim. "Sakin geri çekilmeye ya da ellerini saçlarından çekmeye çalışma."

Dudaklarını dişlerinin üzerine sardı ama başını salladı. Yanaklarında iki parlak pembe nokta vardı.

"çekiğime dikkat et, dirseğinin hemen yanına."

Derin bir nefes aldım ve aramızdaki kolu savurarak kolunun üst kısmına doladım ve büyük bir C şeklinde öne doğru çektim. Aiden öne doğru tökezledi ve ben Casey'nin kocaman gülümsemesini yakaladım.

Aiden tam boyuna geldiğinde bana kaşlarını çattı ve yüz ifadesiyle bir kahkaha attım.

"Yine mi?" diye sordu. Sesi sıcaktı ve ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı.

Başımı salladım.

Saçlarımı tekrar tuttu, tutuşu biraz daha sertleşmişti. Beklemesini işaret ettim. "Şimdi sonunda ne yapacağımı izle. Bu sadece ihtiyacın olduğunu hissedersen."

"Bana ne yapacağın konusunda bir uyarı alacak mıyım?" diye sordu. "Hayır."

Casey güldü.

Eli sıkılaştı, tenim uğuldadı ve kolumu tekrar salladım -bu sefer daha sertti- ve öne doğru tökezlediğinde, ayağımı zaten bükülmüş olan dizinin arkasına vurduğum ve hemen öne doğru düştü.

Casey alkışladı. "Bu harikaydı."

Sırıtarak ona bir beşlik çaktım. "Ve ben ondan daha büyük ya da daha güçlü değilim, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

Aiden tekrar doğruldu ve neredeyse, neredeyse eğleniyormuş gibi görünen bir bakışla beni kıstırdı. Hafif ve fokurdayan bir şey kan dolaşıma karıştı ve umutsuzca yüzünü ellerimin arasına alıp onu böyle görüldüğünde öpmek istedim.

Yapabildiğim tüm kontrolle dikkatimi ondan çektim. "Mesele onlarla savaşmak değil Casey. Ayrıl ve kaç. Bu Endişelenmen gereken tek şey ."

"Teşekkürler," dedim ona.

"Sanırım artık ödeştik," diye mırıldanarak Anya'nın tünediği çelik kirişi işaret etti.

Sarsılarak başımı salladım.

Casey'ye başıyla hızlıca bir selam verdi. "Isabel ya da Kelly ile ücretsiz bir eğitim seansı ayarlamak istersen yarın ara, tamam mı? Benden olsun."

"Teşekkür ," dedi hararetle. "Sizler ."

Spor salonundan çıkıp ofisine geri döndü ve kalbim yavaşça normal hızına döndü.

Casey elini koluma koydu. "Teşekkür . Cidden." "Bu benim işim," dedim ona.

Ve öyleydi.

El sallayarak veda etti ve ben de orta ringin kenarına oturdum, onun yaklaştığını hissettiğimde iplere yaslandım.

İkimiz de bir şey söylemedik ve ben kaçma dürtüsüyle savaşmak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Kalma dürtüsü. Söz konusu o olduğunda bu sürekli bir savaştı.

"Ward," dedi.

Yavaşça gözlerimi açtım. Bunu kulağıma fısıldadığını duymak istiyordum.

Casey'nin arabasını park yerden çekmekte olduğu otoparka bakıyordu.

"Programında böyle dersler olması için ne gerekiyorsa yap."

Başımı sallarken boğazım

düğümlendi. "Eğer istersen,"

diye ekledi sessizce. "İstiyorum."

"Güzel." Nefesini verdi, gözleri bir anlığına üzerimde durdu. Ama sanki az önce ellerini tekrar saçlarıma dolamış, parmakları saç tellerimi sıkmış ve başımı geriye doğru çekmiş gibi hissettim.

Bir an için sessiz kaldık. "Bugün

çok şey öğrettiniz," dedi.

Ona şöyle bir baktım. "Normalde o kadar çok yapmam."

"Kaç tane daha lazım?"

Az önceki düşüncemi aklımdan çıkarmış gibi görünüyordu ve derin bir nefes aldıktan sonra, "İki kişi daha işleri daha rahat hale getirir," dedim.

Aiden başını salladı. "Başka ne

var?" "Ne?"

"Başka neye ihtiyacın var?" diye

sordu. Bir nefes verdim. Ne soruydu

ama.

Ağır göz teması. Yüklü alt metin. Seks titreşimleri, Emily buna böyle dememiş miydi?

Benim hissettiklerimi hissetmesine imkân yoktu ve hissetse bile, benim aptal, kilidi hiç açılmamış bakire kafamda maksimuma kadar değiştirilmiş olmalıydı. Bu adam iyi biriyle koca bir evlilik yapmış biriydi. Ve ben de kafasında sahneler döndüren aptal bir kızdım.

"Şu anda bir şey yok," diye cevap verdim.

Aiden beni zorlama ihtiyacı hissettiyse de bunu yapmadı. Ama başını sallamadan önce bir süre daha beni izledi.

O uzaklaştı ve ben tekrar gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, yüklü hissin yerleşmesine ve sonra geçmesine izin verdim.

Eninde sonunda geçecekti, kendime söyledim. O gece eve gidip az önce olanları düşünecek, senaryoyu kimsenin göremeyeceği güvenli bir yerde kilitli tutacaktım. Ama bunu yapmadan önce, kafamda tekrar oynatacak ve başka bir şekilde geliştiğini hayal edecektim. Yalnız olduğumuz ve beni çok çok farklı bir şey yapmam için tuttuğu bir yer.

Kafamdaki o güvenli alanda, arkamdan gelirken parmakları saçlarımda ve nefesi boynumda sıcakmış gibi davranıyordum. Spor salonunun ortasında otururken kalbim hızla çarpıyordu ve Aiden'in diğer eliyle kalçamı tuttuğu içgüdüsel bir görüntüye sahiptim. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı, kontrol edemediğim çaresiz bir hareketle sadece birkaç bencil saniye boyunca oynamasına izin verdim.

Sadece birkaç gün önce ne düşünmüştüm? Ten tene temas kendiliğinden orgazm olmama neden olabilirdi. Görünüşe göre, Aiden Hennessy'nin meşhur anahtarı olduğu ve onları açmaya hazır olduğu uykuda yatan bastırılmış cinsel fantezilerim vardı.

Parmaklarının ensemdeki o küçük fırçası birkaç yıldır aldığım en büyük aksiyondu ve o parmakların vücudumun başka bir yerinde nasıl hissettireceğini düşünmek *istememeliydim*. Gerçekten, gerçekten istememeliydim.

Ama ayağa kalkıp ofisime doğru yürürken, sanırım o zaman bile kendime yalan söylediğimi biliyordum.

Dokuzuncu Bölüm

ISABEL

"YAKIN ZAMANDA DÖNECEK MISIN?" Telefonum kulağımla omzum arasına sıkışmıştı, Aiden'la grup antrenmanını bitirip çıkan çocuklara el salladım.

İstemsizce, gözlerim az önce kullandıkları aletleri sildiği yere kaydı. Kolunu her sallayışında bedenim mutlu bir melodi mırıldanıyordu. Tanrım, bir hobiye ihtiyacım vardı.

Ya da daha iyi bir
vibratör. Ya da bir
köpek.

Ya da yeni bir beyin.

Kelly iç çekerek dikkatimi tekrar konuşmamıza çekti. "Doktor bileğimden bir hafta daha uzak durmamı istiyor, sonra öğretmenliği deneyebilirim. Delirmediğim sürece sorun yok."

"Boo."

"Biliyorum."

Bilgisayar ekranında gözlerimi kısarak programı açtım. "Muhtemelen birkaç kişinin yerini değiştirebilirim, böylece kimse bir hafta daha seni idare etmek için fazla yük altına girmez."

"Üç derslik bir gün daha çekmek istemiyor musun?" diye alay etti.

"Kesinlikle hayır." Hâlâ ağrıyan sırtımı dikleştirdim. "Bir gün önce iki tane yaparsam olmaz. Bunun için çok yaşıyım."

"Yirmi beş yaşındasın, İz."

"Evet, ama benim tavrım çok çok daha eski."

Aiden resepsiyona yaklaştı, gözleri elindeki küçük bir kâğıt parçasındaydı. Kolları seanstan dolayı hâlâ terliydi ve parmaklarımı pazularının kıvrımlarında gezdirirsem nasıl hissedeceklerini merak ettim -sadece birazcık-.

"Dün gece sınıfta kaç kişi vardı?" Kelly'nin sesi beni bakışlarımın arasından çekip çıkardı, ki bu iyi bir şeydi çünkü şu ana kadar kendimi utandıracak hiçbir şey yapmamıştım. Her şey göz önüne alındığında, şu anki serim çok ama çok etkileyiciydi.

"Ummm, bekle." Fareye birkaç kez tıkladım, küçük sayıları görmek için eğildim. Belki de gözlüğe ihtiyacım vardı. "Otuz."

"Seni kaltak, o zaman aralığı için en yüksek fiyatım yirmi beş."

İçimden güldüm. "Başka bir şey var mı, Kell? Antrenman seansından önce biraz çalışmam gerekiyor."

"Hayır! Seni seviyorum, güle güle."

Telefonu kapatırken başımı sallıyordum. Elindeki kâğıdı telefonun yanına bırakırken Aiden'ın gözleri yüzüme kaydı. "Kelly'nin bileği daha iyi mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bir hafta daha ders veremeyecek, ama kapsam konusunda sorun yaşamam."

Aiden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğitmenler ne sıklıkla böyle yaralanır?"

"Pek sık değil," dedim ona. "Sanırım eski bir yarasını ağırlaştırdı."

Ne yaptığımın farkında olmadan bileğimi uzattım ve ellerimi büküm. O fark etti.

"Ne oldu?"

Elim durdu. "Yok bir şey. Düünden beri hâlâ biraz ağrıyor."

Bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, ağzını açtı, sonra başını küçük, neredeyse fark edilmeyecek şekilde sallayarak kapattı. Çok yavaşça,

O ve ben daha tarafsız bir zeminde ilerliyorduk.

"Dirseğim," dedi bir süre daha durakladıktan sonra. "Bunu sayamayacağım kadar çok kez hiperekstansiyona uğrattım. En kötüsü sondan ikinci dövüş yılımdı. Cortez beni kolumdan yakalamıştı ve o pislik bir türlü bırakmıyordu." Elini açtı ve bir başparmağının yan tarafına dokundu. "İlk dövüşlerimden birinde parçalı kırık. Yemin ederim, bazen hava çok soğuduğunda hâlâ hissediyorum."

"Hatırlıyorum," dedim kendimi durduramadan sessizce.

Beni dikkatle inceledi. "Sen hatırlıyor musun?"

Sandalyeyi tekrar bilgisayara çevirerek rastgele tıklamaya başladım... bir şeyler. "Sayılır. Bir sürü dövüş izledim."

Boynum terden sıırıslıklam oldu çünkü sakatlık dövüşü bitirmişti ve kemiğin iki yerden kırıldığını açıkladıktan sonra dövüş geleceği hakkında endişelendiğimi bugün bile hatırlıyorum.

Ondan bir yanıt gelmedi ama o da uzaklaşmadı.

Binada yalnız değildik. Yaklaşık yarım düzine insan ekipman üzerinde çalışıyordu. Ama bu insanlar alanı paylaşırken bile kendime yalnız olmadığımızı *hatırlatmak* zorundaydım. Uzun zamandır gizlediğim cadalozum beni onunla ve karanlık odalarla ilgili her türlü fanteziyle bombardımana tutmaya karar verdiğinden beri, ona bu kadar yakın olmak neredeyse imkansızdı.

Omuzları ile benim omuzlarım arasındaki son derece makul boşluk sayesinde, sanki bir ipi yavaşça sarıyormuş gibi hissediyordum. Zihnimin gözünde bu ip benden başka kimse tarafından görülemiyordu, bu da onu koparamayacağım, bedenimin onun yönünde hafifçe sallanmak istemesine herhangi bir sınır koyamayacağım anlamına geliyordu.

"Açık pozisyonları mı paylaşıyorsun?" diye sordu. Konunun net bir şekilde değişmesi biraz daha rahat nefes almamı sağladı.

"Evet. Şimdiden birkaç başvuru aldım." Görebilmesi için programı tekrar yukarı kaldırdım. "Ama biri hastalanmadığı sürece

Kelly geri gelene kadar bunu yapacağım."

Aiden bilgisayardan çıkardığım programa bakarken gözlerimi kapattım ve yavaş bir nefes aldım.

Bütün bir günü aptalca bir şey yapmadan geçirebilseydim, bunun kontrol edebileceğim bir şey olduğunu hissederdim. Keşke hayal gücüm işbirliği yapsaydı. Bir bakireye göre hayal gücüm çok çok iyiydi.

Gözlerimi açtığımda ekrana gözlerini kısarak bakıyordu ve bu beni gülümsetti. Fark etti.

"Bu küçük rakamları göremiyorum," diye mırıldandı omzuma doğru eğilerek. "Ben de öyle," diye itiraf ettim.

"Molly Ward," dedi sessizce, parmağı takvime eklediğim eğitim seansının ekranına dokundu. Bu sırada kolu benimkine değdi. "İlişki mi yoksa tesadüf mü?"

"En büyük kız kardeşim." Ona yandan bir bakış attım. "Merak ediyorsan, o ödedi."

"Değildim." Masadan uzaklaştı ve ben de kendimi o sıkı sıkıya koruduğum gerginlikten biraz olsun kurtulmuş buldum. "Kız kardeşine ödetiyorsun, ha?"

Bir kahkaha attım. "Bunu karşılayabilir."

Aiden park yerine doğru baktı ama duruşundan başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini anlayamadım.

"Kardeşlerim bedavaya spor yapabilmeleri gerektiğini düşünüyor," dedi. "Nazik davranıp evet demeyi düşündüm."

Benden ne almaya çalıştığını çözmeye çalışırken dikkatim bilgisayar ekranında kaldı. Havadan sudan konuşmak pek ustalaştığımız bir şey değildi. Bu da fantezi hayatımı düşündükçe daha da kötüleştiriyordu. Onun hakkında bir şey bilmek istemediğimden değildi. İstiyordum. Ama Aiden hakkında ne kadar çok şey bilirim, onu o kadar çok isteyeceğim çok açıktı.

Ancak garip bir gerilim ipinde yürüyerek yaptığımız bu zayıf şey devam edemezdi.

Sonunda ona baktım. "Kaç kardeşin bağlı."

"Çok fazla."

Kuru cevabı beni gülümsetti. Tepkim kafasını karıştırmış gibi kaşları düştü.

"Amy hiç kapıya bir anahtar taraması yaptırmayı düşündü mü?" diye sordu.

Konunun değişmesi üzerine kaşlarım kalktı. "Birkaç yıl önce. O zamanlar bunu yapamazdık."

"Tamam." Bileğindeki büyük siyah saate baktı ve gözlerimin kolunun ön kısmındaki damarlarda gezinmesine izin vermemek için mücadele etmek zorunda kaldım. Onları şeker gibi yalamak istiyordum. "Gidip Anya'yı kardeşimden almam gerekiyor. Kız kardeşin açık saatler bittikten sonra burada olacak, değil mi?"

Başımı salladım.

Bana sert bir bakış attı. "Ön kapıyı kilitle."

"Yapacağım," diye sessizce cevap verdim.

Onu kovmak ya da Molly ile burada olsaydım iyi olacağımı söylemek kolay olurdu. Burada yalnız olsam bile iyi olacağımı söylemek. Onun sözlerini sadece benim için söylenmiş gibi algılamak kolaydı ama acı gerçek şu ki bunu Kelly ya da Emily'ye de söyleyebilirdi. Bunu erkek öğretmenlerimize de söyleyebilirdi. Kalbim onun sözlerini içime çekmek ve vücudumun geri kalanına hayat vermesine izin vermek istedi ama gururum duvarı kapattı. Çünkü bunun hiçbir faydası olmazdı.

O ofisinden eşyalarını toplarken ben de kendimi meşgul ettim. Üyelerimizden biri formuyla ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek beni işaret etti, bu yüzden Aiden ayrıldığında izlemiyordum bile. Açık spor salonu saatleri sona erdiğinde ve son kişi ayrıldığında, yaz sonu güneşi gökyüzünde hala . Spor salonunun cam cephesi batıya baktığı için, pencereleri görerek çalışmak için en sevdiğim zamandı. Molly'nin gelmesini beklerken, sırtımı ön masaya dayayarak yere oturdum ve kendini savunma dersi için fikirler karalamaya başladım.

Aiden'ın sahiplenmesinden önce aylardır düşündüğüm bu fikirlere dalmışken Molly'nin arabasının geldiğini fark etmedim bile. Ta ki ön kapıyı açıp "Çok özür , geciktim." diye bağırana kadar.

Sıçradım, elim göğsüme çarptı. "Lanet olsun, Molly."

Bana baktı. "girdiğimi görmedin mi?" "Görünüşe göre hayır."

Defterimi bir kenara fırlattım ve ayağa kalktım.

Saçları at dökülüyordu, göğsü şimdiden terden parlıyordu ve egzersiz atletini incelerken başımı yana eğdim. "Tişörtün ters mi duruyor?"

Aşağıya baktı. "Ummm..."

"Aman . *Bu* yüzden mi geç kaldın?" Molly güldü.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Neyi?"

"Daha yeni evli bile değilsiniz ve Noah ile şimdiden mide bulandırıcı olmaya başladınız.

Gerçekten evlendiğinizde nasıl olacak?"

Sert bir nefes verdi. "Lütfen. Düğünden önce balayımızı geçiriyoruz. Bugün antrenman kampından sonra çok heyecanlıydı, o yüzden..." Omuz silkti. "Bu gerginliği bir şekilde atmalıyım, anlıyor musun?"

Hayır, kesinlikle yapmadım.

"Dürüst olmak gerekirse, sen ve Noah hakkında ve şu anda sahip olduğunuz türden aktiviteler hakkında düşünmek istemiyorum."

Molly yine güldü, pencerenin önündeki banka oturmuş spor ayakkabılarını çekiştiriyordu. O bakmazken ablamı inceledim. Hayatında böyle birinin olmasının nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Ve ben ben olduğum için... sormadım.

"Önce nereden başlıyoruz?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. "Umm, bazı vücut ağırlığı egzersizleri planladım. Bugün kol günü."

"Oh, ne güzel," diye mırıldandı.

O kauçuk zemin üzerine serilmiş iplerin ve bantların olduğu yere doğru ilerlerken ben de müzik açtım.

Birkaç şey üzerinde çalıştık ve her zaman yaptığım gibi ben de onunla birlikte çalıştım.

Molly ve ben omuz omuza, yana doğru döndükten sonra bir sağlık topunu ileri geri geçirirken, daha sonra gerçekten sormamış olmayı dileyeceğim bir soru sordum.

"Tüm LCV'lerini geri aldın mı?"

Bir hareketle siyah topu ona uzattım ve o da yüzünü buruşturarak benim hareketimi yansıttı. Çömelme pozisyonunu tutup topu geri vermesini beklerken baldırlarım yanıyordu. Ama bana doğru döndüğünde bir bakış yakaladım... sadece bir anlık rahatsızlık.

"Ne?" diye sordum. Topu aldım ve tekrar çevirdim.

Top Molly'nin eline geçince ayağa kalktım. O da aynısını yaptı ve topu ayaklarının dibine bıraktı.

"Hiçbir şey."

Ama bunu söylerken göz teması kurmadı. "Molly."

"Isabel."

"Baktın, bakmamış gibi de yapma. Noah hala *tüm ekibi davet edelim* mi?"

Bir kahkaha attı. "Hayır. Zaten ara hafta boyunca çok fazla erkek seyahat ediyor." Molly durakladı, gözleri sonunda benimkilere kilitlendi. "Ama bu hafta bir son dakika daveti gönderdik. Ve... nedenini anlayacağını sanmıyorum."

Başımı geriye attım. "Benim bununla ne alakam var?"

Cevap vermeden önce Molly eğilip su şişesini aldı ve uzun bir yudum içti. Suyunu bırakana kadar on saniyeden fazla zaman geçmiş olabilirdi ama sanki bir saat geçmiş gibiydi.

"Bazı karmaşık aile dinamiklerimiz olduğunu biliyorum," dedi yavaşça, "ama bazılarından kaçınamayacağımızı hissediyorum."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum. Logan da bana, Doğu Yakası'na taşındıklarından beri onları bir kez bile görmemiş olmamıza rağmen Nick'e iyi davranmamız gerektiğini söyledi," dedim, tam bir pislik olan diğer üvey kardeşimizi kastederek. Neyse ki onu ve karısını nadiren görmek zorunda kalıyorduk. Biz daha gençken, dördümüzün velayeti için Logan'a meydan okuduğu bir an vardı. Tanrım, bizi yetiştiren o olsaydı ne kadar da hıyar olurduk.

Molly'nin gözleri benimkileri aradı. "Nick'ten bahsetmiyordum." "Tamam. Kimden bahsediyordun?"

"Noah ve ben Brooke'un bilinen son adresine bir davetiye göndermeye karar verdik," dedi çenesini kaldırarak.

Tenim ısındı. "Ne?" Fısıldadım.

Başını salladı ve tenim buz gibi oldu, buz gibi. Değişim şok ediciydi, canlandırıcıydı ve kalbim göğsümde çılgına döndü. Molly'nin göğüs kafesime bir levye indirdiğini ve beni bir menteşenin üzerindeymişim gibi açtığını hissettim.

"Kolay bir karar değildi," dedi Molly sakince. "Ama Noah yapılacak en doğru şeyin bu olduğu konusunda hemfikirdi."

"Onu neden düşününde *istiyorsun* ki?"

"Çünkü... çünkü bu büyük bir olay! Evlenmek büyük bir olay. Hepimiz hayatımızın bu bölümlerine geçiyoruz ve Noah'la ne kadar mutlu olduğumu göz önünde bulundurursak bana uygun bir jest gibi geldi." Molly ellerini kalçalarına koydu ve derin bir nefes verdi. "Belki de bunu yanlış ele alıyorum."

"Belki de bizi terk eden kadını davet etmemeliydin."

Kendi kulaklarıma bile, kahveyi boşa dökmekle aynı seviyede çocukça bir tepki gibi geliyordu, ama tıpkı Aiden'la yaşadığım gibi, onunla yüzleşme düşüncesi de ergen Isabel'in beynimin yönetimine geri dönmesine neden oldu. Ama bu, aşık olan ve resimleri kesen ergen Isabel değildi. Bu, beni incitebilecek herkese öfkelenen geçmişteki halimdi ve bu konuda ne kadar da iyiydim.

Hayatının hiçbir parçası kontrolü olmadığını hisseden versiyonumdu.

Molly yavaşça nefes aldı. "Bunu duymanın kolay olmayacağını biliyordum Isabel, ama bu benim uzatacağım zeytin dalı."

"Zeytin dalını hak etmiyor," dedim öfkeyle. "*Bilinen son adresi*, Molly. Nerede yaşadığını bize bildirme zahmetine bile katlanamıyor ama sen törende aile sıralarında oturması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Molly ellerini kaldırdı. "Eğer bu konuda kavga etmem için beni yemlemek istiyorsan, bunu yapmayacağım."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Kavga etmeye çalışmıyorum. Bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Onun nasıl davranacağı ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikrin yok Molly. Bu günün mükemmel olmasını istemiyor musun?"

Bunu, Brooke'un odaya girdiğini düşünmek bile ellerimi, parmaklarımı ve kollarımı karıncalandırıyordu. Nasıl yaşlanacağını bilmiyordum. Ne söyleyeceğini bilmiyordum. Her şey yolundaymış gibi mi davranacaktı? Ve tüm bu bilinmeyenler paslı bir zincire bağlı kuduz bir köpek gibi kafamın içinde hırlayıp duruyordu.

Öfkem pek sık ortaya çıkmazdı ama bu beni dünyadaki her şeyden daha hızlı patlatacak tek şeydi. Aiden'a verdiğim tepki dengemi bozup kontrolden çıkmama neden olduysa, Brooke'a verdiğim tepki de beni yürüyen bir nükleer bombaya dönüştürdü.

Bunların birleşimi -ilki haftalar boyunca artarken ikincisinin aniden düşmesi- hoş değildi.

Dehşete kapıldım, Molly'nin gözleri . "Evet," diye fısıldadı. "Elbette bu günün mükemmel olmasını istiyorum. Hayatımın aşkıyla evleniyorum. Bunun her yönünü düşünmediğimi mi sanıyorsun? Brooke'u kendim için davet ediyorum, Isabel. Onun için değil."

Parmaklarımı saçlarımın arasına sokarak bir kahkaha attım. "Bundan ne kazanabilirsin ki?"

Molly çaresizce omuz silkti. "Huzur, Isabel. Onu gittiği için affettiğimi ve onun da bunun farkında olduğunu bilmek bana huzur veriyor. Belki de Brooke nasıl karşılanacağını bilmediği için bunca yıl uzak durdu."

Molly'ye attığım bakış ancak kuşkulu olarak tanımlanabilirdi. "Şimdi de onun için bahaneler mi uyduruyoruz?"

"Hayır," diye yanıtladı basitçe. "Mazeret uydurmuyorum ama keyfi bir öfke duvarının arkasına da saklanmayacağım. Terapinin senin için saçmalık olduğunu biliyorum ama benim için değildi. Ve bazen, kardeşim, birini *affetmenin* bir yolunu bulursun çünkü buna ihtiyacın vardır. Onların paçayı kurtarmasına izin verdiğin için değil."

Söylediği her kelimede kaçmak için karşı konulmaz bir dürtü hissediyordum. Ellerimi kulaklarıma kapatıp dinlemeyi kesmek istedim. Aiden spor salonunu satın aldığını söylemeden önce hissettiğim duygunun aynısıydı ama çok çok daha kötüsüydü.

Molly'nin yaptığı bu şey, en azından, aklıma gelebilecek en kötü yara izini çekip açmak ve birinin yırtılmış ete tuzlu su dökmesini izlemek gibiydi. Ve bu nasıl hissettirdi... şey... kendimin en kötü versiyonunu ortaya çıkardı. Bu yanımdan nefret ediyordum. Ne söylediğini ya da ne yaptığını kontrol edemeyen, öfkeli, tepkisel bir insandım.

Onun gibi olmamak için çok çalıştım. Bu içgüdünün beni ele geçirmesine izin vermemek için. Ve son zamanlarda hayatımdaki her şey içgüdü odaklı gibi görünüyordu, çark durduramadığım, kontrol edemediğim bir şekilde çılgınca dönüyordu.

Eğildim ve kullandığımız bantları aldım, sonra sağlık topunu kolumun altına sıkıştırdım. "Sanırım burada bitirmeliyiz."

"Isabel, ama, yapma."

Durdum ve ona bir bakış fırlattım. "Bu fikri sindirmek için ne kadar zamanın oldu?"

Molly cevap vermeden önce yutkundu. "Üç hafta."

"Harika." Başımı salladım. "Benim için de uygun görünüyor. Şimdi izin verirseniz, bunları kaldırmam gerekiyor."

Ekipmanları yerleştirdikten sonra döndüğümde çalma listemin sonuna gelmiştim ve Molly ön tarafta yavaşça çantasını hazırlıyordu. Durduğum yerden ağlayıp ağlamadığını anlayamıyordum ama durup soramayacak kadar üzgündüm.

Bu büyük bir olaydı çünkü kız kardeşlerimi ağlatan her şey bende bir şeyleri defalarca yumruklama isteği uyandırırdu.

Ve şimdi, sadece koşmak istememe neden oldu.

Çünkü şu anda kız kardeşimi ağlatan tek şey bendim. Ben ve annemiz.

Lanet Brooke ve onun bencilliğiyle verdiği zarar. Molly spor salonundan çıkmadan önce durdu ve bana uzun uzun baktı.

Neyse ki gözleri kuruydu.

"Seni seviyorum, Isabel. Ve umarım eninde sonunda bunu neden yaptığımı anlarsın."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve başımı salladım. "Ben de seni seviyorum."

Bunu söylediğimde rahatlamış bir şekilde nefes verdi ama dışarı çıkarken yüzü üzgündü.

O dışarı çıkar çıkmaz bina sessizliğe büründü ve ben dengesiz bir şekilde nefes aldım. Yavaşça hareket ederek çantamı topladım ve ofisimin ışıklarını kapattım. Ama kendimi gitmeye ikna edemedim. Neredeyse tavana bakacaktım çünkü üzerime tuğla tuğla, hayal bile edilemeyecek bir ağırlık düştüğüne yemin edebilirdim. Ellerim titremeye başladı ve onları durdurmak için yumruklarımı sıkıca kıvırdım.

Bu gerginliğin... bu hissin... bedenimden çıkmasına ihtiyacım vardı.

İlk işim.

Şimdi kız kardeşim, ailem.

İkisi de tutunacak bir yer bırakmadan beni salladı. Ya da öyle hissediyordum.

Ve benim de nefret ettiğim gerçek şu ki, bu yükü istediğim şekilde omuzlayabilecek kimsem . Üzerimde giderek artan baskının yükünü çekecek, bir çıkış, bir tahliye vanası yoktu. Hepsinin bir yakını vardı. Hepsinin en kontrolden çıktıkları anda tam olarak neye ihtiyaç duyduklarını bilen birileri vardı.

Ellerim titredi ve o metal kutunun öfkeyle dikiş yerlerinden ayrıldığını, boyasının soyulduğunu, içinde tutulan şey yüzünden kenarlarının buruştuğunu hayal ettim.

Ve tüm bu kabarcıklı duygular karşısında ihtiyacım olan şey, ağzımdan çıkan her şeyi yargılamadan ve darbeleri yumuşatmaya çalışmadan ya da bana aşırı tepki verdiğimi, bu şekilde hissettiğim için çok fazla olduğumu söylemeden yuvarlayacak biriydi.

Duvardaki iPad'e doğru yürüdüm, kızgın rock çalma listelerimden birini açtım ve sesi açtım. Bir dakika sonra ellerim sarılmış ve en sevdiğim siyah ve mor eldivenlerimin içine sokulmuştu.

Eğer benim için bunu yapacak kimse olmasaydı, ben kendim için bunu yapardım.

En sevdiğim çantamın önünde derin bir nefes aldım, kollarımı birkaç kez ve hareket etmeye başladım.

Onuncu Bölüm

AIDEN

Işıkların yandığını gördüğümde ve otoparktaki tek arabanın onun arabası olduğunu fark ettiğimde spor salonuna geri dönmek bir hataydı. Bunu daha sonra fark edecektim, her şey söylenip bittiğinde sonuçları tam ve net olacaktı.

Ama şu anda bunu düşünmüyordum. Cüzdanımı masamda bırakmamış olsaydım bile, onun yalnız arabasını, parlak ışıkları ve binanın etrafındaki karanlık gökyüzünü görmek muhtemelen durmama neden olurdu.

Çünkü Isabel söz konusu olduğunda önemli bir şeyin farkına varmam an meselesiydi.

Merak ve cazibe tamamen farklı iki şeydi. İlgi çok sıradan bir şeydi çünkü ilgimi çeken pek çok şey vardı.

Futbol ilgimi çekti, bu sayede onun kim olduğunu, ailesinin kim olduğunu biliyordum.

Egzersiz yapmak ilgimi çekiyordu çünkü kendimi güçlü, sağlıklı ve akli başında hissetmemi sağlıyordu.

Zamanım olduğunda, hikaye iyiye okumak ilgimi çekerti.

Bunların hepsi dikkatimi çeken ve stresimi azaltan kolay ve huzurlu şeylerdi.

Ama menajerimi çözdüğümde onun da bu kategoriye gireceğini düşündüysem, kendimi kandırıyormuşum.

Ön kapıya yaklaştığımda, yüzümü buruşturarak ve öfkeyle kapıyı açık bulduğumda bu durum daha da belirginleşti. Kapı herkesin içeri girmesi için ardına kadar açıkken, onun içeride müzik çalarken olduğunu fark ettiğimde ilgi asla parlak bir duygu topuna, adlandırılmaz bir şeye dönüşmedi.

Cazibe bunu yaptı. Ama koymaya hazır değildim. Daha sonrasına kadar.

Müzik sert ve öfkeliydi - tıpkı kontrol altında tutmaya çalıştığım duygu dalgaları gibi - gitarlar, davullar ve çığlık atan rock'la, bu yüzden Isabel'in stereo sisteminden gelen titreşimlerden zilin sesini duyamayacağını biliyordum.

O zaman bile arkamı dönebilir, kapıyı anahtarım ile arkamdan kilitleyebilir ve onu huzur içinde çalışması için bırakabilirdim. Ruh halimin pek de kibar ve medeni olmadığını anladığımda.

Ama onu da yapmadım.

" ne geçiyor?" diye mırıldandım. Benden kaçtığımda, onu rahat bıraktım.

Ona aldığım kahveyi dökerken yakaladığımda zorlamadım.

Amy'nin bana söyledikleriyle tamamen çelişkili görünen şeyleri tekrar tekrar yapmaya devam ettiğinde, istediğim şekilde ilgilenemedim. Kendimi onu izlerken, onu incelerken, anlamadığım tüm bu şeyleri anlayana kadar onu parçalara ayırma dürtüsüyle yakaladığımda Anlıyorum, onu rahat bırakırdım.

Ama köşeyi döndüğümde ve o karşıma çıktığında, gitmem gerektiğini biliyordum. İçimden bir ses dönüp gitmemi söylüyordu. Şimdi önemli olduğunda onu rahat bırak.

Çünkü saçları dağınık, bacakları ve sırtı inanılmaz bir çabanın parlaklığıyla kaplanmış vücudundaki zarif gücü fark ettiğimde aklıma gelen ilk şey, *bunu yapmasını bütün gece izleyebileceğim* oldu.

Onu sadece alışanıml olarak merak ettiğim konusunda kendime yalan syliyordum.

Durup onu izlerken hiç de kibar ya da profesyonel değildim. Keskin, kırılğan dişleri ve doymak bilmez bir iştahı vardı, daha önce hiç keşfetmediğim bir şeydi bu.

Uykuya dalmış bir uzvu sallamak gibi, kan akışı geri döndüğünde iğneler ve karıncalanmalarla irkilmek gibi çünkü uzun zamandır o tarafım sessizdi.

Isabel'in sol kolunu vücuduna doğru çekerek torbaya patlayıcı bir sırt yumruğu indirmesini, ardından bir sağ kroşe ve kolunu hızla çekerek bir dirsek darbesi indirmesini izlemek için durdum.

Tekniği mükemmel değildi, ama duyguları ağır bastığında, vücudunu doğru bir şekilde tutan çok az kişi vardı.

Nihayet, nihayet, gerçek onu görüyordum. Ve bunun gerçekliğini iliklerime kadar biliyordum.

Kollarımı gğsmnn üzerinde kavuşturarak kaburgalarımın ardındaki savaşan duygularla savaşmaya çalıştım.

Bırakın şimdi dşncesi baskınlık için savaşıyordu, ama merakım ve onun tamamen büyüleyici hareket şekli ayaklarımı yere sağlam bastı.

Hayır. Merak değil. Cazibe çok daha masum bir şey olarak gizlenmiş.

Bakışlarım yüksek elmacık kemiklerinin kenarına ve çenesinin çizgisine takıldı. Durduğum yerden bile çenesini ne kadar sıktığını görebiliyordum ve ellerimi omuzlarına koyup rahatlamasını ve nefes almasını söylemek istedim.

Yeterince uğraşırsam, bunu yaparsam nasıl hissedeceğimi çok iyi biliyordum. Gergin tuttuğu kaslarını açmak için başparmağımı boynunun hizasından aşağı doğru ekersem. Bunu yaparsam uysallaşacaktı. Eğer ona yumuşak davranırsam.

Ama onun eridiğini görmek istemedim. Onun tatlı, hassas bir yere gittiğini görmek istemedim.

İçindeki ateş hissediliyordu ve ben de ateşin içine girmek üzere olduğumu biliyordum.

Bu içgüdüyle yere eğilip ringin yanında duran odak eldivenlerini kaptım. Müzik setinin kumandası çantasının yanında yerdeydi ve her ne kadar Isabel Ward'dan suratıma bir tekme yemek istemesem de, kapıyı açık bırakmasına duyduğum öfke beni onun kör noktasından yaklaştırdı.

Sadece ne yapacağını görmek için.

Sadece ne olacağını görmek için.

Aptalcaydı. Ve iki yıldır hiçbir şey, tek bir şey bile beni bu kadar heyecanlandırmamıştı.

Eğer bu onun gerçek, korunmasız halini görme şansımса, bunu boşa harcamayacaktım. Ve daha sonra, bir anlık zayıflığım için kendime lanet edebilirdim.

Elimi bir odak eldiveninin içine soktum ve ikincisini takmadan önce boynumu yuvarladım.

Bacağını geri çekip torbaya öyle bir tekme attı ki kaşlarım havaya kalktı, yüzümü korumak için bir eldivenimi kaldırdım ve diğeriyle omzuna dokundum.

Bir Amazon'a yakışır bir kükremeyle döndü, eldivenini tam yüzüme doğrulttu. Eldivenin sağ çaprazını yakalamak için elimi çektim.

"Fena değil!" Müziğin üzerine bağırdım. "Ama bir dahaki sefere arka bacağınla aparkat yap."

Göğsü kabarmış, mavi gözleri büyümüşü ve eldivenli ellerini tetikte tutuyordu.

"Senin derdin ne be?" diye bağırdı.

Kapıyı işaret ettim. "Buraya herhangi biri girebilirdi."

Gözleri hiddetli bir bakışla kısıldı ve bir an için öfkesini ne kadar iyi yansıttığına şaşırırmaktan kendimi alamadım. Isabel bir eldiveni çekiştirdi, sonra uzanıp kumandayı kaptı ve sesi daha kontrol edilebilir bir seviyeye indirdi.

İkimiz de konuşmuyorduk ama Isabel derin derin nefes alıyordu. Onu daha önce gördüğümde beri spor salonu tişörtünü çıkarmış ve terden sıırılsıklam olmuş mor bir sütyen ve siyah bir taytla karşımda duruyordu. Fark ettiğim için nefret ediyordum ama fark ettiğim için de gözlerimi onun yüzünden ayırmıyordum.

Bu, hiç şüphesiz, ihtiyacım olan en son şeydi. Ve ondan istediğim tek şeydi.

Artık parmak ucunda yürümek yok. Artık onu kendi haline bırakmak yok.

Isabel bakışmayı ilk kesen oldu, ellerini kalçalarına koydu ve ağır bir nefes verdi. "Bu sadece... anlaşıyor, değil mi?"

"Ne?"

"Sen!" diye bağırdı, başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "*Tabii ki* şimdi ortaya çıkacaksın."

Etrafından dolandım ve o da benimle birlikte hareket etti, ön ayağını tam olması gerektiği gibi bana doğru ortaladı. "Kendi spor salonuma gelmemle ilgili bir sorunun mu var?"

"Şu anda mı? Evet."

Bir eldiveni havaya kaldırdım. "Göster bana."

Isabel hiç tereddüt etmeden bana bir yumruk

attı. "Neden beni burada istemiyorsun?"

Her vuruş keskin bir eldivene çarptı. "Liste mi istiyorsun?"

Neydi bu? Çok ani, çok filtresiz ve şimdiye kadar yaşadığımız tüm etkileşimlerin tam tersiydi. Kanım sıcak ve zonklayan bir şeyle, yeni ve öfkeli bir şeyle çılgık attı.

"İhtiyacım olan son şey," dedi çenesini kaldırıp göğsünü kabartarak, "senin burada bunu görmen."

"Tekrar." Eldivenleri kaldırdım.

Çabu
k.

Çabu
k.

"Az kalsın suratına yumruk atıyordum."

"Neredeyse yüzüme yumruk atmıyordun," dedim sakince, bu da gözlerinin daha da kısılmasına neden oldu. "Daha fazla."

Bana daha fazlasını verdi. Art arda üç tane daha. Ama sakinleşmedi. Söyleyecekleri vardı ve gözlerinde alevlendiklerini görebiliyordum. Ama onları bana vermeyeceğini biliyordum. Kolay kolay.

"Casey'e daha önce verdiğin tavsiyeye ne oldu? Amacın saldırmak değil, ayrılmak olduğunu sanıyordum."

Isabel çenesini kaldırdı. "Onun için amaç bu."

"Ve sen kendini farklı bir standartta mı tutuyorsun?"

Cevap vermedi. Ama gözlerinin arkasındaki parıltıyı izlerken, sanki biri benzin dolu bir fiçıya kibrit düşürmüş gibi, haklı olduğumu anladım. Bu Isabel Ward'dı. Ve muhteşemdi.

Daha fazlasını istedim. Daha fazlasını. Benim için ne kadar yanlış olduğu, bunun ne kadar kötü gidebileceği ya da ne kadar pişman olabileceğim önemli değildi. Daha fazlasını istiyordum.

Bu yüzden eğildim ve fısıldadım, "Bir dahaki sefere lanet kapıyı kilitle."

Ağız açık kaldı.

Ne demek istediğimi anladığımdan emin bir şekilde başımı salladım ve eldivenleri kaldırdım. "Hadi gidelim."

Sorunuz her neyse, hemen şimdi ortaya çıkarın."

Isabel bana dikkatle baktı. "Bir sorunum olduğunu kim söyledi?"

"O savunmasız çantaya nasıl davrandığına bakılırsa, gözleri olan herkes." Eldivenleri birbirine vurdum, keskin çıt sesi salonda yankılandı. Hiç irkilmedi bile. "Hadi Ward."

Bir an öylece bana baktı ve kendimi nasıl tepki vereceği konusunda nefesimi tutarken buldum.

Ve sadece ikimizin olduğu ilk an olduğu için, zamanda kendini ne kadar dikkatli tuttuğunu da ilk kez gördüm. Bakışlarında keskin bir temkinlilik vardı. Isabel Ward ona tam olarak ne yapacağımı da bana öyle bakıyordu?

"Hayır," dedi. "Bu gece olmaz."

Yavaşça başımı salladım, benden uzaklaşana kadar bekledim. "Neden korkuyorsun?" diye sordum.

Uzun, güçlü ve gururlu bedeni kıpırdamadan duruyordu. Neredeyse gözlerimin önünde bir heykele dönüşmesini izlemek gibiydi. Eğer bir yerlerde bir ressam onu mermerden oymuş olsaydı, eldivenleri kollarının altına sokulmuş, elleri hala sarılı, ona "Yatan *Savaşçı*" gibi bir isim verilebilirdi.

Ama yavaşça bana doğru döndüğünde, o temkinlilik gitmiş, yerini bıçak gibi keskin bir kararlılık almıştı. Isabel ellerini eldivenlerinin içine soktu, ben de eldivenlerimi kaldırdım.

"Korkmuyorum," diye tersledi.

"Kanıtla." Bir adım daha yaklaştım, ama o kendini tuttu. "Binada saklandığın tek kişi benim ve bu artık sona eriyor."

"Bu şekilde kazanacağını mı sanıyorsun?" Bir kaşını kaldırdı. "Benimle savaşarak."

"Kesinlikle evet." Bakışlarımı ondan ayırmadım ve dürüstlüğüme karşısında gözleri kocaman oldu. "Burası muhtemelen kendin olabileceğin, hissettiklerin konusunda dürüst olabileceğin tek yer. Tüm spor salonunu bunun üzerine bahse girerim ve eğer sen ve ben ilerleyeceksek, çekincelerini burada çözeceğiz."

Isabel'in göğüs kafesi genişledi, tepeden gelen ışık göğüs dekoltesinin kıvrımlarını kaplayan terin parlaklığını yakaladı.

"Bunu bir şartla yaparım," dedi, ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıplayarak, kollarını yüzünü korumak için kaldırdı. "Bana neye kızgın olduğumu soramazsın." Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, en ufak bir şey onu kızdırabilirdi,

kabul kolay bir şeydi. Başımı salladım. "bile geçmezdi."

Basit bir şekilde başladık. Her vuruşun arkasına ağırlığını koyması gerekecek kadar uzakta durdum ve derin bir nefes alana ya da su içene kadar geri sayarak ne yapmasını istediğimi söyledim.

Isabel ve ben kolayca bir ritim bulduk ve bir kez bulduğumuzda, hareketleri daha kesin, daha az vahşi hale geldi. Göğsü ışıkların altında parlıyordu, ter

Neredeyse siyah olan saçlarının birkaç teli boynunun çizgisine yapışana kadar alnını noktalandı.

Yaklaşık on beş dakika sonra geri çekildim ve kolumu uzatarak eldiveni dirseğime vurdum. "Sol çapraz için içeri girdiğinde formuna dikkat et. Eğer blok yapmaya kalkarsam, ayarlamam ve ön bacağından bana sağ dirsekle vurman çok kolay olur."

Başını salladı, nefesi ağzından girip çıkıyordu.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Göster bana."

Yavaş başladık, neredeyse dans eder gibi. Solla geldi. Kolunu aşağı doğru ittim ve komutu verdiğimde sağ dirseğini yukarı kaldırdı, yanağıma vurmaktan kıl payı kurtuldu.

"Mükemmel," dedim ona. "Tekrar dene. Biraz daha hızlı hareket edelim."

Bunu hemen anladı ve ben de geri adım atarak kolumu alnıma götürdüm. Yüzünde hızlı bir sırtış yakaladım.

"Bu gece bir antrenman yapmayı beklemiyordum," dedim ona. "O zaman belki de benimkini bölmemeliydin."

Bunu söylerken yüz ifadesini ölçerek bir kahkaha attım. "Yaptığım için üzgün müsün?"

Isabel cevap vermek yerine eldivenlerinden birini çekiştirerek çıkardı ve şişesinden uzun bir yudum su aldı. Şişeyi yerine bıraktığında, kendisi de derin bir nefes verdi.

"Hayır," dedi. Sonra eldivenini tekrar giydi.

Eldivenleri kaldırdım. "Tekrar yapalım. Dirsekten sonra sağ kolunu kullanarak blok yapan kolumu aşağı it, momentum senin lehineyken orta bölgeye bir diz at."

Başını salladı.

Bir kez çalıştık. İki kez. Sonra daha hızlı. Ve tekrar. Örgüsü yüzümün yanından geçerken saçları narenciye gibi kokuyordu. Dördüncü seferde beni aşağı itmek için tüm gücünü kullandı ve dizinin arkasında beklediğimden biraz daha fazla güç olduğunda homurdandım.

"Yavaş ol," diye uyardım geri çekilirken.

Ama Isabel gülümsemedi. Tekrar hazırlanmamı izliyordu. "Ne?"

diye sordum. Kendi içkimi içmek için eldivenlerimi bırakarak sordum. Ben yutkunurken bakışları üzerimdeydi.

"Punch Fitness'tan bir iş teklifi aldım."

Su boğazıma takıldı ve elime öksürdüm. Ben kendimi toparlamaya çalışırken zamanlaması için pek üzgün görünmüyordu. Bir yudum daha aldıktan sonra normal nefes alabildim.

"mısın?" diye sordum. Sesim çok sakın ve kararlıydı ama bedenimin bir şey kükrüyor ve hırıliyordu. Bir başka tehlikeli işaret. Bu kadına karşı bir başka imkânsız tepki. Böyle bir şeye hazır değildim. Onun gibi bir şeye. Büyük bir şeye, vahşi bir şeye.

"Henüz karar vermedim."

"Bu herif tam bir sahtekâr," dediğimi duydum. Çünkü öyleydi. Böyle bir yerde harcanırdı.

Yüzünde hiçbir şey okuyamıyordum, daha önce daha fazlasını gördüğüm zamanki gibi değildi. Bu korunaklı Isabel'di, toparlanmış Isabel. Ve onun şeffaflığını daha çok sevdiğimi fark ettim. Öfkesinde, bu benim iyiliğim için ne kadar tehlikeli olursa olsun, düşündüğü her şeyi görebiliyordum.

Ön kollarım çok zorlansa da eldivenleri tekrar ellerime geçirdim. Yüzüme doğru tutarak, "Yine" diye bağırdım.

Ayağa kalktı ve dansa yeniden başladık. Ama bu sefer bir sınır vardı.

Eldivenlere her vuruşunda ve kollarımı geriye savurduğunda, ondan daha fazla şey geldiğini hissettim. Biraz fazla sert geldiğinde dizini engelledim ve ona uyarıcı bir bakış attım.

Dolgun ve pembe dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı, üst bedeni eforla ağırlaşırken bile.

"O işi istemiyorsun," dedim sessizce.

Isabel'in çenesi sıkıştı ve sol çapraz atmasını beklerken yana doğru eğildi. Bir aparkatla geldi ve ben onu kolayca engelledim.

"Nereden biliyorsun?"

Yumruk atmaya çalıştığında kolunu ittim. "Çünkü bu senin için sadece bir iş ya da maaş çeki değil."

Isabel yana kaçtı ve alçak bir roundhouse yapmaya çalıştı, ama eldiveni bacağına indirdim. Gözleri parladı, çünkü kendimi o kadar fazla tutmuyordum. Ama o da çekmiyordu.

"Beni tanımıyorsun," dedi sol eldivene sert bir yumruk atarak. "Çünkü bana izin vermiyorsun." Eldivenlere hızlı bir şekilde üç kez daha vurdu. *pop pop pop* sesi etrafımızda yankılanıyor. "Ama sen istemesen de ben seni görüyorum."

Yemin etti.

"Çalışanlara ailenizden biri gibi davranıyorsunuz," dedim. Etrafımda dans etti, ikimiz de bir hamle yapmadık. "Müşterilere de aynısını yapıyorsun."

Ben eldiveni vurdum, o da saldırdı, *yumruk, çapraz, çapraz*.

"Güzel," diye bağırdım. "Ve buranın her santimini kendi evin gibi biliyorsun. Her gün ofisimde saklandığımı düşünebilirsin," o geri eğildim, "ama bu binanın, bu insanların senin için ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum."

Tek kelime etmedi, ama sadece birkaç cümle içinde hareketlerinin yeniden değiştiğini fark ettim, ağzına kadar doluydu ve duygularla dolup taşıyordu, sözlerim onda neyi tetikliyorsa, üzerime gelişindeki vahşilikte bunu gösteriyordu.

"Bu işi istemiyorsun," diye tekrarladım ve bu kez kendi tepkimin sözcüklerin söylenişini renklendirdiğini hissettim. Sesim kendi kulaklarıma daha az kararlı ve sakin geliyordu. "Ve ben de senin bu işi almanı istemiyorum."

Ve böylece, yaptığımız şey beklediğimiz koreografiden çok içgüdüsel bir hal aldı. O anda

kurduğumuz düzen ne olursa olsun, onun bir sonraki adımında ne yapabileceğini tahmin etmek zorundaydım. Bu birbirimizi incitmekle ilgili değildi çünkü bu bir savaş değildi. Bir test gibi hissettiriyordu.

Ama normal eldivenlerimi değil, eldiveni giydiğim için dezavantajlıydım, ama yine de... Blok yaptım ve döndüm, her hücum darbesini o beni yakalamadan yakaladı. Açılışı kaçırdığında neredeyse gülümsüyordum ve gözlerinin parladığını gördüğümde başımın belada olduğunu anladım.

Kolumu kendi koluyla bacağımı altımdan çekmeye çalıştı, ben de havada yakaladım. Kaval kemiği kolumla yan tarafım arasına sıkıştığında, nefesinin altında bir küfür mırıldandı ve ayağını kaybetti. Isabel kollarını iki yana açmış, göğüs kafesi derin ve açgözlü nefeslerle genişleyerek mindere çarptı. , eldivenlerimi

Dizlerimin üzerine çöküp derin derin nefes aldım. "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı ama ayağa kalkmak için hareket etmedi.

Eldiveni çıkardım ve elimi ona uzattım. Isabel gözle görülür bir şekilde yutkundu ve ben de onunla yaşadığım bu etkileşimin yapabileceğim en aptalca şey olup olmadığı konusunda bir an duraksadım.

Spor salonunun tepe ışığında gözleri derin, gece yarısı mavisiydi, bu geceden önce fark etmediğim bir şeydi.

Gözlerinin rengini ya da saçlarının kokusunu bilmek istemiyordum ama az önce olanlardan dolayı damarlarımda dolaşan his görmezden gelemeyeceğim kadar güçlüydü.

Çünkü o *hayattı*. Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde, beyninizin bir kısmı ve kalbinizin bir kısmı bir daha asla hissedemeyeceğinize inanır. Sonsuza kadar, kim olduğunuzun bir bölümünde hissizlikle dolaşacağınıza. Ve geçtiğimiz iki yıl boyunca bu doğru çıktı.

Isabel doğrulup eldivenlerini yavaşça çekerek çıkardığında ve yana fırlattığında neredeyse kolumu geri çekecektim. Ama sonra kendi eliyle tuttu ve parmaklarımı onun elinin etrafında kıvırdığımda, o uyuşukluk yoktu.

Bir kenara itildi.

Tamamen silindi.

Onun yerine vahşı bir ihtiyaç vardı.

Onu ayağa kaldırdım ve bu bütün gece boyunca durduğumuz en yakın mesafeydi. Ortalamadan daha uzundu ve bana bakmak için çenesini kaldırdığında, nefes alışının biraz dengesiz olduğunu fark ettim. Ve gözleri dudaklarıma kaydı.

Etrafımızda kimse yoktu.

Görececek kimse yoktu.

Ve iki yıldır ilk kez ellerimi bir kadının vücudunda gezdirerek teninin parmak uçlarımda nasıl bir his uyandırdığını görmek istedim. Hayır, herhangi bir kadın değil. Isabel. Sıcak ve yumuşak olacaktı. Az önce ne kadar sıkı çalıştığının kanıtını taşıyordu ve bu da tenimin gerilmesine ve kalbimin çarpmasına neden oluyordu.

Bu kadın, içinde biriktirdiği ateşle, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için nefesimi tutuyordum.

Çünkü ilk yaklaşan ben olmazdım, olamazdım.

İstesem bile. Onu daha sonra böyle düşünsem bile, birlikte nasıl olacağımızı hayal etsem bile, ne kadar yapmamam gerekse de.

Sadece çok genç olduğu için değil, çünkü öyleydi. Ya da benim için çalıştığı için, ki çalışıyordu.

Çünkü iki yıl boyunca hiç kimse bana bir şey istememi ve tek bir etkileşimde her şeyi yeniden tanımladı, altımda geniş yarıklarını, keskin tırnaklarını, yumuşak dudaklarını, ıslak dilini ve ağzımda onun tadını hayal etmemi sağladı.

Tam o sırada Isabel dudaklarını yaladı, göz kapakları titriyordu. Nefesimi içime çektim.

Sonra kolumu çekti, bacağına bacağımın altına soktu ve ben dev bir kaya gibi yere düştüm.

Sırıtarak bana doğru eğildi, siyah saç örgüsü omzunun üzerinden düştü. "Haklısın," dedi nefes nefese. "O işi istemiyorum."

O uzaklaşırken bir kahkaha attım.

"Yarın görüşürüz patron," diye seslendi omzunun üzerinden.

On Birinci Bölüm

ISABEL

Kendimden emin çıkışım -ki bundan çok gurur duyuyordum- otoparka kadar sürdü.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, arabamın açıp ön koltuğa kayarken ellerim titriyordu. Tek bildiğim, Aiden'in hâlâ spor salonunun zemininde yatıyor olduğuydu çünkü *onu oraya ben koymuştum*. "Ah, az önce ne yaptım ben, *ne* yaptım ben?"

Ama her ne kadar o otoparkta panik içinde kahkahalara boğulmak istesem de, kafamın içindeki küçük yaramaz bir ses, o ve benim bu garip, küçük, askıya alınmış cinsel gerilim durumunda var olduğumuz muhteşem bir yirmi dakika geçirdiğim için lanet olası sırtımı sıvazlıyordu.

Antrenman mıydı? Ön sevişme mi? Emin bile değildim.

Tüm garipliğim gitmişti.

Konuşuyordu.

Ben de cevap veriyordum.

O kadar nefret ettiğim hırçın ve öfkeli halimi yatıştırmak için tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Patron ya da müdür değildi. Sergilenen benim garip bir versiyonum değildi. Tamamen başka bir şeydi. Hayal gücümde canlanan bir şey değildi. Gerçekte.

Çünkü Aiden Hennessy başımda durmuş dudaklarıma bakıyordu ve Muhammed Ali'nin yardımsever ruhu üzerine yemin ederim ki neredeyse oracıkta ölüyordum.

O kadar iri, uzun ve güçlüydü ki, elleri o kadar geniş ve becerikli görünüyordu ki, başka her şeyi yaptığı kadar iyi öpüşseydi, asla hayatta kalamazdım. Seksi unutulmuş, ağızındaki dili yüzünden ölürdüm.

Arabayı çalıştıramadım bile çünkü eve dönecek kadar sağlam olduğumdan emin değildim. Adrenalin düşmüştü. Vücudunuzda kan yerine karşılıksız şehvet pompalandığında karşılaştırılabilir versiyonu her neyse.

Gözümü kırpmadan telefonum elimdeydi, söylemek istediklerimi anlamlandıramadan kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Paige zorlukla bir merhaba diyebilirdi.

"Tavsiyene ihtiyacım var," diye

araya girdim. "Hassiktir, sonunda,"

diye nefes aldı.

Nefesimin altında güldüm, ama aslında hâlâ... çıldırıyordum. "Sen hiç"-
durakladım, elimi saçlarımda gezdirdim

-"Bir şeyi istediniz ama ona sahip olacağınızı hiç düşünmediniz."

Paige hiçbir şeyi kaçırmadı. "İlk evlendiğimizde kardeşin."

Kollarımı direksiyonumun üstünde kavuşturdum ve alnımı onların üzerine koyarak kucağıma baktım. Bunu yapamazdım. Gözlerimi kapattım ve aklıma gelen ilk şeyi ağızımdan kaçırdım. "Pasta. Yediğini hayal ettiğin bir pasta var. Tam olarak benzediğini biliyorsun, o pastanın varlığının her parçasını ezberlemişsin ve pastanın tadını bilmeden önce bile çok uzun bir süre onun hayalini kurmuşsun."

"I ..." Paige tereddüt etti. "Sadece bununla devam edeceğim. Tamam, tabii. Evet."

Doğrulup salonun önüne baktım ve ben çıktığımdan beri ne yaptığını hayal etmeye çalıştım. "Yani pasta, birdenbire, tam önünüzde. Kutusundan çıkarılacağını *hiç ama hiç* düşünmedin. Sadece görüntü, dokunmak yok, pasta senin değilmiş gibi davranıyorsun..çünkü değil," dedim. "Ve sonra sadece... orada."

Lanet olsun, kafamı karıştırıyordum ama bu benzetmeye kendimi adamıştım ve şimdi de vazgeçecek değildim.

"Pasta orada, mükemmel." Boğazını dikkatlice temizledi. "Peki pastadan bir ısırık aldık mı?"

"Hayır!" Ben ağladım.

Paige bir kahkaha attı. "Tamam. Sorun değil."

"Ya... ya pastanın tadı bok gibiyse? Ya uzun zamandır bunu düşünüyorsanız ve daha önce hiç yemediyseniz ve ilk ısırığınız berbatsa ya da beklediğiniz gibi değilse?"

Sessizlik bomba gibi düştü.

"Bekle, sen hiç ...?" Paige durdu. "Isabel, bunu sormak üzere olduğuma inanamıyorum ama sen *bakire* misin?" diye fısıldadı.

Yüzüm Mars'ın yüzeyini andıran bir sıcaklıkla alev aldı. "Konu bu değil."

"Tatlıdan bahsetmediğimizi biliyorum, Isabel Ward."

"Evet, öyleyiz!" Bağırdım, paniğin karıncalanan kenarı sözlerimi renklendiriyordu. "Pastadan bahsediyoruz dedim, o yüzden *lanet* olası *pastadan bahsediyoruz*, tamam mı?" O beni göremese de yüzümü kapattım. "Başa çıkabileceğim tek şey bu Paige. Lütfen."

"Tamam, tamam," diye yatıştırdı. "Yani, onun," diye düzeltti hemen, "seni hayal kırıklığına uğratacağından mı endişeleniyorsun?"

Oh, kahretsin, ağlayacaktım. Bu *korkunç* bir şeydi.

"Ya da daha kötüsü," diye fısıldadım.

"Oh, Iz," dedi nazikçe. "Nasıl daha kötü olabilir ki?"

Pencerelerden Aiden'in ışıkları kapattığını gördüm. Her biriyle birlikte kayboldu. Bir an için ön masanın yanında arabama bakan silüetini gördüğümü ama onu görmeye çalışmaktan vazgeçmek için gözlerimi kapattım.

Onun için inanılmaz derecede değerli olan bir şeyi, birini kaybetmişti. Bense ondan on yaş küçük, heyecanlı bir aşkı ve öfkesi olan beceriksiz bir kızdım. Onun bunu benim gördüğüm gibi görmemesi için düşünebileceğim pek çok neden vardı.

Bu hep benim , değil mi? Benden ne istediği bile tam olarak belli değildi, ama işte oradaydım, inanılmaz derecede büyük bir bariyeri açıyordum çünkü zaten bana yaptığı şey buydu.

Aiden beni açıyordu ve hiçbir fikri yoktu.

"Ya ..." Yutkundum "Ya şimdiye kadar yaşadığım en mükemmel, lezzetli, harika şeyse ve ... kek ... karşılığında istediğimi istemiyorsa? Bunu nasıl atlatırsın?"

Paige derin bir nefes verdi. "Bence biri sana ilgi gösteriyorsa -ki neden *göstermesin*, çünkü sen bir hazinesin Isabel- o zaman buna güvenmelisin. Ve ne zaman doğru hissettiğini bildiğine güvenmelisin."

Sonunda gülümsedim. " söyleyince neden bu kadar kolaymış gibi geliyor?"

"Bu kolay değil, sevgili kızım. İlişkiler asla ama asla kolay değildir."

"Bu bir ilişki değil, Paige." Başımı salladım. "Bu hayata gelen bir aşk. O etraftayken kendimi çocuk gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Ya da bu geceye kadar öyleydim," diye düzelttim.

"Sen yapardın," dedi, sesi sevgi doluydu. "Bunların hiçbirisi beni senin hakkında şaşırtmıyor, Iz."

İçimi çektim.

"Şöyle bak, birine karşı büyük duygular beslemen zayıf olduğun ya da incinmek istediğin anlamına gelmez. Ama şu anda *ısırmak istemiyorsan, ısırma*." Paige'in sesi yumuşak bir hal aldı. "Yaralandın, evlat. Bu da kendini açmanı zorlaştırıyor. Ama doğru kişi için bunu isteyeceksin."

"Kimin onunla boy ölçüşebileceğini bilmiyorum," diye itiraf ettim kısık bir sesle. Kelimeler ağzımdan çıkarken acı veriyordu. "Onu tanıdıktan sonra. Bunu göremiyorum, Paige."

Paige dikkatle cevap verdi. "Henüz sorun çıkarmamıza gerek olduğunu sanmıyorum, tamam mı? Her seferinde bir gün."

"Evet, sanırım."

Bir an için, benim nedenlerim onunkilerden farklı olsa da, ikimiz de sessiz kalmaktan memnunduk. Paige, hiç şüphesiz, az önce kucağına bir el bombası gibi fırlattığım tüm korkunç unlu mamul benzetmelerini sindirmeye çalışıyordu. Bense sessizdim çünkü bu tavşan deliğinde ne kadar ileri gittiğimi artık görmezden gelemezdim.

Kendimi olası bir acıdan korumanın bedeli ağır oldu.

Kız kardeşlerim ve Logan dışında Paige hayatımda her konuda güvendiğim tek kişiydi. Bu güveni hak eden diğer tek kişi. Ama bu gece Aiden içeri girdi ve gözünü bile kırpmadan, sırtımdaki dikenleri yumuşatmak için ondan tam olarak ne istediğimi biliyordu.

Beni zorladıkça, dürttükçe daha da sakinleşiyordum.

Alevleri bastırmaya çalışmak yerine benimle olduğum yerde buluştu.

Ve ona karşı artan hislerime rağmen bir kez bile aynı şekilde ulaşmaya çalışmadım.

Hayatının bu yeni döneminde ihtiyaç duyacağı şey, benim ondan istediğimden tamamen farklı olabilirdi. Ve benim tek yaptığım kaçınmaktı. Saptırmak. Saklanmak.

Bunu fark ettiğimde Paige tekrar konuşarak kafamdaki düşünceleri dağıttı. "Söyleyeceğim tek şey - sevgili kızım, hayatımın en büyük aşklarından biri - onun ne istediğini bilmek istiyorsan, sorman gerekebilir." Durakladı, ben itiraz etmeyince devam etti. "Ve sadece kendi pastandan bir ısırık istemekten bahsetmiyorum, anlıyor musun? Onun camekânın arkasındaki halini biliyor olabilirsin, ama bu gerçekten o mu?"

İlk birkaç hafta ona ne sormuştum? Hiçbir şey.

Çünkü Aiden fikri -ve şimdi de onun kim olduğu gerçeği- dengemi bozmuş ve beni dezavantajlı duruma düşürmüştü, dezavantaj kafamda olsa bile.

çalıştım çünkü beni rahat hissettirmek için elinden geleni yapmıştı.

Bazen gardınızı o kadar yükseltiyordunuz ki iyi şeyleri de engelliyordunuz. Ve ben bundan daha iyiydim. Rol yaptığımdan daha güçlü olduğuma emindim. Ya onun önünde ayağım takılıp kahveyi dökseydim?

Diğer insanlar için gerçek bir bakış açısı elde etmek zor olsa da ben olduğum kişiyi *seviyordum*.

Birimiz kilitli bir kutuyduk, diğerimiz ise tüm dünyanın görebileceği şekilde sergileniyordu. İkisi de gerçek bağlantılar kurmayı kolaylaştırmıyordu.

Bir gölge pencerelerden uzaklaştı ve binadan dışarı çıktı. Otoparkın karşısında, karanlık olmasına rağmen beni izlediğini biliyordum.

Derin bir nefes alarak ve sahip olduğumu bilmediğim bir özdenetim kuyusundan çekerek anahtarı kontakta çevirdim ve arabamı çalıştırdım. Farlar yanar yanmaz Aiden başını eğdi ve kamyonetine doğru yürüdü.

"Her seferinde bir gün," diye tekrarladım.

On İkinci Bölüm

AIDEN

"KENDİNİ YARALADIN MI?" diye sordu annem.

Tabii ki yüzümün buruştuğunu fark etti. Anya koltuklarında mışıl mışıl uyuyordu ve onu kucağıma almak için eğildiğimde yüzümü buruşturmuş olmalıyım.

Ağzında bir kaşık fıstık ezmesiyle mutfak tezgâhının üzerine tünemiş olan kız kardeşim Eloise yavaşça başını sallayarak onayladı. "Az önce çok yaşlı ve yavaş görünüyordu."

Ona bir bakış attım.

Gülümsedi.

Anya'yı şimdilik olduğu yerde bırakmaya karar vererek, gençmişim gibi hızla ayağa kalktım. "Hiç beklemediğim bir anda iş yerinde sert bir düşüş yaşadım."

Annemin yüzü endişeyle buruştu. Eloise sırtıttı. "Sen iyi misin?" Annem sordu.

"Evet. Ben... müdürümle antrenman yapıyordum ve..." Duraksadım, bu konuşmanın bir kısmını bile onlara anlatmanın akıllıca olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Isabel'le olan etkileşimimin hiçbir kısmı henüz tüketmek için güvenli hissettirmiyordu. Bırakın anneme ve küçük kız kardeşime kaşıkla yedirmeyi, bunun ne anlama geldiğini sindirmeye bile hazır değildim.

kavanozdaki fıstık ezmesine saldırıyordu. "Sadece düştüm," diye yarım yamalak bitirdim.

Eloise gözlerini kısmıştı ama ailemizin evinin mutfağına girdiğimde bacaklarını yana doğru savurdum. Adadan geçerken kalçamı yakalayarak bana tekme attı ve onu tezgahdan aşağı atmadığım için şanslıydı.

Bu gece zaten yeterince alingan bir yirmilik tarafından tekmelenmişim ve küçük kız kardeşimin de saflara eklenmesine ihtiyacım yoktu.

Ve kahretsin, sanki Eloise'den o kadar da büyük olmadığını hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

"Any ne zaman uyudu?" Ben sordum.

Annem kendi kaşğını kaptı ve kabı Eloise'den gizlice aldı. "Yaklaşık otuz dakika önce. Yemek yedikten sonra El'le bir resim boyadık. Clark bir süre buradaydı ve onunla Uno oynadı. Alnı biraz sıcaktı ve yorgun olduğunu söyledi, ben de ona kanepeye sarılmasını söyledim. Televizyonu açar açmaz uykuya daldı."

Yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum. "Hastalanıyor mu diye merak ettim. Dün gece de biraz keyifsizdi."

Annemin yüzü her zamanki gibi endişeli bir ifadeye büründü. "Hâlâ yatma vaktinde titizleniyor mu?"

Gülüşüm kuruydu. "Evet. Dün gece yeni bir varyantla karşılaştık. Benimle yatakta uyuyup uyuyamayacağını sordu ki Beth öldüğünden beri bunu yapmamıştı."

Eloise gözlerini kucağına dikti ve annem dilini şapırdattı. Anında tepki vermemesi benim için yeni bir şey değildi.

Bu benim hayatımın döngüsüydü.

Bazen önerilerde bulunuyorlardı ama çoğunlukla, eşim ölene kadar ailemden hiç kimse bu düzeyde bir kayıpla başa çıkmamıştı. Sessizlikleri göze batan bir itiraftı. *Bu berbat bir durum ve size ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz.*

Bu, hayatı değiştiren kederin üstesinden gelmenin en büyük parçasıydı. Bu tatmin edici olmayan gerçeyle barışmak.

Berbattı. Ve insanlar ne söylerse söylesin, sözleri durumu daha iyi hale getirmiyordu. Daha iyisi her günü atlatmaktı.

"Ona izin verdin mi?" Eloise sordu. Bana her ne kadar bok atsa da -beş çocuğun en küçüğü ve tek kız olmanın bir parçasıydı bu- kız kardeşim bu alanda her zaman dikkatli davranırdı.

Başımı salladım. "Artık geriye doğru hareket edemiyorum. Neyin tetiklediğinden emin değilim ama gözüm üzerinde olacak."

"Yatak odamızdaki gardırobun üzerine tırmandı," dedi annem. "Onu aşağı indirmek için kurabiyelerle rüşvet vermek zorunda kaldım."

"Oraya nasıl çıktı?"

Omuz silkti. "Sanırım babanın yatağının yanındaki küçük sehpayı kullandı."

Adadaki bir tabureye çöktüm ve alnımı ovuşturdum. "Bu da yine olmaya başladı."

"Senin evin mi?" Eloise sordu.

"Spor salonu." Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, dudaklarımın kenarlarında istemsiz bir gülümseme belirdi. "Menajerim onu ağır çantaları tutan çelik kirişlerden pazarlıkla indirmeye çalışırken oldukça etkileyiciydi."

Eloise boğazını nazikçe temizledi. "Bu gece tartıştığın aynı menajer mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Bilmiyorum Aiden," dedi. "Sen söyle. Sen sadece"- elini salladı kaşıkla yüzüme bakıp gülümsedi. Birazcık. ."

"Gülmedim."

"Yaptın," diye araya girdi annem. ". "

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Ağlıyor mu?" Eloise fısıldadı.

Ona ters ters bakabilmek için başımı kaldırdım. Annem güldü.

"Bu konuşmalara dahil olmak için çok genç olduğun zamanları daha çok seviyordum."

"Bunun için anneme ve babama teşekkür edebilirsin. Senden on dört yaş küçük olmayı ben seçmedim."

Annem elini kaldırdı. "Bana bakma. Bu babanın suçu. Biz lisedeyken ellerini pantolonumdan uzak tutamazdı. Genç bir anne olmak hiç planımda yoktu." Eğildi ve Eloise'in saçlarını karıştırdı. "Ama her şey yolunda gitti. Aiden'a ebeveynlik yaparken tüm hatalarımızı yaptık, böylece geri kalanınız doğduğunda sizi nasıl çok kötü bir şekilde mahvetmeyeceğimizi biliyorduk."

Avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırarak birkaç derin nefes aldım.

Annem elini sırtıma koydu. "Ne oldu, Aiden?" Durakladım.

"Hiçbir şey."

Gerçek buydu. Ama değildi.

Beth'in kaybıyla ve bunun geleceğim için ne anlama gelebileceğiyle barışmıştım. Karımın yasını tutuyor, onun tatlı, eğlenceli doğasının yokluğunun yasını tutuyor, Anya'nın büyüdüğünde onu hatırlamayabileceğini biliyordum. Son iki yılda bir kez bile herhangi bir tepki uyandıran bir kadınla karşılaşmamıştım.

Isabel'le hiçbir şey olmamış olsa da, içimde hiçbir şey olmamış gibi hissetmiyordum.

Sanki biri, yeri benden bile gizli tutulan bir düğmeyi gibi hissettim. Karanlıkta el yordamıyla birilerinin ilgisini çekmeye çalışıyormuşum gibi değildi. Hayatımda doldurmak istediğim bir boşluk yoktu.

Ama şimdi tek düşünebildiğim, elimi boynunun arkasına atıp ağzını ağzıma alsaydım nasıl karşılık vereceğiydi. Bana ne kadar iyi uyacağını, birlikte ne kadar iyi hareket edeceğimizi çünkü benimle adım adım eşleşebileceğini zaten kanıtlamıştı. Eğer görüntülerin ilerlemesine izin verirsem

Isabel, onu kırmak konusunda asla endişelenmeme gerek kalmayacaktı, çünkü muhtemelen o noktaya gelmeden önce beni sırt üstü yatırıp merhametine bırakacaktı.

"Siktir," diye fısıldadım.

Annem tsked. "Dil. Seni benim yanımda küfretmemen için yetiştirdim."

Eloise neşeyle kıkırdadı. "Ohhhh, bu çok iyi. Hadi, bize haber ver."

"Güzel mi?" diye sordu annem.

Eloise iç çekti. "Anne, artık bir kadının değerini fiziksel özelliklerine indirgemiyoruz. *Hem* güzel hem de bir salata kadar IQ'su olan öfkeli bir orospu canavarı olabilir ve sonra hepsi boşa gider."

"O değil," dediğimi duydum. Onların şaşkın sessizliği karşısında kelimeleri geri çekmek istedim.

"Sürtük bir canavar mı?" Eloise sordu.

"Hayır. Yani, o da öyle biri değil." Bakışlarımı tezgâhtan ayırmadım çünkü otuz beş yaşına geldiğim halde annem ve küçük kız kardeşimle kadınlar hakkında hiç konuşmamıştım. "Güzel. Ya da... en azından doğru kelime bu değil."

Nedense beynimin izlediği yol omurgamda bir panik titremesine neden oldu. Isabel'in bu bağlamda ne olduğunu ya da ne olmadığını tanımlamaya çalışmak göğsümün ağırlaşmasına ve sıkışmasına neden olurken ellerimde hafif bir karıncalanma hissediyordum.

Hayır, Isabel güzel olarak tanımlayabileceğim biri değildi. Çok zayıf bir kelimeydi.

Güzel bile yanlış hissettiriyordu.

Belki bir yıl önce Anya'yı hayvanat bahçesine götürdüğümü ve panter sergisini bir saat boyunca izlediğimizi hatırlıyorum. Sert ahşap bir bankta otururken o hayvanla ilgili bir şey - şık ve güçlü, tempolu ve sinsice ilerlerken - ikimizi de büyülüyordu. Bazen gür yeşilliklerin ardında kayboluyordu, ama tekrar ortaya çıktığında, kuyruğunun bir hareketiyle ya da zarif, olağanüstü vücudunun bir gerilmesiyle nefesim ciğerlerime doluyordu.

Isabel'in neye benzediğine en çok bu kadar yaklaşabildim.

Evet, sert ve güçlüydü ama sadece bunlardan ibaret de değildi. Kalbim küt küt atarken, bana bakarken dudaklarının kıvrımını hatırladım. Dolgundu. Mükemmel şekillenmişlerdi. Isabel'i bireysel özelliklerine ayırmaya çalıştığımda onun en yumuşak görünen yanıydı.

"Doğru kelime nedir?" diye sordu annem nazikçe.

"gelen ilk şeyi söyle," diye dürttü Eloise. Sesim kısık bir fısıltı olarak çıktı. "*Söyleyemem.*"

Kimse bir şey söylemedi. İkisi de hareket etmedi. Nefes aldıklarından bile emin değildim. Başımı kaldırdığımda ikisi de ağzı açık bana bakıyordu. İtiraf hala orada asılı duruyordu ve bunu geri alamazdım. İsteddiğimden bile emin değildim. Onlara itiraf edebileceğim her şeyden çok, en anlamlısı buydu.

Sevdiğim kadını kaybetmişim ve hâlâ o yarayı hissetmeden onu düşünemiyordum ve onun yerine başka birinin geçebileceği fikrini aklıma nasıl yerleştireceğimi bilmiyordum.

"Ah, Aiden," dedi annem, gözleri sulanarak.

Onun tepkisi küçük bir panik patlamasına yol açtı ve kafamda özenle oluşturduğum bu planın temelini sarstı. "Tek istediğim huzurlu bir yer anne. Buraya Anya ve benim için bir yuva kurmaya geldim, içine yerleşebileceğimiz iyi ve sağlam bir şey. Hayatımızı böyle bir şey için altüst etmedim. Ben onun *patronuyum.*"

Eloise gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Gücü kötüye kullanmak şaka değildir. Bunu *istediğini* bilmelisin."

"Eloise," diye azarladı annem.

"Ne? Kardeşimin, görüldüğü gibi görüldüğü için istediği her şeyden kurtulabileceğini düşünen o sersemlerden biri olmasını istemiyorum." Parmağıyla beni işaret etti. "Yapamazsın. Saygılı ol."

Ona bir bakış attım.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Artık işim bitti."

"İşte bu yüzden bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." İç çekerek ayağa kalktım. "Hiçbir şey olmadı. Ne düşünmüş ya da hayal etmiş olursam olayım hiçbir önemi yok çünkü hiçbir şey olmadı ve olmayacak. Buraya taşınmak Anya için en iyisini yapmakla ilgiliydi, benden on yaş küçük menajerimle bir şeyler başlatmak için değil."

"Oooh," diye nefes aldı Eloise, "Yaş farkı. Bunun *çok* fazla katmanı var." "Ağzını kapatabilir misin?" Anneme sordum.

Güldü. "Hayır diyecek yirmi bir yıllık başarısız girişimlerim var."

Eloise mutlu bir şekilde iç çekerek bizi görmezden geldi. "Bunun ne kadar harika bir tuzak olduğunu anlayamıyorum bile. Yasak bakışlar ve kazara dokunuşlar gibi, sen onun için çok yaşlı olmana rağmen aşta ikinci bir şans arıyorsun, o da genç ve ateşli-" Annem elini Eloise'in ağzına kapattı.

Bunu takdir ettim çünkü beynim daha önce gitmediği bir yere gitti.

Beth'in yorgun sesi, tanıştığım ilk ateşli, sıkı vücuda aşık olursam bana musallat olacağını söyleyerek benimle alay ediyordu.

Bunu fark ettiğimde midem rahatsız edici bir şekilde çalkalandı.

"Teşekkür ederim," dedim anneme. "Ben Anya'yı almaya gidiyorum. Sırt çantasını benim için kamyonetime getirebilir misin?"

Annem başını salladı. "Evet."

Sırt çantasını almaya gittiğinde, Eloise bana mahcup bir sırıtış attı. "Özür dilerim, şu anda kitap okuyorum ve kendimi biraz kaptırmış olabilirim."

"Olabilir miydi?"

Kederli bir şekilde iç çekti. Küçük kız kardeşim hemen hemen her yönden benim zıttımdı. Düşünmeden konuşur ve her şeyi çok büyük ve yüksek sesle hissederdi ve böyle anlarda, ihtiyacım olan son şey onun gücün kötüye kullanılmasından, Isabel'in genç, ateşli vücudundan ve benim onun için çok yaşlı olduğumdan bahsetmesiye kadar lütufta bulunmak zordu.

"Sorun değil, El." Sarılmak için kolumu omzuna doladım, beni sıktığında başının üstüne bir öpücük bıraktım. "Ama inan bana, kimsenin bana Isabel'le aramda hiçbir şey olamayacağının nedenlerini hatırlatmasına ihtiyaım yok."

"Hiçbir şey mi?"

Onu nazıkçe dürttüm. "Bir şey yok. Başım dik bir şekilde işime geri dneeğim çünkü herkes için en iyisi bu."

"ok sıkıcı," diye fısıldadı.

Cevap vermedim ama bu beni gülümsetti. Ben mutfaktan çıkana kadar o beni durdurdu.

"Beth senin mutlu olmanı isterdi, biliyorsun."

Yavaşça döndüm. "Ben mutluyum."

Başını iki yana salladı. "Sen yerleşmişsin. Arada bir fark var, ağabey. Ve umarım diğerine bu kadar sabitlendiğin için birinin olasılığını görmezden gelmezsin."

Uykulu Anya'yı kamyonete bindirip bizi eve götürürken sözleri kafamda yankılanıyordu. Onu yatağına yatırdım ve sonra i çekerek aile odasındaki kanepeye uzandım. Sözler, kapatamadığım bir zil gibi tekrar tekrar almaya devam ediyordu.

Haklı olsa bile fark etmezdi.

Isabel'i pmeyi hayal edip etmediğim, ellerimin onun teninde gezinmek için kaşınıp kaşınmadığı ya da o anda, ikimiz de aklımızı kaırana kadar kendimi iliklerime kadar gömme düşüncesiyle ağzımın nasıl sulandığı önemli değildi.

Kız kardeşim ne derse desin, hayatımın bu evresi dengeli ve sağlam bir temel bulmakla ilgiliydi. Sıcaklık ve hormonlarla, ilgi kisvesi ardına saklanan çekicilikle ilgili değildi.

Sevdiğim kadınla çoktan evlenmiştim. Onu çoktan gmmştm.

Bir mucize dışında hiçbir şey bunu tekrar yapmak istememi sağlayamaz.

On Üçüncü Bölüm

ISABEL

Anya hasta, bugün ve muhtemelen yarın evde olacağım. Bugün programımda olan iki müşterinin numaralarını bana gönderebilir misin? Teşekkürler, Mard.

Mesajını okuduğumda ağızımdan çıkan iç ÇEKİŞ izinsiz geldi. Yeni bir izne çıkmak ve gecikmiş bir zeytin dalı uzatmak buraya kadarmış. Büyük siyah kahve masanın kenarında duruyordu, kenarına adı yazılmıştı. Kendiminkinden bir yudum aldım ve fincana baktım. Siparişi bir tahmindi çünkü onu hiç kahve içerken görmemiştim.

Mesajına cevap vermeden önce fincanı aldım, çeşmeye doğru yürüdüm ve yavaşça . Giderin etrafında dönen koyu renkli sıvı, kendimi onun için hazırladığım kahveyi dökerken bulmamın ironisine biraz gülümsememe neden oldu.

Boş bardağı duvardaki küçük çöp kutusuna attım ve resepsiyona geri döndüm. Telefonumu elime aldım ve müşterilerinin telefon numaralarını tuşladım çünkü onları arayıp yerlerine bakmayı teklif edebilsem de, Aiden'la antrenman yapmak isteyen insanların sadece Aiden'la antrenman yapmak istediklerini çabucak öğrenmiştim.

Onları suçlayabileceğimden değil.

Al bakalım. Yarın programında kimse yok, o yüzden istediğin kadar zaman ayırabilirsin.

Minnettarım. Sakıncası yoksa masamda, bilgisayarın yanında bir kağıt parçası var. O müşteriye bu hafta sonu için takvime eklemeyi unutmuşum.

Ben: Sorun değil.

Ekrandaki üç nokta zıpladı, sonra kayboldu. Her seferinde bir gün. Ne kadar sabırsız olursam olayım, türü ne olursa olsun hiçbir sağlam ilişki durup dururken kurulmazdı.

Ben buradaki her şeyle ilgilenirim. Anya'ya daha iyi hissetmesini umduğumu söyle.

Yapacağım.

Tekrar teşekkürler. Ben:

Sadece işimi yapıyorum.

Bunu duyduğuma sevindim, Mard. Sırtım hala ağrıyor olsa bile.

Birkaç saat sonra ofisine girdiğimde hâlâ gülümsüyordum. Kâğıt parçasını bulmak kolaydı ve yeni müşterisinin adını gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kurtlarla olan bağlantım ve Amy'nin ünü nedeniyle spor salonunun zaten çok sayıda eski sporcu müşterisi vardı.

Son birkaç yıldır ABD Kadın Futbol Takımı'nda izlediğim sporcu da dahil olmak üzere, mevcut elit sporcular için bu yeni bir durumdu.

Bağlantı açıkça Aiden'dan geliyordu ve spor salonuyla ilgili planlarının ne olabileceği konusunda aklımı başımdan aldı. Gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Bir sonraki de öyle.

Onsuz daha kolay değildi çünkü artık onun yanında normal davranıp davranamayacağımı görmek için garip bir aciliyet hissediyordum. Ya da cinsel açıdan yüklü idman maçımızdan sonra yapabildiğim kadar normal.

Üçüncü gün, elimde başka bir içki tutucusuyla işe geldim. Bir tane benim için, bir tane Emily için ve bir tane de Aiden için sade kahve.

Her zamanki geliş saati gelip geçip de ondan bir iz kalmayınca, işe koyulmak üzere kahveyi masamın köşesine bıraktım. Emily kapıdan kafasını uzattı.

"Seni arıyorlar," dedi. "Teslimatçı da büyük bir teslimatla burada. Nereye gitmeliler?"

"Kaç kutu var?"

"Muhtemelen on iki ya da daha fazla."

Ofisime bir göz attım. "Onları kapımın hemen dışına koy. Ön tarafın kalabalık olmasını istemiyorum. Ne olduklarına bakacağım."

Başını sallayarak gitti ve ben de aramayı cevaplamak için masa telefonumun düğmesine dokundum.

"Bu Isabel."

"Ward."

Sesini duyunca gözlerim kısa süreliğine kapandı. Belki de bu tepkiyi kontrol altında tutmakta pek başarılı . "Selam patron. Anya nasıl?"

İç çekti. "Biraz daha iyi, yine de normale dönmedi. Ateşi düştü ama ..."

Sandalyemde arkama yaslanarak telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. "Eğer bu konuda endişeleniyorsan kaleyi burada tutabiliriz."

"Güvenmiyorum. Sana güveniyorum." Durakladı. "Yeni mallar bugün ya da yarın gelir."

"Demek şu anda kapımın önüne yığılan şey buymuş," dedim. "Geldi mi?"

"Az önce."

"Güzel." Ama sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Spor salonunu satın almış olsaydım ve her şeyin üzerine kendi adımı yazsaydım muhtemelen ben de hayal kırıklığına uğrardım.

"Açman için bırakmamı ister misin?" Dikkatlice sordum. "Bu büyük bir mesele."

Sessizdi. "Sakıncası var mı?" "Hiç de değil."

"Teşekkür ederim Ward." Aiden iç çekti. "Keşke bugün gizlice kaçıp bunu yapabilseydim ama gidemem."

Kaşlarımı indirdim. "Hâlâ o kadar hasta mı?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Anya... Beth'ten beri böyle hasta olmamıştı. Şu anda benden başka kimseyi istemiyor."

Bu kadar dikkatli söylediği için kalbimin etrafında garip bir yumruk vardı. Sanki çok fazla şey ifşa etmek istemiyordu. Sanki bir şeyleri ele veriyordu.

Dudaklarımı yaladım. "Kardeşim hastalandığımızda bize bu özel çıkartma kitaplarından alırdı. Onları bir tepsiye koyar, yanında da süslü bir pipeti olan büyük bir bardak 7 Up ve küçük bir kase tuzlu kraker verirdi." Bu hikâyeyi anlatırken tenim ısındı ve dalgınca boynumun yan tarafını ovuşturdum. "Çıkartmaları o kadar da sevmezdim ama hiç almadık çünkü ikiz kız kardeşlerim bir keresinde yüzlercesini yatağının çerçevesine yapıştırmışlardı ve o da onları çıkaramamıştı."

Aiden kahkaha olabilecek bir ses çıkardı ama tam olarak emin değildim. "Kaç yaşındaydın?"

"On iki." Başımı salladım. "Belki Anya için işe yaramaz. Ama bizim için yeterince dikkat dağıtıcı olduğunu biliyorum."

"Neyden?" diye sordu sessizce.

"Her şeyi."

Aiden sessizdi ve o sessizlikte kendimi çıplak hissettim.

Bir süre sonra, "Bakalım annem bir tane bulabilecek mi?" dedi. "Teşekkür."

"Kahve içer misin?" Aniden sordum. Gözlerim utanç içinde kısıldı.

"Bilmiyorum," cevap verdi ve sesindeki kafa karışıklığını açıkça duydum.

Elim hâlâ masamın üzerinde duran fincanın dibini buldu. "Ben... Bu sabah gelirken sana kahve aldım."

Aiden yine sessizdi. Nasıl ilerleyeceğimden emin olmadığım zamanlarda sessizlik benim için kötüydü. Her türlü garip gevezelik dürtüsüne yol açıyordu.

"Yani, kendim ve Emily için de biraz aldım," dedim. "Ben sadece... iyiliğinin karşılığını ödemek istedim. Çünkü bana aldığın şeyi atmamalıydım. Bu çok kabaydı."

Boğazından alçak sesle mırıldandı. Bu sesi sevdiğimi fark ettim. Hem de çok. "Affedildim," diye cevap verdi. Sesinde bir gülümseme vardı ve keşke görebiliyordu.

Ama bu kadardı. Başka bir şey yok. Aiden'ın beklediğim şekilde tepki vermemesi ilk kez olmuyordu. Belki de Paige'in dediği gibi, benim onun için olduğu kadar o da benim için bir gizemdi.

Hafifçe nefes verdim. "Çıkartmalarda iyi şanslar."

Veda etmek için adımı söyledi ve bu bir zeytin dalı olmasa bile... bir şeydi.

Ertesi sabah, kamyoneti içeri girdiğinde ön masanın kenarında oturmuş buzlu çay içiyordum. O yaklaştığında normal nefes alabilmemin imkânı yoktu.

Belki de onu -gerçek onu- çok kısa bir süredir tanıdığım içindi ama onu görmeden geçirdiğim dört gün bana bir ay gibi gelmişti. Onun yokluğunda, eski spor salonu tabelası binadan kaldırılmıştı ve onun duraksayıp boşluğa bakarak

Yüzündeki esrarengiz ifade karşısında çaresizce aklından neler geçtiğini öğrenmek istedim.

Yeni ışıklı tabelanın yerleştirileceği alana son bir kez baktıktan sonra kapıyı açtı.

"Ward," dedi selamlarken. Ama daha yavaş konuşuyordu, sesi daha alçak perdeden geliyordu ve göz teması... kendine has bir havası vardı. Telefon görüşmesi çok yetersiz bir alıştırırmaydı. Antrenman maçımızdan sonraki gerçek sınav buydu.

Gözleri bardağa takıldı ve dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. Aiden yavaşça bardağı aldı ve bir yudum almadan önce içindekileri inceledi.

"Hâlâ o değil," dedi. "Yine de iyi tahmin."

Sonunda göz temasını kesip ofisine geri döndüğünde ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı.

Kahve değil. Buzlu çay değil.

Gün boyunca kendimi onu izlerken yakaladım. Bazen bakışları benimkilere karışıyor, bazen de dikkatimden habersizmiş gibi görünüyordu.

Mesela yeni ürünlerin olduğu ilk kutuyu açtığında tişörtlerden birini uzun bir süre elinde tuttu ve sadece ona baktı.

Kelly'nin dersinden sonra onunla birlikte dalgın dalgın çantaları sildiğim yerden başımı kaldırdım.

"O gerçekten seviyor," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Öyle görünüyor."

"Biliyor musun," dedi, "başlangıçta ona ne kadar bok atsam da, o harika bir patron. Ben onun... bilmiyorum... şu pislik prima donna dövüşçülerden biri olacağını düşünmüştüm."

"O kesinlikle öyle biri değil," diye mırıldandım.

Hasta kızı için çıkartmalı kitaplar aldı ve dikkat çekmedi. Güvenliğim konusunda dikkatsiz davrandığımı düşündüğünde yüzüme vurdu ve öfkemden çekinmedi. Kahveler aldı ve ağırlıkları sildi.

banklar. Bir an beni duvara yaslayacakmış gibi görünüyordu, bir an sonra ise kibar bir profesyonel mesafeyi koruyordu.

Kelly hafifçe, "Biraz daha sert bakarsan derisinde bir delik açacaksın," diye yorum yaptı.

"Sadece onu çalışıyorum."

"Uh-huh."

Gözlerimi devirdim.

"Siz ikiniz onun başladığı günden beri birbirinizin etrafında dönüp duruyorsunuz. Evrendeki en flörtten kaçınan iki insanın birbirleriyle nasıl konuşacaklarını bulmaya çalışmasını izlemek gibi."

Ona kullanılmış bir mendil fırlattım ve o da güldü.

Aiden'ın dikkati bize doğru yöneldi ve elinde katlanmış tişörtle, benim onu incelediğim gibi onun da beni incelediğini hissettim.

Ertesi gün gitmiştim.

Ve ondan sonraki gün, Aiden'ın sabahları içmediği içecekler listesine Kombucha'yı da ekledim.

Ona göre tadı pislik gibi olan matcha da değildi.

Sonraki hafta boyunca alıştığımız rutin, başlangıçtakinden farklı olarak garip bir gerilim barındırıyordu. Belki daha eşit şartlarda olduğumuz için, belki de artık ondan uzak durmak için elimden geleni yapmadığım için.

Büyüyen müşteri listesiyle, işe aldığımız yeni eğitmenlerle ve bizlerle etkileşimini izledikçe, onu istediğim kadar sevdiğimi de fark ettim.

Mizah anlayışı oradaydı, rezervin altında gizliydi.

"Limonlu su mu?" diye sordu. Bardağı havaya kaldırdı ve pis bir bakış attı. "Görünüşe göre bu işte pek iyi değilim." Bardağın kenarından onu izledim.

bilgisayar monitörü.

"Tadı Pledge içiyormuşum gibi."

Gözlerimi devirdim ve Aiden beni dikkatle izledi.

"Yardım ister misin?" diye sordu, hâlâ açmakta olduğum kutulara bakarak başını salladı. Yeni raflar, yeni markaya uygun yeni raflar sipariş etmiştik ve yeni işe alınanları eğitirken bu iş düşündüğümünden daha uzun sürüyordu.

Başımı salladım. "Sorun değil. Ayrıca, saat dokuzda yeni bir müşterin gelecek. Tüm evrakları masanda."

"Futbolcu mu?" diye sordu.

Başımı sallayarak başka bir gömlek yığınına almak için döndüm. Tam ulaşamayacağım bir yerdeydiler ve eğilerek yığını bana doğru yaklaştırdı. Gülümsedim.

"Onu nereden tanıyorsun?" Ben sordum.

"Aynı menajer. Ya da en azından eski menajerim."

Düzgünce katlanmış bir yığın gömleği bedenlerine göre doğru kutuya yerleştirdim. "Artık bir menajere ihtiyacın yok mu?"

Aiden başını salladı. Pek çok sporcu, özellikle de yeterince yüksek profilli iseler, emekli olduktan sonra düzenli bir ciro geliri akışını sürdürürlerdi. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bir şekilde biliyormuş gibi gözlerini dikmiş beni izliyordu. Ama başka bir şey de paylaşmadı.

Derin bir nefes aldım ve ona baktım. "Hâlâ bir mesleğin olsaydı muhtemelen burada yaptığından daha kolay para kazanırdın."

Aiden'in ağzı yumuşadı ama gülümsemedi.

Spor salonuna bir göz attı ve mekâna, ekipmanlara baktığında gözlerinin ısınması hoşuma gitti. Sanki daha fazlası varmış gibi. "Muhtemelen yapardım Ward."

Ofisinde gözden kaybolduğunda, yüzümü gömleğime gömdüm ve kalbimin atışını sakinleştirmeye çalıştım.

Yirmi beş yaşındaki normal kadınlar flört edebilir, gülebilir ve yakışıklı bir adama anksiyete krizini tetiklemeden sorular sorabilirdi, ama ben yapamazdım.

Isabel Ward değil, *dünyadaki her şeyle* başa çıkabilen kız.
Bu üç şey dışında.

Yeni müşterisi geldi ve o kendini tanıttığında fangirl yapmamakla çok iyi yaptım.

"Hennessy's'e hoş geldiniz," dedim ve ona bir üyelik kartı uzattım. "Aiden sizinle bir dakika içinde koşu bantlarının orada buluşacak."

Ofisine yaklaşırken heyecandan ellerim titriyordu.

Her seferinde bir gün. O sadece benim patronum olsa bile, spor salonunun ortasındaki açık alanda olanları asla tekrarlamasak bile, her türlü ilişki böyle kurulurdu.

Yavaşça açık kapıyı çaldım. "İçeri gel," dedi.

Aiden monitörünün önünde oturuyordu ve siyah çerçeveli gözlüklerini yüzüne kaydırduğu için boğazım kurudu. Hayatım boyunca bir kez bile gözlükleri çekici bulmamıştım ama görünüşe göre yeni bir fetiş edinmiştim.

Eski bir dövüşçüden iş adamına dönüşmek tam bir ruh haliydi ve ben gerçekten, *gerçekten* beğendim.

Kaşları beklentiyle kalktı.

"Doğru." Boğazımı temizledim. "Seansı için burada."

Aiden ayağa kalktı ve gözlükleri masanın üzerine fırlattı. Ofisinden çıkabilmesi için geri adım attım ama kapı aralığında durakladı, çerçevesi boşluğu dolduruyordu. Müşterisi koşu bandının yanında durmuş bacaklarını geriyordu, dizi siyah bir korseyle sarılmıştı. Son Dünya Kupası'nda dizini incittiğinde neredeyse ağlayacaktım.

"Bu büyük bir ," dediğimi duydum.

Dünyaca ünlü bir antrenör değildi. Sosyal medyada ses getiren ya da adından sıkça söz edilen biri değildi. Ama yine de daha güçlü olmak için buradaydı.

Ne demek istediğimi sormadı. "Öyle."

Bakışlarım onun profilinde oyalandı. Döndüğünde, gözleri benimkilere kilitlenmişti, başka tarafa bakmadım.

"İşte bu yüzden," dedi sessizce. "Bu kolay para değil. Ama hayatımın bu noktasında, önemli bir şey inşa etmek istiyorum."

Sonra çekip gitti ve ben de onu daha iyi anlamaya çalışarak her şeyi daha da kötü hale getirip getirmediğimi merak etmek zorunda kaldım.

İkizler, omuzlarına asılı spor çantalarıyla geldiklerinde seansının ortasındaydı.

"İkinizin bugün geleceğini bilmiyordum," dedim onlara. Lia başparmağıyla Claire'i işaret etti. "Onun fikriydi."

Claire'e baktım. "Çalışmak hiçbir zaman senin fikrin olmadı." Claire ellerini kaldırdı. "Bunun için değil."

Kaşlarım kalktı. "O zaman ne için?"

Lia iki parmağını kaldırdı. "Onu görmek istedik çünkü hâlâ çok ketum davranıyorsun ve ikincisi, Molly bize kavgandan bahsetti."

"Kavga değildi ," diye geçiştirdim.

Claire bir elini Lia'nın koluna koydu. "Anlıyoruz. Ve taraf tutmuyoruz. Sadece seni kontrol etmek istedim çünkü son zamanlarda seni pek göremedik."

Tabureden kalkıp çantalara doğru yürürlerken ben de onlara katıldım. "Taraf tutmak yok, ha? Onu göreceği için heyecanlanmayan tek kişinin ben olduğumu mu söylüyorsun?"

Lia, "Gerçekten geleceğini düşünseydim, muhtemelen ilaç vermem gerekirdi," dedi.

Claire gülümsedi. "Her iki şekilde de düşünebilirim. Ama ben aynı fikirdeyim."

Onlar esnemeye başladığında ben de onlarla birlikte yere otururken Aiden bana baktı. Ancak müşterisi yeni bir repliğe başladı ve bakışlarını benden ve ikizlerden çekti.

"Sadece onun gelip gelmeyeceğini düşünmemeyi tercih ederim," dedim onlara. "Günün bu şekilde geçmesinden nefret ediyorum."

Claire ellerini ayakkabısının altına doladı ve öne doğru eğildi. "Sadece bu rahatsızlıkla savaşıma, biliyor musun? Bu konudaki hislerini görmezden gelmek durumu daha da kötüleştirecektir."

"Teşekkür ederim, Bayan Gelecek Terapisti."

Gülümsedi. "Ayrıca, gelse bile kimse onunla iletişim kurmak zorunda olduğunuzu söylemiyor."

Lia kolunu göğsünün üzerine bastırıp gerindi. "Göstermeyecek. O kadar cesareti olmasına imkân yok."

Ben yerde kayarken Claire ikizine bir bakış attı. "Bunu çözmek için bolca vaktimiz var."

Görünüşe göre, Brooke hakkında konuşma isteğim yüzümde oldukça net bir şekilde damgalanmıştı.

Lia omzunun üzerinden gizlice baktı, Aiden müşterisine birkaç hamlede rehberlik ediyordu. Aiden onun formundaki bir şeyi işaret etti ve Lia başını sallayarak hemen ayarladı. "Vay anasını, bu Allie Catalano mu?"

Başımı salladım.

Islık çaldı. "Jude'a söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Onunla nasıl gidiyor?" Claire dikkatle sordu. Ona bir bakış attım. "Gayet iyi, teşekkür ederim."

Claire gülümsedi. "Karısı hakkında çok konuştu mu? Bu şekilde yeniden başlamanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Sadece bir kez," dedim, onu tekrar izleyerek. Gözleri benimkileri buldu ve tuttu.

Daha önce yaptığım gibi gözlerimi kaçırmak yerine derin bir nefes aldım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Lia, "Birisi bu konuyu tartışmak istemiyorsa zorlayabileceğiniz türden bir konu değil," dedi. "Logan'ın Paige'i kaybettiğini düşünsenize. Onun hakkında da kolay kolay konuşamazdı."

Üçümüz de sessizleştik. Bunu düşününce kalbim biraz sıkışmış, biraz . Asla hazır olmayacaktı. Asla.

Belki Aiden'in da böyle bir evliliği vardı. Asla atlatamayacağı türden.

Her seferinde bir gün, diye kendime hatırlattım. İkizler gitti.

Müvekkili gitti.

Ben çalışmaya devam ederken bir ders başladı ve bitti.

Ve kendimi Lia'nın söylediklerini düşünmeden edemezken buldum.

Bu yeni başlangıcın onun için ne anlama gelebileceğini.

Tam bunu düşünürken binanın önüne dev bir kamyon yanaştı ve ben de yerden zıplayarak Aiden'ın ofisine gittim.

"Bir dakikan var mı?" Köşeden başımı uzatarak sordum.

Burnunun kenarını sıkarak iç çekti. "Senin için, evet."

Yanaklarım ısındı ve ofisinin ışığında onunkinin de ısınmış olabileceğini düşündüm.

"Çocuklar yeni tabelayı takmak için buradalar." Ona küçük bir gülümseme verdim. "İzlemek ister misin?"

Beni inceledi. "Eğer bana katılırsan."

Dikkatle başımı salladım ve o beni takip ederken ofisinden çıktım.

Bölüm On Dört

AIDEN

Bana katılması için yapılan davetin hiçbir şey ifade etmediğine NEREDEYSE KENDİMİ İNANDIRMIŞTİM. Neredeyse. Çünkü yan yana yürürken, dokunmadığımız halde onun bedeniyle benimki arasında alçak, uğultulu bir farkındalık yayılıyordu.

Onunla daha fazlasının mümkün olamayacağını anlamaya başlamıştım. Ama en azından kendi akıl sağlığım için, bundan öteye gitmediği sürece katlanılabilirdi.

Bu farkındalık beni ondan biraz daha , çünkü ihtiyacım olan son şey son günlerde bulduğumuz rahatlığı bozmaktı.

"Limonata?" diye sordu.

İçimden yüksek sesle güldüm. Ama cevap verirken yüzümü sabit tuttum. "Hayır."

Ona doğru baktığımda kaşlarını çatmıştı.

"Bu adil değil, biliyorsun," dedi hafifçe. "Amy'ye bize ne alacağını sorduğunu biliyorum."

Spor salonunun kapısını iterek açtım ve önümden binadan çıkmasını işaret ettim. "Hayat asla adil değildir, değil mi Ward?"

Homurdandı.

Isabel ve ben durup izlemek için bir yer bulduğumuzda, kiraz toplayıcıda duran adamlar tabelayı hassasiyetle yapıştırdılar. H'nin kenarları görüldü,

Geceleri ışıklar açıldığında parlak bir şekilde parlayan canlı bir mavi.

Yanımda, Isabel gözlerini gölgeledi ve onların çalışmasını izledi.

Derin bir nefesle çerçevesi genişledi ve kendimi konuşup konuşmayacağını, ne söyleyeceğini beklerken buldum.

"Buraya ilk kez gelmeden önce, içime attığım onca şeyle nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. On dört yaşındayken, bunun sadece ... dışarı çıkmayı bekleyen bir öfke olduğunu bilmiyordum." İşaretin bir kısmı daha ortaya çıkınca dudaklarını yaladı. "Korku da var sanırım. İlk antrenmanımı hıçkırığa ağlayarak bitirmiştım." Durakladı, güzel yüzünde alaycı bir ifade vardı ve ben gözlerimi ondan ayıramadım. "Ağlamaktan nefret ederim. Ama burası bana güvenli bir yer verdi. Vücudum için çok büyük olan her şeyi koyabileceğim güvenli bir yer."

Onu o yaşta hayal etmek kolaydı, alev alev yanan gözler ve içinden patlayan duygular.

İşçiler diğer tarafa geçtiler, tabelanın yarısı artık görülebiliyordu.

"Hiçbir yeri ağabeyimin bizi büyüttüğü ev kadar sevmedim," diye devam etti. "Ta ki o kapılardan içeri girene kadar." Isabel bana döndü, gözleri yumuşak ve vakurdu. "Burada inşa ettiğin şeyin bir parçası olmaktan gerçekten gurur duyuyorum, Aiden. Sevdiğim bir şeyi alıyorsun ve ona benim olsaydı göstereceğim özenin aynısını gösteriyorsun."

Sözlerine, itirafına verdiğim tepki huzurlu ya da yatıştırıcı değildi ve kıpırdamadan durmak, eline uzanmamak, sadece o anda bir dayanak noktası bulmak için içimdeki her şeyi harcadım. "Teşekkür ederim," dedim hırçın bir sesle.

Kullandıkları matkapların sesi, metalin metal üzerinde çıkardığı yüksek sesler arasında Isabel ve ben rahat bir sessizliğe gömüldük.

Güneş tenimi ısıtırken gözlerimi kapattım ve Beth'in bunu gördüğünü hayal ettim. Bulduğum bu evle, inşa ettiğim bu sığınakla gurur duyacaktı.

İşçiler koruyucu örtülerin sonuncusunu da indirdiler ve kiraz toplayıcı aşağı inerken nihayet ismi tam olarak görebildim.

"İyi görünüyor," dedi sessizce.

Sözcükler boğazıma yavaşça , boşluğu dolduran duyguların sert kenarlarını aşıyordu. "Öyle."

Her nasılsa, sadece onun ve benim bu ana tanıklık etmemiz doğru geldi ve nedenini araştırmayı reddettim.

"Büyük bir kurdele kesimi yapmak istemedin mi?" diye sordu. Başımı salladım.

"Biliyor musun, beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

Ona baktığımda dikkatinin hâlâ tabelaya odaklanmış olduğunu gördüm.

"Öyle mi?" "Mevcut ve eski pek çok sporcu tanıdım. Onlar yapmasa bile Spot ışıklarını severler, gerektiğinde bunu kendi avantajlarına kullanmayı bilirler. Burada da bunu yapacağını düşündüm."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak mırıldandım. "Birkaç yıl önce, sanırım öyle olabilirdi."

Isabel bana hızlıca bir bakış attı, sonra binanın önüne döndü.

"Herkes için böyle olmayabilir," diye devam ettim, "ama eşim öldüğünde, onunla birlikte gelen ilgiden nefret ettim. Sporu bırakma kararım ile birlikte. Hayatınızın en kötü zamanında herkesin ilgi odağı olmak her şeyi değiştirdi. Artık hiçbir şey bana çekici gelmiyordu." Mavi harflere baktım. "Kulağa çığınca geldiğini biliyorum."

"Deli değil." Bana bir bakış attı, neredeyse siyah olan saçlarının tutamları esintiyle yüzüne doğru kayıyordu. "Ama bunu kutlamayı hak ediyorsun. Ailen ve arkadaşların da öyle."

Ellerim saçlarını kulaklarının arkasına kaydırmak için kaşınıyordu. Onları oldukları yerde bıraktım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Dudaklarının kenarları çekildi, sinsi bir sırıtış başladı. "Eğer birisi bir parti planlayacaksa, bunu önceden haber vermeleri gerekir."

"Ahh. Eğer *biri* kabul ederse, sana haber veririm." Bir kaşımı kaldırdım. "Yaparsak da büyük bir şey olmaz. Yine de küçük bir basın için ulaşabileceğim biri var."

"Tamam." Alt dudağını ısırdı ve bana doğru hızlı bir bakış fırlattı. "Sıcak çikolata?"

"Hayır," diye mırıldandım.

Isabel sessizce ofladı ve salona geri döndüğünde kendimi gülümserken buldum.

ISABEL

ERTESİ SABAH, Aiden içeri girdiğinde yorgun ve biraz huysuz görünüyordu, ancak ön masada buz dolu boş bir bardak görünce gözleri ısındı.

"Çok yakın."

"Seçeneklerim tükeniyor." "Belki de daha çok çabalaman gerekiyordur Ward."

Küçük bir göz devirmeye izin verdim ve bilgisayar ekranına geri döndüm, bir e-posta belirdi ve beni gülümsetti.

"İyi haber mi?" Aiden sordu.

"Evet." E-postayı aşağı kaydardım. "UDub'daki öğrenci yaşamı dekanından geliyor. Kendini savunma sınıfımızla ilgili haberleri yaymak için bizimle birlikte çalışacak. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüş ve eğer yeterince insan kaydolursa, birkaç farklı seans sunabiliriz, böylece alanı aşırı doldurmayız."

Aiden spor salonuna bir göz attı ve bunu hayal etmeye çalıştığını söyleyebilirim.

Ayağa kalktım ve çemberin ötesini işaret ettim. "Bazı ekipmanları uzak tarafa itebilir ve geçici olarak biraz yer açmak için birkaç çantayı kaldırabiliriz. Ama bence ilk ders için kayıtları yirmi kişiyle sınırlandırmalıyız ki hareket edebilecek yeterli alanımız olsun."

Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

Yavaş bir nefes aldım. "Ders için ücret alıyor muyuz?"

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde gözleri parlak ve berraktı. "Ne düşünüyorsun?"

Dudaklarım, sorduğum için bile son derece sinirlenmiş olan ses tonuyla titredi. "Genel olarak mı? Yoksa bu konuda mı?"

"Ward," diye hırladı.

Kendimi dev bir ayıyı dürtüyormuşum gibi hissediyordum, ama onunla biraz gevezelik edebildiğim için kendimi iyi hissetmiyordum. Azımsanmayacak bir gururla, çok yol kat ettiğimizi fark ettim. "Cevabı bildiğimi sanıyordum ama izniniz olmadan bir şey yapmak istemedim."

Gözleri parladı. "Birkaç hafta önce kafama tekme atmaya çalıştığın zamanki gibi mi?"

Ses tonundaki sıcaklık karşısında kalbim sıkışırken, *soğukkanlı* bir şekilde kaşımı kaldırdığımda kendimle gurur duydum. "Dikkat etmemiş olman benim suçum değil."

Bana uzun uzun baktı ve bu bakış karnımın tehlikeli bir şekilde dönmesine neden olacak kadar uzadı. Tekrar tabureye otururken yanaklarımdaki sıcaklığa lanet ettim.

Aiden birkaç dakika sessiz kaldı ve ben kendimi bir sonraki söyleyeceği şey için nefesimi tutarken buldum.

O geceden ilk bahseden oydu ve bu konuyu açan da o olmuştu. Bu önemli olmalıydı, değil mi?

"Elektrikçi, kapı için tarama sistemini kurmaya başlamak üzere yaklaşık otuz dakika içinde burada olacak," dedi. "Buraya geldiğinde onu ofisime geri göndermekten çekinmeyin."

Ses tonumu hafif tuttum. ", patron."

Başka bir e-postaya tıklarken elim hafifçe titriyordu ve o hala arkamdaydı. Ama o uzaklaştığında yavaş bir nefes aldım ve işime geri döndüm.

Günün geri kalanı sorunsuz geçti. Bir ders verdim ve bir eğitim seansı yaptım. Elektrikçi yeni sistemimizi kurdu ve Emily ve ben sonraki iki gün boyunca yeni kart sisteminin tüm üyelere dağıtımını çözmek çalıştık.

Bir günlük izinden sonra döndüğümde Aiden'ın masasına bir kutu süt koydum ve dudakları seğirdi.

"Oh, hadi ama," dedim.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi. "Eninde sonunda anlayacaksın çünkü seçeneklerin tükenecek."

Gözlerimi dik dik bakarak kısıtım ve ofisinden çıkarken kollarımda tüylerimi diken diken eden kısık bir kahkaha duydum.

Bu ses beni canlı görüntülere sürükledi, Aiden boynumun arkasını öpüyor, dönüp ağzını yakalamaya çalıştığımda gülüyordu.

Tam da bu kafa yapısına girmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşünürken, kapıda birinin anahtar kartını kaydırma sesi duyuldu ve yüzümü temizlemek için birkaç kez göz kırptım.

Kıbar gülümsememi takınarak başımı kaldırdığımda Anya'nın yüzünü tertemiz cama vurduğunu gördüm. Çılgınca el salladı ve ben de gülümsedim. Arkasında Aiden'ın gözlerine ve çenesine sahip, uzun boylu, yakışıklı bir adam vardı ama saçları neredeyse siyahtı.

Onun Aiden'dan daha *az* olduğu tüm yolları hemen kataloglamamdan nefret ediyordum.

Emin olmak için daha gençti. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen benim yaşıma yakındı.

O kadar uzun boylu değildi ama Anya'ya kapıyı iterek açtığında hâlâ bir seksen boyunda olduğunu anlamıştım.

Güçlü ve kaslı görünmesine rağmen o kadar iri değildi. Ve Aiden'ın yaptığı gibi sürekli düşünceli, huysuz bir surat takınmıyordu, Çünkü beni masanın arkasında görünce yüzü genişledi,

yakışıklı, beyaz dişli bir gülümseme.

"Wonder Woman!" Anya masanın etrafından koşarak küçük bedenini kollarıma attı.

Onun bu coşkulu karşılaması karşısında şaşkın bir kahkaha atarak, ona hızlıca sarıldım ve onu incelemek için arkama yasladım. "Bugün kirişlerde hile yok, değil mi?"

Başını salladı. "Beckham Amca bana da söz verdirdi. Sadece bana kocaman bir çikolata verdi."

"Bunun kanıtını görüyorum." Çikolata izli yanaklarını işaret ettim. "Anya Hennessy," dedi adam skandal yaratan bir sesle, "bu sırrımız olması gerekiyordu. Bana ne kadar çabuk sırt çeviriyorsun."

Kıkırdaması beni tekrar gülümsetti. "Bayan Isabel babama söylemeyecek."

Duvara yaslandı ve bana hızlı bir çalışma yaptı. "Bayan Isabel istemiyor, ha?"

Ses tonu inkar edilemez derecede flörtöz, yeşil gözleri sıcak ve arkadaş canlısıydı ve dürüst olmak gerekirse sorun da buydu. Neden 'randevulara çıkmak' öncelik listemde tüm vücudumu ağda yaptırmak kadar gerilerdeydi. Çünkü o inkar edilemez cilveli ses tonu ve sıcak gözleri hemen tüylerimi diken diken etmişti. Kendimi uzakta başka bir köpek görmüş bir köpek gibi hissettim ve bana karşı nasıl davranacaklarını görmek için beklemek yerine, içgüdülerim sırtımdaki tüyleri kabarttı ve boğazımın arkasında bir hırıltının başlangıcı oldu.

Bu adam beni tanımıyordu bile. İşveli bakışları ve işveli ses tonunu gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım.

Bayanlar ve baylar, işte bu yüzden hâlâ kızlık zarına sahiptim.

Neden sadece dokunulmaz, duygusal olarak ulaşılmaz erkekler bana çekici geliyordu, çünkü böyle şeyler olmuyordu.

Anya koşarak babasını bulmaya gitti ve ikimizi resepsiyonda yalnız bıraktı.

Kocaman bir el uzattı. "Beckham Hennessy."

Gerçek bir hırıltının ortaya çıkmadığından emin olmak için boğazımı temizledim. "Isabel Ward."

"Müdür," diye açıkladı.

Başımı salladım.

"Hmmm."

Gözlerim kısıldı. "*Bu* da ne demek oluyor?"

Önce gülümsemekten başka bir şey yapmadı ama sonra sanki ben orada oturup dik dik bakmıyormuşum gibi parmaklarını şıklattı. "Logan Ward senin kardeşin, değil mi?"

"Öyle."

Beckham, "O bir savunma dehası," dedi.

"Öyle," diye tekrarlardım, bu kez sesime biraz sıcaklık katarak. "Gerçi ben onu büyürken hiç öyle görmedim. O sadece beni ev ödevlerimi yapmaya zorlayan ve küçük kız kardeşlerime işkence yapamayacağımı söyleyen bir adamdı."

Bu onu sırttırdı. "Oynadığı zamanlarda duvarımda onun bir resmi vardı."

Aynı dönemde Beckham'ın kardeşinin fotoğraflarının duvarımda asılı olduğu gerçeğini düşündüğümde yüzüm yanıyordu ama ağzımı açmadım.

Beckham masaya yaklaştı ve dirseklerini ön taraftaki bar yüksekliğindeki tezgâha dayadı. Tuhaf biri gibi, o kadar yakın olmasın diye sandalyede geriye doğru ittim.

"Sen ve ben muhtemelen birbirimize çok güzel hikâyeler anlatabiliriz," dedi.

Tek kaşı kalktı. "Yapabilir miyiz?" Mırıldandım. Lütfen, duvarlardaki posterler hakkında olmasın, diye düşündüm çılgınca.

Biraz daha eğildi ve sesini alçalttı. "Ne kadar çok ortak noktamız olduğunu bir düşünsene."

Başım öne eğildi. Bu adamı tanıyamıyordum çünkü gözleri yakından bakınca kibar bir samimiyetten başka bir şey ifade etmiyordu.

"Beckham," diye bağırdı derin bir ses.

Sırtım dikleşti. Çünkü Aiden köşede belirdi, çenesi gergin ve gözleri hiç de flörtöz değildi.

Beckham eğildiği ve yakınlaştığı pozisyonundan kıpırdamadı. Gülümsemesi yayıldı. "Aiden. Seni görmek ne güzel. Ben de tam menajerine birçok ortak noktamız olduğunu söylüyordum."

Aiden'ın yüzü fırtınalıydı. "Belki de onun işine dönmesine izin vermelisin." "Belki de benimle konuşmak istiyordur," dedi Beckham.

Aiden, "Belki de senden nasıl uzaklaştığına dikkat etmelisin," diye cevap verdi.

"Belki," diye araya girdim usulca, "kendi adına konuşabilir."

Aiden'ın gözleri benimkilere kilitlendi ve kalp atışlarımla hızlanması, ellerimin karıncalanması ve karnımın kelebeklerle dolması gibi normal 'Aiden kaynaklı' fiziksel tepkiler hemen başlasa da, başka tarafa bakmayı reddettim.

Beckham ısıklık çaldı. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Gözlerim düştü ve derin bir nefes aldım.

Beckham arkasına yaslandı ve bir elini masanın tezgahına vurdu. "Gördün mü? Sen ve ben bir kitap yazabiliriz."

"Neyin üzerine?" Aiden sözünü kesti.

"Zorba, atletik yetenekli, baş belası ağabeylerle nasıl başa çıkılır?"

İçimden öyle hızlı, öyle yüksek sesle bir kahkaha patladı ki, durdurmak mümkün değildi.

Ve iki adamın tepkileri çok ama çok farklıydı. Kaçmaya çalışan histerik sesleri engellemek için elimi ağzıma kapattığımda Beckham biraz fazla kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Ve Aiden... O bir gök gürültüsü bulutu gibi görünüyordu.

Aslında, onu hiç böyle görmemiştim ve kahkahalarım dindikçe, onun... kıskanç görüldüğüne dair artan hissi umutsuzca görmezden gelmeye çalıştım.

"Beckham," dedi, "Any'a'yı bıraktığın için teşekkür ederim. Senin işe gitmen gerekmiyor mu?"

"Hayır, daha çok zamanım var."

Gözlerim gidip geldi. Aiden ters ters baktı.

Beckham gülümsedi. "Geçen gün Eloise okuldan eve döndüğünde onunla ilginç bir konuşma yaptık."

Aiden göğsünün derinliklerinden hırıltılı bir ses çıkardığında gözlerim büyüdü. "Beckham," diye bağırdı.

Beckham tekrar bana doğru eğildi. "Eloise bizim en küçük kız kardeşimiz. Bazen biraz meraklıdır ama hepimiz ona bayılırız."

"Şu anda tartışmalı," diye araya girdi Aiden.

"Kaç kişisiniz?" Ben sordum. "Beş," dediler hep bir ağızdan.

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı. "Benim de büyük bir ailem var."

Bunun üzerine Aiden'in yüzü nihayet sertliğini kaybetti ve başını salladı.

Beckham saatine baktı ve sanki bütün bu konuşmayı o başlatmamış gibi arabasının anahtarlarını işaret parmağında döndürdü. "Gitsem iyi olacak." Elini tekrar bana uzattı ve ben de tuttum. "Isabel, seninle tanışmak bir zevkti."

Kaşlarım düştü. "Sanırım ikiniz arasında sözlü bir tartışmanın içinde kalmayana kadar karar vermeyeceğim."

Güldü. "Aiden, sonra görüşürüz."

Aiden alnını ovuşturdu. "Any'a göz kulak olduğun için teşekkürler."

Kafası köşeden fırladı. "Güle güle Beckham Amca, kocaman çikolata için teşekkürler!"

Beckham ona göz kırptı. "Ne zaman istersen, ufaklık."

Aiden onun geri çekilen sırtına ters ters baktı ve ben de gülümsememi bastırmaya çalıştım.

Ruh halimin gidişatını tamamen değiştirecek ne kadar garip, beklenmedik bir değişim. Artık onun pek çok farklı yönünü görmüştüm ve hiçbirisi - tek bir tanesi bile - daha az çekici değildi.

Huysuz, ağabey Aiden'ı severdim. Ve keşke sevmeseydim.

Beckham'ın gitmesi ve Anya'nın babasının ofisine koşmasıyla, sadece ben ve Aiden kalmıştık. Bir şey söyleyecek mi diye nefesimi tutarken buldum kendimi. Söylememesi için dua ediyordum. Tam olarak emin değildim.

Sorun da bu değil miydi zaten?

Ondan ne istediğim ve neye ihtiyacım olduğu konusunda sürekli bir itme ve çekme .

Konuşmak için ağzını açtı, kapattı ve sonra başını hafifçe salladı. "Bu hafta sonu izinlisin," diye yorum yaptı.

Yavaşça başımı salladım. "Kardeşim ve karısı şehir dışındayken yeğenime ben bakıyorum." Arkamızdaki spor salonunun ana bölümünü işaret ettim. "Kelly benim yerime bakıyor."

Onaylarcasına mırıldandı. "İyi hafta sonları o zaman."

Aiden uzaklaşmaya başladı ve ben onu dikkatle izledim. Kardeşinin benimle flört etmesini kıskanmasını istiyordum.

Aiden düşündüğümü duymuş gibi durakladı ve tekrar yüzüme baktı. "Beckham'la konuşmak istemediğini varsaymamalıydım. Özür dilerim."

Kaşlarım havaya kalktı. " değil."

Başını salladı.

Derin bir nefes aldım, bakışlarını sabit tuttum ve çenemi biraz kaldırdım.

"Kardeşinle ilgilenmiyorum."

Aiden kıpırdamadan durdu ve ben de bunu ona açıklamam gerektiğini hissettiğim için kendime lanet ettim.

Bunu söyledikten sonra bakışlarımızı kilitlediğimiz anda, her türlü şeyi hayal ettim.

Onunla ilgilendiğimi söyledim.

Birlikte vakit geçirmeyi en çok sevdiğim kişi olmaya başlamıştı. Onu istediğimi.

Aiden'ın bana doğru yürüdüğünü, yüzümü iki eliyle kavradığını ve ağzını benimkinin üzerine eğdiğini hayal ettim. Parmak uçlarımla kaslarını ezberleyebilmek için ellerimi gömleğinin altına soktum. Bana nasıl dokunabileceğini hayal ettim.

Beni kolayca kaldırabilmesini, hareket edebilmesini, bastırabilmesini ve bedenimi düğümlenmiş bir zevk karmaşasına itebilmesini. Hayatım boyunca bir kez olsun birinin beni zapt edecek, yerime mıhlıyacak güce sahip olduğunu hayal etmemiştim ama o sandalyede otururken ona izin vereceğimi biliyordum.

Let'in bununla bir ilgisi yok. Ona yalvarırdım.

Tüm kontrolü Aiden'a bırakacaktım ve onunla ne yapacağını çok iyi bileceğine dair bir his vardı içimde.

"Güzel," diye mırıldandı, gözleri bir saniye daha benimkileri tuttu. Sonra ofisine doğru geri döndü.

Ancak o bunu yaptığında nihayet normal nefes almaya başladım. Bir süreliğine, o ve ben sağlam bir zemin bulmuş, keyif aldığım yeni bir yere ayak basmış gibi göründük.

Belki de onu daha iyi tanımanın onu daha az istememe yol açacağını düşünerek kendimi kandırıyordum. Çünkü o uzaklaşırken, ona karşı olan hislerimi kontrol altına almakta pek de iyi olmadığımı biliyordum.

Ve bana doğru dönüp baktığında, acaba bir tek ben miyim diye düşündüm.

On Beşinci Bölüm

ISABEL

Emmett, "Bence kahvaltı için dışarı çıkmalıyız," dedi.

Yan yana durup buzdolabına bakıyorduk. Şaşırtıcı bir şekilde, bakışlarımız sihirli bir şekilde yiyeceklerin ortaya çıkmasını sağlamadı.

Yüzümü buruşturdum. "*Bir şeyler* yapabiliriz. Yumurta falan var. Ve ekmek.

Ve peynir. Bu kadar yeter, değil mi?"

Başını kaldırıp bana baktı. "*Bana* bu iki şeyle ne yapacağımı mı soruyorsun? Ben daha çocuğum."

"Neredeyse on yaşındasın."

"Sen yirmi beş yaşındasın. Kahvaltı hazırlayabilecek biri varsa o da sensin."

Ağır bir iç çekişle raflara baktım. "Bu hayatta herkesin yetenekleri vardır, Emmett. Yemek pişirmek benimkilerden biri değil."

"Yok artık."

Çenemi kararlı bir şekilde kaldırarak eşyalarımı çıkarmaya başladım. "Bunu görmezden geleceğim."

Yumurtaları ona uzattığımda aldı ve şüpheli bir bakışla tezgâhın üzerine koydu. "Onlar eve gelmeden beni yemeklerinle zehirlersen annem çok kızar."

"Hayır, beni

affedecektir." Emmett

sırıttı.

Zavallı çocuk. İçinde doğduğu aile göz önüne alındığında akıcı bir şekilde alaycı konuşmaktan başka çaresi yoktu.

Bir dakika sonra mutfak tezgahı, epey destansı bir kahvaltıya eşit olması gereken bir dizi şeyle kaplıydı.

"Bu işleri kolaylaştıran süslü pişirme aletleri yok mu?" Gözleri parladı.

"Şu havalı fritözlerden var. Bir de tost makinesi." Burnumun kenarını çimdikledim. "Tost makinesinin ne olduğunu biliyorum, Emmett."

"Kahvaltı için dışarı çıkamayacağımıza emin misin?"

"Yarın," diye ısrar ettim. "Birlikte geçirdiğimiz bunca denetimsiz zamandan sonra birbirimizi öldürmediğimiz için ödülümüz olacak."

"Eğer önce kahvaltın beni öldürmezse," diye mırıldandı.

Onu yana doğru ittim. "Bu kötü tavırla defol git buradan."

Emmett içini çekti. "Mikrodalga fırın ve ekmek kızartma makinesini aynı anda kullanma yeter. Annem dün bunu yaptığında gerçekten kötü bir söz söyledi."

Gözlerimi devirerek, "Aletleri nasıl çalıştıracağımı biliyorum, Emmett. Git o berbat çizgi filmleri izle."

Saçlarımı başımın tepesinde bir topuz yaptıktan sonra zihinsel olarak kollarımı sıvadım ve işe koyuldum. Cızırdayan tavada birkaç yumurta kırmayı başardım, sadece kabuklarından birkaç parça kopardım. Ekmeği kızartma makinesine koydum ve düğmesine bastım.

Bir torba sosis halkasını yüzüme yaklaştırarak yeniden ısıtma talimatlarını okumaya çalıştım. Yumurtalar bütün tavayı kaplamıştı, bu yüzden rulodan bir parça kağıt havlu kopardım ve mikrodalgaya birkaç bakla attım.

Bir an için iki alete baktım. Paige'in onları aynı anda çalıştırmaktan şikayet ettiğini hiç duymamıştım ve dört yıldır onların çatısı altında yaşamamış olsam da, bunun bir sorun olup olmadığını hatırlardım.

Omuz silkerek mikrodalganın çalıştırma düğmesine bastım.

Bütün mutfak karanlığa gömüldü.

"Bok yapıyor," diye fısıldadım.

"Sana bunun söylemiştim!" diye bağırdı kanepeden.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak derin bir iç geçirdim. "Bir şey olmaz. Gidip sigortayı attırabilirim. Işıklar tekrar yandığında bağırabilir misin?"

"Sigortayı attırmadığın sürece," dedi, sesi o kadar Logan'a benziyordu ki neredeyse gözlerimi devirecektim. "Babam, annem bunu bir kez daha yaparsa, kendisinin değıştirmesine izin vereceğini söyledi."

Gülümsedim. "Peki o buna ne dedi?"

"Sigortasını sokabileceğini, çünkü mecbur kalırsa iyi olacağını söyledi."

Koridorda yürüyüp malzeme dolabını açtığımda hâlâ gülüyordum. Ama gri metal kapıyı açtığımda kahkahalarım korkunç bir şekilde öldü.

Kendime not: On yaşındaki çocuğunuz size aletleri aynı anda çalıştırmamanızı söylediğinde onu dinleyin.

Aile odasına döndüğümde Emmett bana baktı. "Neyin var?"

"Sigorta atmış."

"Tamir etmesi için birini arayacak mısın?"

Seçeneklerimi düşünürken başparmağım öfkeyle kalçama vurdu. "Yapmak zorunda olmayabilirim."

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

Spor salonuna mi?

Kelly: Muhtemelen bir saat daha olmaz, neden?

Ben: Hiçbir şey. Ofisimde sigorta kutusu var mı diye hatırlamaya çalışıyorum. Amy'nin geçen sene yaşadığı sorunları hatırlıyor musun?

Kelly: Pazar öğleden sonra dersinin ortasında biri müzik setinin sigortasını attırdı. EVET, HATIRLIYORUM. İnsanları motive etmek için sadece ağır nefesinizin sesiyle ders denediniz mi hiç?

Neyse ki hayır.

Karanlık mutfağa şöyle bir göz attıktan sonra, canımın istediği en son şeyin bütün gün bir elektrikçi beklemek olduğuna karar verdim. Emmett'i bulmaya gittim.

"Eğer spor salonuna gitmenin bir sakıncası yoksa, ofisimde yedek sigortalarımız var. Kendim çözebileceksem bunu yapması için birine para ödemenin bir anlamı yok."

"Evet, yanlış sigortayı taktığın için evi havaya uçurman dışında içer i." "Bana o kadar az mı güveniyorsun?" diye sordum.

"yakmadan nasıl çırpacağını bilmiyorsun, Iz." Emmett bana *şaşkın* şaşkın baktı.

Ön kapıyı işaret ettim. "Hadi gidelim, serseri. Yolda sana kahvaltı ısmarlarım."

Yirmi dakika sonra spor salonunun otoparkına girdiğimizde hâlâ kahvaltılık sandviçinin kalanını mideye indiriyordu.

Otoparkın sonundaki tanıdık siyah kamyonu görünce nefesimin altında bir küfür savurdum.

Emmett elini uzattı. Tüm cüzdanımı ona fırlattım. "Bir yirmilik al, sonra bütün hafta sonunu hallederim."

Gözleri Aiden'ın kamyonunun lastikleri kadardı. "Anlaştık."

Arabayı park ettim ve Emmett'e döndüm. "Tamam, patronum içeride. Nazik ol, saygılı ol ve ona utanç verici bir şey söyleme, tamam mı?"

Omuz silkti. "Ona utanç verici ne söyleyebilirim ki?"

Ön kapıya yaklaştığımızda, yeni kartımı tarayıcının önüne koymadan önce içeriye bir göz attım. Bazı ışıklar yanıyordu ama Aiden'ı hemen görebilmem için yeterli değildi.

Ön girişi ana spor salonundan ayıran yarım duvarın köşesini döner dönmez, boks ringinin ortasında bir denizyıldızı gibi yatan küçük bir beden gördüm. Bizim varlığımızdan tamamen habersiz, avazı çıktığı kadar bir şarkı söylüyordu.

Emmett dirseğiyle beni dürttü. "Kim o?"

Anya irkilmiş bir çığlıkla ayağa fırladı, beyaz-sarı saçları her yöne uçuşuyordu. Ama beni görünce gülümsedi. "Bayan Isabel!"

"Hey, evlat. Güzel şarkı söylüyorsun," dedim ona.

Aiden'ın çerçevesi ofisinin kapısını dolduruyordu.

Emmett, Anya'yla birlikte ringe tırmandı ve daireler çizerek koşmaya başladılar. Sessizce iç çektim. Artık oynayacak biri olduğuna göre, bu hızlı bir yolculuk olmayacaktı.

Aiden'a yaklaşırken anahtarlarımı bacağıma vurarak şingirdattım. "Burada kimsenin olacağını düşünmemiştim."

"Ben de aynısını söyleyebilirim." Gözleri beni tepeden tırnağa değerlendirdi ve ben kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. İş için süslenip püslendiğim söylenemezdi ama beni ilk kez çıplak, saçım başım dağınık ve uyandığımda üzerime geçirdiğim siyah spor ayakkabımla görüyordu. Beyaz gömleğim bol ve rahattı ama sürekli omzumdan kayıyordu, bu yüzden sütyen giymediğim *acı verici* bir şekilde belliydi.

"İz!" Emmett ringden bağırdı. Vücudunu iplerin arasına sıkıştırmış ve dizlerini alttaki ipin üzerinde dengelemişti.

"Öyle mi?"

"Küçükken duvarında resmi asılı olduğu için Molly'nin seninle dalga geçtiği adam bu mu?"

Göz kapaklarım kapandı, kalbim göğsümde atmayı bıraktı ve o anda seyahat etmenin ne kadar mümkün olduğunu hayal ettim

zamanda geri gidip o lanet mikrodalgayı açmamalıydım.

Gözlerimi açtığımda ona öyle bir baktım ki ağzı açık kaldı. "Ohhh, bu söylememi istemediğin türden utanç verici bir şey mi? Üzgünüm, Iz." İplerden atladi ve koşmaya devam etti.

Sanki beni çok utandırmamış gibi.

Arkamda boğuk bir eğlence sesi duyduğumda bir elimle ağzımı kapattım.

Ölmek istedim.

Döndüğümde Aiden hâlâ kapıya yaslanmıştı ama buna inanamıyordum.

Bana gülümsüyordu.

Bu, tüm dişlerini gösteren ya da ağzının her iki yanında sürpriz bir gamzenin belirmesine neden olan geniş bir gülümseme değildi. Ama çok, çok daha kötüydü. Çünkü bu gülümseme beni kesinlikle mahvetti.

Elimi indirdim ve parmağımla onu işaret ettim. "Hiç komik değil." "Biraz komik," diye alay etti.

Ona cevap vermek yerine, masamın altına girip saklanmak istediğimde başımı olabildiğince dik tutarak ofisime doğru yürüdüm.

Gözleri üzerimdeyken ofisimin kilidini açtım ve hiçbir zaman düzenlemek istemediğim her şeyi tıktırdığım köşe dolabını aramaya başladım. Kutuları karıştırırken aklımdan *geçenler*, "*Her şey yolunda*" gibiydi. *Her şey yoluna girecek. Bir poster önemli değil, umurunda da olmayacak çünkü o dünya çapında bir sporcuydu, bu yüzden muhtemelen hatırlamayacak bile.*

"Hangi poster?" diye sordu.

Elimde küçük bir kutu tutarak yavaşça doğruldum. Arkamdaydı, masamın kenarına tünemişti.

"Gerçekten hatırlamıyorum bile," diye cevap verdim, çok rahat bir şekilde, *haftanın her günü seninle ilgili seks fantezileri kurmuyorum*. Yüzümü ona dönmeden önce bir tutam saçımı kulağımın arkasına süpürdüm. "Gençken duvarımda bir sürü sporcu resmi vardı."

"Tamam." Bana inanmadı, ama zorlamadığı sürece daha az umursayamazdım. Çenesini kaldırıp gözlerini elimdeki kutuya diktiğinde kalp atışlarım biraz yavaşladı. "Ne arıyorsun?"

"Umm, bir kutu sigorta." Kaşları kalktı.

"Ben... evde bir tane patlattım. Bir elektrikçiyi beklemek istemedim."

Emmett koşarak ofise girdi. "Bize kahvaltı hazırlamaya çalışırken patladı."

Onu ne kadar sevdiğini hatırla, diye içimden . "Sevdi mi?"

Aiden sordu.

"Evet," dedi Emmett. "Isabel yemek yapma konusunda *berbat*." Aiden bir gülümsemeyi daha bastırdı.

"Tamam," diye araya girdim. "Bu kadar yeter, yoksa daha sonra ekran süreni alamazsın."

Derin bir iç çekti. "Anya gelip oynayabilir mi? Ona arka bahçedeki ağaç evden bahsettim ve orayı görmek istiyor."

"Oh, umm"-Aiden'a baktım-"Bugünün iyi bir gün olup olmadığını bilmiyorum.

Bunu tamir ettirmem gerekiyor ve Bay Hennessy çalışıyor."

Aiden masadan kalktı. "Daha önce sigortaları değiştirdin mi?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Tam olarak değil, ama ." "O kutunun kaç amperlik olduğunu biliyor musun?"

Aşağı bakarken kutunun kenarını gördüm. "Yirmi."

"İhtiyacınız olan bu mu? Bozuk olanı çok yüksek amperli bir şeyle değiştirirseniz, kabloları daha da fazla zarar verirsiniz."

Gözlerim hafifçe kısıldı ve Aiden hemen bakışıma karşılık verdi.

Derimin altında tehlikeli bir şey kibrit gibi çıktı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Kamyonumda on beş amperlik sigortalar da dahil olmak üzere bir sürü malzeme var," dedi. "Gelip bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Eğer doğru sigorta değilse, mağazaya koşarım."

"Lütfen evet de," diye fısıldadı Emmett. "Evin patlamasını istemiyorum. Annem ve babam sana çok kızar."

Hayır dememin tek nedeni gururumdu, başıma bela almak değil. Onu evimize davet etmek çok ama çok zahmetli geldi.

Ne yazık ki, bu hayır demek için bir sebep değildi. Bununla olmaz.

"Yardıminız için minnettar olurum," dedim ona. "Adresi sana mesaj atarım."

Artık gülümsemiyordu ve onaylamak için çenesini salladığında üzerimdeki etkisi daha az olmadı.

Aiden'la baş başa kaldığım tüm anlar kazara olmuştu. Şu ana kadar.

On Altıncı Bölüm

ISABEL

EMMETT direksiyona çılınca vuran ellerime baktı. "Tek kelime etme, serseri."

Gözlerini devirdi. "Bir şey söylemeyecektim."

Direksiyonu çevirdim ve arabayı evin garaj yoluna çektim. "Duvarımda Aiden'ın posterinin olması konusunda bir şey söylemeyecek miydin yani? Yirmi dolarımı geri almalıyım."

Emmett içini çekti. "Duvarımda Noah'nın bir posteri var ve ona bundan bahseden insanlara isim taktığımı göremezsin." Sonra omuz silktilti. "Bu konuda neden utandığını anlamıyorum. Seninle dalga geçerse onunla kavga ederim."

Gülümsedim çünkü beni ne kadar çıldırtsa da, böyle anlar bana onun için neden bu kadar çabuk ölebileceğimi hatırlatıyordu.

"Aiden Hennessy ile dövüşecek misin?"

"Evet. Ağır sıklet unvanını kazanmış gibi değil." Siska göğsünü şişirdi. "Ayrıca, annemin her zaman haklı bir öfke nöbetinin seni iki katın büyüklüğündeki birinden daha güçlü yaptığını söylediğini duyuyorum."

"Bunu sana *neden* söylüyor?"

Bunu düşündü. "Arkadaşlarımdan biri okulda zorbalığa uğruyordu."

"Ve sana haklı bir öfkeyle onlara saldırmanı mı söyledi?" Genişçe gülümseyerek sordum.

Emmett başını salladı. "Hayır. Ama evin kuralı, onlardan durmalarını istemek. Durmazlarsa öğretmene söylersin. Yine de durmazlarsa, onları yumruklarsın ve okulda başım belaya girse bile, evde *asla* ama *asla* başım belaya girmez." Gözleri büyüdü. "Yine de şiddet yanlısı bir yapısı var, biliyor musun?"

"Evet, öyle." Ona doğru döndüm ve saçlarını dikkatlice geriye doğru düzelttim. "Saçların gittikçe koyulaşıyor. Ergen gibi görünmeye başlayabileceğini kim söyledi?"

Emmett'in yanakları pembeleşti. "Sence kaç yaşında görünüyorum?" "En az on üç."

Genişçe sırtıttı, emniyet kemerini çözdü ve sanki ona bir milyon dolarlık bir çek vermişim gibi arabadan fırladı. "Gidip ağaç evin temizlendiğinden emin olacağım!" diye omzunun üzerinden bağırdı. El salladım, o evin yanından hızla geçtikten sonra yavaşça arabadan indim.

İyiydi.

Bu iyiydi.

Aiden sigortayı tamir etmeme yardım ederken çocuklar dışarıda oynardı. İki dakika sürerdi, onlar yollarına giderdi ve ben de Emmett'le dinlenerek günüme devam edebilirdim. Kesinlikle hiçbir şey planlamamıştım, bu yüzden pijama-şık bir görünüm takınmıştım.

Aşağı baktım ve inledim.

Sütyensiz.

Acele edersem, zamanım olabilirdi. Sokağa bir göz attığımda boş olduğunu gördüm, bu yüzden koşarak eve girdim ve ön kapının anahtarıyla oynadım. Sürgünün dönüş sesini duyduğum anda, Aiden'ın kamyoneti gürleyerek garaj yoluna girdi. Kendime kısa ve güçlendirici bir nefes verme izni verdim, sonra anahtarı çıkardım ve yüzümde bir gülümsemeyle sırtımı kapıya dayayarak döndüm.

Emmett kamyonun sesini duymuş olmalıydı çünkü ön bahçeye doğru koşmaya başladı ve Aiden koca gövdesini koca araçtan çıkardığında kayarak durdu.

Onu görmenin göğsümde bir delik açmak gibi gelmediği bir zaman olacak mıydı?

Kamyonetinden inmek dışında bir şey yapmasına bile gerek yoktu ve ben çırılçıplak soyunmak, vücudunun üzerine bir battaniye gibi uzanmak ve yıldızları görene kadar onu öpmek istiyordum. Kafa karıştırıcıydı. Ve sinir bozucuydu. Ve son birkaç yıldır kız kardeşlerimin hepsinin bir noktada neden böyle baş belası olduklarına biraz olsun sempati duymaya başlamıştım.

Aiden gözlerini gizleyen koyu renkli havacı gözlükleri takıyordu. Gözlerini göremesem de, Anya'nın yükseltici koltuğundan inmesini beklerken bana baktığını biliyordum. Kamyonetin arka kapısını açtı ve Anya'nın inmesine yardım etti.

"Merhaba Anya," diye bağırdı Emmett, sanki birbirlerini yeni görmemişler gibi.

"Merhaba!" Evin önünde durdu ve tuğladan yapılmış dış cepheye baktı. "Bizden çok daha büyük bir eviniz var."

Aiden ensesini ovuşturdu, çenesini göğsüne indirdi ve sesli bir şekilde iç çekti.

En azından bu senaryoda filtresiz bir geveze olan tek kişi ben değildim.

Anya'ya gülümsedim. "Kardeşim evi satın aldığı anda beş kişiydik. Bana ve üç kız kardeşime yetecek kadar yer olması gerekiyordu. Bu çok fazla yatak odası demek."

Aiden başını kaldırdı ve yine beni incelediği hissine kapıldım. Anya'nın gözleri büyüdü. "*Kardeşinle* mi yaşıyordun? Harika."

Başımı salladım.

İşte o zaman geveze yeğenim araya girmeye karar verdi. "Gerçekten, o onun üvey kardeşi. Babaları aynıymış. Kalp krizi geçirdi. Ama ne zaman

Anneleri gidince babam daha büyük bir ev aldı, böylece hep birlikte yaşayabileceklerdi."

"Teşekkür ederim, Emmett." İçimi çektim. Aiden'ın ağzı gülümsemek için savaşıyormuş gibi seğirdi. "Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?" Yanımdaki küçük insana sordum.

"Evet."

Ona bir bakış attım.

"Sen sordun ya!" Derin bir nefes aldı ve Aiden'a döndü. "İz on beş yaşındayken senin resmini duvarına astığı için kendini çok özel hissetmemelisin. Duvarında pek çok insan vardı ve muhtemelen sevmediği sporcuların da bir bölümü vardı, bilirsin, sadece kim olduklarını hatırlatmak için."

"Emmett," diye , "konuşmayı kes."

"Peki, Tanrım," diye mırıldandı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve bir nefes verdim. "Neden Anya'ya video oyunlarını ya da arka bahçeyi ya da... bir şeyler göstermiyorsun?"

"Ağaç ev!" Anya bağırdı, sonra başını kaldırıp Aiden'a baktı. "Alabilir miyim?"

Onun hizasına kadar eğildi ve güneş gözlüklerini çıkardı. "Evet, ama onların eşyalarına saygılı davranacaksın, peki diğer kural ne?"

İç çekti. "Çok yükseğe tırmanmak yok."

"Devam et," dedi usulca. Yumruğunu uzattı ve Emmett'le birlikte kaçmadan önce yumruğuna vurdu. Küçük vahşiler gibi kükreyip bağırdılar ve sesler arka bahçede kaybolurken gülümsedim.

Aiden doğruldu. Ve yalnızdık.

"Elimdeki sigortaları alacağım," dedi. "Umarım biri çalışır."

Başımı sallayarak kamyonetin kasasındaki çelik kaplamalı alet çantasını açmasını izledim. Sırtının gerginliğini, göremediğim eşyaları taşıırken kollarındaki kasların nasıl gerildiğini izledim. Ve giydiği kotun içindeki kışını. Neredeyse inleyecektim.

Evet, eğer bir konuda suçluysam, o da bu adamı tamamen fiziksel olarak nesneleştirmemdi. Evet, o güzel bir vücuttan çok daha fazlasıydı, ama lanet olsun, vücuduna bakmak çok ama çok güzeldi.

O bedene *şeyler yapmak* ve onun bana daha fazlasını yapmasına izin vermek istedim.

Ön basamağa ulaştığında kapıyı açtım ve onu girişe kadar takip ettim. Başını eğerek ikinci kata çıkan merdiveni, mutfak, yemek ve aile odasına giden duvarı kaplayan çerçeveli resimleri inceledi.

Gösterinin sonunda, onu duraklatan bir tanesi vardı - ben, kız kardeşlerim ve Emmett, Lia ve Claire lisans eğitimlerini tamamladıklarında. İkizler kep ve cüppeleriyle Molly ve benim yanımda dururken Emmett önde ve ortada durmuş, dilini kameraya doğru uzatıyordu.

"O senin yeğenin mi demiştin?"

"Evet." Sonra nefesimin altında güldüm. "Ama bazen o bizim küçük kardeşimizmiş gibi geliyor. Benzersiz bir soy ağacımız var." -durakladım- "benzersiz bir soy ağacımız var."

Mırıldandı. "Bahsettiğin tüm o ergen öfkesi." Yavaşça başımı salladım. "Evet."

Aiden resim sırasını inceledi ve ben de ne düşündüğünü merak ettim. Bakışları benim, Logan'ın ve Paige'in on altı yaşımdayken çekilmiş bir fotoğrafıma takıldı.

"dördünüzü terk etti."

Bunu o kadar basit bir şekilde, herhangi bir tonlama yapmadan ifade etti ki nefesim kesilmedi. Yine başımı salladım.

Döndüğünde gözlerinde tehlikeli bir ifade vardı. "Ben de çok kızgın olurdum."

Gülümsemem genişti, kahkahalarım beklenmedikti. Ama gerçekten iyi hissettirdi.

Aiden'in ifadesi yumuşadı.

Yanımda durdum ve resme baktım. "Bu senin yakaladığın öfke" -yan gözle ona baktım- "birkaç hafta önce. Kız kardeşim

Onu dnlerine davet ettiler ve ben... bunu pek iyi karlamadım," dedim alaycı bir tavırla. "Belki de hala iyi idare edemiyorumdur."

Aiden donuk gözlerle beni izledi. Drstlmle ilgili bir ŗey en çok onu etkilemiŗ gibiydi.

"Yani sık sık böyle saldırılar beklememe gerek yok mu?" diye sordu. "Gerekirse gardımı alırım."

"Hayır," diye cevap verdim küçük bir gülümsemeyle. "Hayır." Baŗını sallayınca biraz daha rahat nefes aldım. "Sana malzeme dolabının yerini göstereyim."

Aiden'ın yanından geçtim, kolum gmleimin omzumdan kaydığı yerde onunkine sürtündü ve teninin sıcak ve sert olması nedeniyle küçük dokunuŗu ayak parmaklarıma kadar hissettim. Beni takip ederken sessizdi ama evimizi incelediğini hissediyordum. Beni inceliyordu.

Misafir odasını ve banyoyu geçip Logan'ın ofisine açılan kapıdan döndük. Aiden durakladı, içeriye baktı. Omzumun üzerinden, duvarları kaplayan Washington Wolves eŗyalarına baktığını gördüm. Arka duvardaki kanepenin üzerinde Logan'ın profesyonel kariyerinden ve kolejden kalma iki çerçeveli forma asılıydı. Onun, Paige'in, kız kardeŗlerin ve Emmett'in fotoğrafları masasının arkasındaki duvarı süslüyordu. Koyu ahŗap yüzeyde iki büyük bilgisayar monitörü ve düzgün kitap ve klasör yığınları vardı.

Aiden, "Dıŗarıda kupa yok," diye yorum yaptı.

Gülümsedim. "Sanırım dolapta bir kutudalar."

Kaŗları kısa süreliğine yukarı kalktı. "Benimkiler de muhtemelen oraya gidecek. Kendimi beenmiŗ görünmeden onları nasıl sergileyeceğimi bir türlü bulamıyorum."

"Bykln yükü m?" Hafifçe alay ettim.

Ağzının bir kenarı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. " gibi bir ŗey. Henüz ev ofisimi kurmadım."

"Muhtemelen spor salonundakini hiç bırakmadığın içindir," dedim.

Bakıŗları ofisten yüzüme kaydı. "Bu tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi?"

"Touche." Çenemi kaldırıp sıradan bir kapıya baktım. "Sigorta kutusu orada. Gidip çocukları kontrol edebilirim, böylece seninle uğraşmamış olurum."

"Hayır, sen yardım edeceksin." Bunu söylerken o kadar lakayttı ki, kapıyı açtı ve alet çantasını yerine koymak için yere bıraktı.

Eşit bir şekilde söylenen bu emir karşısında kaşlarımdan biri kalktı. "Öyle miyim?"

Döndüğünde gözlerini tüm gücüyle bana dikti. "Evet. Çünkü bu bir daha olursa ne yapacağını biliyor olacaksın." Aiden, ona hizmet odasında katılmam için başını salladı.

Küçük, hiç de geniş olmayan hizmet odası. Sigorta kutusu duvarın ortasındaydı, bir tarafında fırın vardı, su ısıtıcı köşedeydi ve karşı duvarda Logan'ın aletler, ampuller ve daha önce hiç bakmadığım bir sürü istiflediği tavandan tabana metal raflar vardı.

Aiden'in yanında dururken bildiğim tek şey, rafların odada tonlarca yer kapladığıydı ve o kapıyı açarken kollarımız birbirine değecek şekilde durmak zorunda kalmıştık.

"Bu ," dedim ona.

Başıyla onayladı. "Çantanın üstündeki iki kutuyu, yanlarındaki küçük kırmızı saplı voltaj kontrolünü ve düz uçlu bir tornavidayı alabilir misin? Lütfen," diye ekledi ona bir bakış attığımda.

İstediği eşyaları bulmak eğildiğimde sırtımama engel olamadım.

Ona sigorta kutularını uzattığımda, ne yaptığını açıklamaya başladı, parça numaralarını kontrol etti ve ana kesicinin kapalı olup olmadığını kontrol etti. Sonra kapağı söktü ve ayaklarının dibinde yere koydu.

"Hâlâ elektrik ," dedi ve nasıl yandığını görmek için göstergeli kabloların hemen ötesinde tutmamı işaret etti. "Artık elimdeki devre kesicilerin eşleştiğini bildiğimize göre eskisini değiştirebiliriz. Ama önce ana kesiciyi kapatmamız gerekiyor, bu yüzden devam edin ve el fenerini açın.

Telefonun. Koridorda görebilmek için yeterli doğal ışık yok."

Evet, lütfen, diye düşündüm. Tam da ihtiyacım olan şey. Aiden ile karanlık bir dolapta yan yana durmak. Kendi başımıza bir evde.

Kalbimin göğüs kafesimin arkasında attığını duyması beni hiç şaşırtmazdı. Ne de olsa onu örten tek şey ince bir beyaz pamuk tabakası ve onun yakınlığında canlı bir tel gibi uğuldayan derimin dayanıksız korumasıydı.

Birisi o voltaj kontrol cihazını bedenlerimizi ayıran daracık alana tutsa, lanet olası 4 Temmuz gibi yanardı.

Aiden ana gücü kapattı ve karanlığa gömüldük.

Kolunun teni omzuma değerek hafifçe kıpırdandığında sesli bir nefes verdim. Kulağa kokusundan çok daha az seksi gelen sabunlu bir çam ormanı gibi kokuyordu. Bu kokuyu kristaller halinde ezmek ve burnuma çekmek istedim.

"El fenerini alabilir misin?" -durakladı- "El fenerini alabilir misin?"

"Doğru," diye nefes verdim. Telefonumu eşofmanımın cebine sıkıştırdığım yerden çıkardım, ellerim biraz titrediğinde neredeyse düşürüyordum.

Işık cafcıflı ve sertti ve ona baktığımda, gözleri doğrudan sigorta kutusundayken çenesindeki bir kas uğursuzca gerildi.

"Atmış sigortanın en sağındaki vidayı görüyor musun?"

Feneri hareket ettirdim ama net bir şekilde için yaklaşmam gerekti. "Mm-hmm."

"Kabloyu çıkarmak için söktüğünüz şey bu," diye açıkladı. "Düz başlığın var mı?"

Başımı sallayarak telefonu indirdim, böylece diğer elimi cebime sokabildim.

"Telefonu ben alırım," dedi.

Ona verirken, o lanet olası sigortayı değiştirmek dışında hiçbir şey dışunmemeyi kendime vasiyet ettim unk kafamdan geçenler kesinlikle uygunsuzdu.

Daha net görebilmem için ışığa aı vermek üzere kolunu arkamdan uzattığında daha da kötüleşti.

Kafamda kendimi bir kukla bebek olarak canlandırıyordum ve o sadece tek bir ipi çekerek beni doğru pozisyona getirebiliyordu. Vücudumun her bir parçası onun iradesine boyun eğiyordu. İstediğim şey daha yakına kaymak ve onun önünde hareket edersem ne olacağını görmekti.

O büyük ellerinden birini kalçama dolayıp beni kendine doğru eker miydi?

Telefonu bırakacak, kolunu önüme dolayacak, gömleğimin açıklığından aşağıya doğru kaydıracak mıydı?

Kolunu belime dolayacak mıydı? Spor ayakkabımın kravatını çekiştirip yolundan eker miydi?

İşıkta, sigortayı sökmek için kaldırdığımda elim gözle görülür şekilde titriyordu. "Hey," dedi sessizce.

Elim havada dondu. "Ne?"

"Derin bir nefes al." Dediğini yaptım. "Eğer bunu yapmak için gerginsen, ben devralabilirim."

Devral.

Onun devralmasını istedim.

Bu neden bana oluyordu? Ve bu adamla? Her zaman güçlü olan bendim. Birlikte olan. Sorumluluğu alan.

Ve o küçük, karanlık dolapta, bana kesinlikle hükmetmesini istedim.

Aiden ve ben tamamen farklı iki şeyden bahsediyorduk, bundan emindim.

Ama yine de, sırtım göğsüne gelecek şekilde yana kaydım ve keskin, hızlı bir nefes aldığında, derimin altında güçlü bir şeyin aktığını hissettim.

"Lütfen," diye fısıldadım. Arkamı dönüp onunla yüzleşmek, kollarında dönmek ve kendimi onun bedenine bastırmak istedim. "Lütfen devral," diye yalvardım sessizce.

Bir an için aramızdaki hava o kadar yoğundu ki nefes alamadım.

Eğer bunların hepsi kafamın içindeyse, onunla tekrar karşılaşmayı hayal bile edemezdim. "Kahretsin," diye homurdandı, sırtımda lezzetli bir ses titreşimi vardı. Onu hissettim

Burnunu saçlarıma yaklaştırdı ve içine çekti. Göğsü sırtıma değdi, kazara ve hızlıca değil.

Tornavidayı tutan elini sigorta kutusunun yanındaki duvara dayadı ve boynumu büktüm. Nefesi boynumun derisine sıcak bir şekilde çarptı. Ve sonra, ah, ve sonra, dudakları kulağımın kabuğuna değdi. Titredim ve kıcıımı iterek bana yaklaştı.

Kafamın içinde
değil. Bu işte yalnız
değilim. Çünkü onu
hissettim.

"Is-" Bundan sonra söyleyeceği her neyse önemli değildi.

"Isabel?" Emmett bağırdı. "Işıkların hiçbirini açamıyorum!"

Aiden geri çekildi. Tornavida gürültülü bir takırtıyla elimden düştü ve ondan uzaklaştım. Tornavidayı çılgınca alıp ona uzatırken göz teması bile kuramadım. O da aldı.

Emmett'e seslendim, "dostum. çalışıyoruz." "Ben bitiririm," dedi Aiden, sesi sertti.

Başımı salladım ve koridorun güvenliğine doğru kaçtım. Tam gözlerimi kaldırıp ona bakıyordum ki Emmet, Anya hemen arkasında olduğu halde köşeyi döndü.

"İz? İşi bittiğinde Anya kalıp oynayabilir mi?"

Söylediklerine odaklanamadım bile ama Aiden'ın hızla göz kırptığını gördüm. Devreyi sökerken ve bağlı kabloyu çekerken elleri titriyor olabilirdi ama çenesi gergindi, tüm vücudu kopmak üzere olan bir ip gibi görünüyordu. O da en az benim kadar sarsılmıştı.

"Lütfen baba," diye yalvardı. "Bir daha spor salonunda takılmak istemiyorum."

Aiden'ın gözleri kısa bir süre benimkilere kaydı, sonra kızına kaydı. "Planları olabilir, zencefilli şekerim."

"Yok," dedi Emmett. "Biz de bütün gün burada takılacaktık." Çocuklar yalvaran bakışlarını bana çevirdiler ve ben de gülümsemeye çalıştım. "Benim için sorun değil ama kararı babana bırakıyorum, Anya."

Aiden yeni devreyi yuvasına yerleştirdi, kabloyu taktı ve vidayı hızla sıktı. Ana şalteri açık konuma getirdiğinde koridor ışıkla doldu. Bununla birlikte, gerginliğimin bir kısmı doğal olarak azalmış gibiydi. Eğer beni istediği gibi hissetmeseydim, her şeyi hayal ettiğimi düşünebilirdim. Çünkü Aiden aletleri çantaya geri atıp bize döndüğünde, yine tamamen normal görünüyordu.

"Onun bir dayatma olmayacağından emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Öğle yemeği için donmuş pizzayı sorun etmiyorsa, başımızın üstünde yeri var."

Kızının saçlarını karıştırdı. "Sen kazandın, ufaklık." Aiden dikkatini bana verirken çocuklar yüksek sesle kıkırdadı. "Teşekkür ederim. Birkaç saatten fazla sürmez."

"Bana bir iyilik yapıyor," dedim ona. "Artık Emmett'i eğlendirmek zorunda değilim."

Emmett gözlerini devirdi. "Haydi, Anya. Sana spor salonundaki trambolini göstereyim."

Sol tarafımdaki odaya daldılar ve Aiden yüzünde hafif bir gülümsemeye onları izledi.

"Emin misin?" diye sordu, artık duyamayacakları kadar uzaklaşmışlardı ama bakışları çocuklardan ayrılmıyordu.

Bunun için minnettarım.

Ses tonumu hafif ve eşit tuttum. "Artık devre kesici için sana borçlu değilim."

Gözleri benimkileri
buldu. "Teşekkür
ederim," dedim ona.

Aiden cevap vermedi. Ama dişlerini sıkmış olmalıydı çünkü o kas yine patladı. İkimiz de konuşmadan onu dışarı çıkarırken, kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum. Çünkü bu olay ne kadar çok olursa, onun yanındayken kendimi o kadar vahşi hissediyordum.

Ön kapıda durakladı. "En geç bire kadar burada olacağım," diye söz verdi.
Başımı salladım.

Kapı arkasından sıkıca kapandığında duvara yaslandım ve derin bir nefes aldım.

On Yedinci Bölüm

ISABEL

Anlaşılan, Hennessy ailesinin geçmişini araştırmak isteseydim, tek yapmam gereken Anya'yla birkaç saat takılmak olurdu.

Çalışan bir fırından sıcak donmuş pizza yerken bana amcaları (Beckham, Clark ve Deacon) ve teyzesi (Eloise) hakkında her şeyi anlattı. Bana büyükanne ve büyükbabasından, onların en sevdiği yemeklerden ve Eloise'in ona nasıl güzel prenses eşyaları aldığından bahsetti.

Tatlı bir kızdı ve sadece iyi ve gerçekten sevilen bir kızın yapabileceği şekilde bilgi paylaştı. Kuzenlerinin olmasını nasıl istediğini ve yatağının yanında annesinin resmiyle nasıl uyuduğunu anlatırken hiç duraksamadı.

"Annene ne oldu?" Emmett sordu.

Onları dikkatle izledim ama Emmett'i sorduğu için azarlamadım. Kendi deneyimlerimden, insanların içinde büyüdüğünüz gerçeklikten kaçmasının daha kötü bir şey olduğunu öğrenmiştim.

Anya pizzasını çiğnemeyi bitirdi. "O cennette. Kanser oldu." Emmett gözlerini kocaman açarak bana baktı, ben de onu cesaretlendirmek için başımı salladım. "Öldüğü için üzgünüm," dedi ona.

"Ben de hatırlıyorum. Gerçi onu sadece biraz hatırlıyorum." Omuz silkti.

"Babam bana onun hakkında çok hikâye anlatır. Böylece unutmuyorum."

"Bu bir babanın yapması gereken iyi bir şey," dedim ona. Tabağımdaki ekmek parçasını elime aldım. Anya ve benim birçok ortak noktamız vardı ama bunların ortaya çıkış biçimleri çok farklıydı. Brooke babamız öldükten sonra bizimle onun hakkında hiç konuşmamıştı. Sadece onun yokluğunun kendisini yalnız ve parasız bıraktığını söyledi. Benim babamla ilgili anılarım da çok azdı ve kesinlikle masal olarak anlatılabilecek türden şeyler değildi.

"O en iyi baba," diye iddia etti. "Doğru yapamasa da benim için kurabiye pişirmeye çalışıyor."

Gülümsedim. "İyi kurabiye mi yapmış?"

Anya başını salladı, sonra yüzümü dikkatle inceledi. "Yemek pişiriyor musun?" Emmett güldü. "Hayatta olmaz, Isabel dünyanın en kötü fırıncısıdır." "Hey," diye itiraz ettim.

Anya'nın yüzü düşünceli bir ifadeyle buruştu. "Onun yemek pişirdiğini pek hatırlamıyorum. Büyükanнем bana annemin şeker kadar tatlı ve iki kat daha iyi olduğunu söylerdi. *Herkes* onu severdi çünkü tanıştığı herkese iyi davranırdı."

Sözleri çok masumdu ve babası için ne kadar üzülsem de kaybettiklerinin acısını hissediyordum. Aiden'in karısının yokluğu, buraya taşınarak doldurmaya çalıştığı yırtık pırtık bir boşluk bırakmıştı.

Ben kimdim ki bu boşluğu doldurabileceğimi düşüneyim? Bu kişiyle evlenmişti. Ondan bir çocuğu vardı. İkisine de bakmak için kariyerinin zirvesindeyken kariyerini bırakmış ve bildiğim kadarıyla tüm bunları geride bıraktığı için zerre kadar pişmanlık duymamıştı.

"Annen harika bir insanmış gibi görünüyor," dedim ona nazikçe. "Keşke onunla tanışabilseydim."

Anya gülümsedi ama gözleri biraz hüzünlüydü.

Emmett tabağını itti. "Ağaç eve gitmek ister misin?" Anya başını sallayınca, "Ben temizlerim," dedim.

İkisi koşarak dışarı çıktı ve ben bulaşık makinesini doldurup tezgahları silerken, hissettiğim her şeyi çözmeye çalıştım.

Normal şartlar altında eğilimim çantaya vurmak olurdu. Kafamdan geçenleri anlamlandırana kadar vücudumu terli bir yorgunluğa itmek. Şu anda bu bir seçenek değildi ve beni seğırtir ve rahatsız hissettirirdi.

Anya'nın annesiyle ilgili sözleri beni tamamen farklı bir nedenden ötürü gerdi.

Bizi yetiştiren kişinin anıları bulanıktı, hepsi iyi değildi. Ama hepsi kötü de değildi. Kısa bir süre metal kutudaki bileziğı düşündüm.

Artan pizza tabağını buzdolabına koydum ve kapı kapandığında kendimi Molly ve benim Wolves maçındaki bir fotoğrafımıza bakarken buldum. Haftalarca ne diyeceğimi bilemedikten sonra aniden kız kardeşimi yeterince hızlı arayamadım.

Mutfak adasının üzerine çıkıp adını söyledim ve bir FaceTime başlattım.

İş seyahatindeki son birkaç günüydü ama eve döndüğünde düğünden önceki son düzlüğe girmiş olacaktı. Telefonu bağladığında nefesimi tuttum.

Gülümsedi ama kısıtlıydı, gözleri biraz temkinliydi.

Bunu ben yapmıştım.

Hemen ağlamaya başladım. "Özür dilerim," dedim titrek bir sesle. "Ah, Iz," diye iç geçirdi. "Ben de özür dilerim. Senin üstüne yıktım. Yapmam gerekirdi daha iyi bilirdim."

"Düğün planını mahvettim mi?"

Güldü. "Hayır. Bir düğün planlayıcısına sahip olmanın güzelliğı de bu. Neredeyse her şeyle o ilgileniyor."

Başımı salladım.

"Güzel." "Evde misin?"

Yine de, artık hiçbirimiz burada yaşamıyor olsak da, buraya evimiz diyorduk. Tekrar başımı salladım. "Birkaç günlüğüne Emmett'e bakıyorum çünkü benim dışımda herkesin bir hayatı var. İşler nasıl?"

"Güzel." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İyi misin, Iz?"

Derin bir nefes aldım. "Sana ulaşmam bu kadar uzun sürmemeliydi."

"Sanki şaşırmışım gibi söylüyorsun," diye alay etti.

Bir kahkaha attım. "Bazen bazı şeyleri anlamakta biraz yavaş kalıyorum. İkizler spor salonuna ama sanırım bu konuda konuşmaya hazır olmadığımı anladılar."

"Eğer yardımı olacaksa, Logan da bu konuda sevinçten havalara uçmuyordu," diye itiraf etti. "Ama benimle koridorda yürümeye devam ettiği sürece kilisede kimin oturduğunun umurunda olmadığını söyledi."

"Her ne kadar birbirimize benzesek de," dedim, "o benden çok daha akli başında biri."

"Doğru," diye kolayca kabul etti Molly.

Ekrana ters ters baktım ve kız kardeşim güldü.

"Bugün beni ne etkiledi biliyor musun?" "Söylemesi çok zor."

Gözlerimi devirdim ama gülümsemeden de edemedim. "Brooke hakkında hatırladığım şeylerin çoğu... bulanık. Annemiz olduğu zamanların nasıl olduğunu gerçekten hatırlamaya çalıştığımda, anılarımın çoğu bulanık." Nefes verdim. "Ve yedi yaşında bir kızın kendi annesiyle ilgili anılarını anlatışını dinliyordum ve Brooke'un ortaya çıkmasıyla ilgili beni korkutan şeylerin çoğunun onunla hatırladığım şeylere dayanmadığını fark ettim."

Molly'nin kaşları dinlerken çatıldı ama sözünü kesmedi.

"Ne kadar hayal etmeye çalışsam da ne söyleyebileceğini ya da yapabileceğini tahmin edemiyorum. Ve benim için bundan daha korkutucu bir şey yok," diye sessizce itiraf ettim.

"Brooke kontrol edemeyeceğiniz bir şeydir."

Sonunda başımı salladım. "Belki mantıklı gelmiyor ama senin, Claire'in ya da Lia'nın, eğer istemiyorsam onunla konuşmak zorunda olmadığımı söylediğini duymak bile

daha da kötüleştirdi. Çünkü ya berbat biriye?" Durakladım. "Ya *sana* karşı kötüye? Ya da ikizlere? Bunun için senin yanında kendimi asla affetmem."

Molly gülümsedi. "Gelse bile ve mükemmel bir konuk olmasa bile, biz hallederiz." Omuz silkti. "Yaptığımız şey bu, biliyor musun?"

"Düğün gününü mahvetseydi kıcını tekmelerdim." Güldü.

"Biliyorum."

Emmett nefes nefese ve yüzü kıpkırmızı bir halde eve koştu. "İz? Umm, bir sorunumuz var."

"Ne oldu?"

"Merhaba Emmett," diye seslendi Molly.

Onu görmezden geldi ve karnımda bir çukur geniş ve karanlık bir şekilde esnedi. "Anya ve ben ağaç evde oynuyorduk ve bana bir şey göstermek istedi ve.." Durakladı, elleri gergin bir şekilde sıkılıyordu. "O biraz

... dallardan birine tırmandı ve şimdi aşağı inemiyor." "Oh, kahretsin,"

diye nefes aldım. "Molly, dayan."

Yüzü endişeyle eğildi. "Yardıma gelmesi için birini çağırabilir miyim?"

Arka bahçeye açılan sürgüyü fırlattım. "Herkes gitti," diye tısladım. "Ben de bu yüzden buradayım."

"Dalda kim var?" Molly sordu. Ona bir

bakış attım. "Aiden'ın kızı." "Oh,

kahretsin."

Ağacın etrafında yürüdüm ve onu gördüm. Anya ağaç evin çatısından bile daha yüksek bir dalın üzerindeydi. Dala sıkıca tutunmuş, bacakları iki yana sallanıyordu.

"Aşağı inmeme yardım eder misiniz, Bayan Isabel?" diye sordu, sesi sinirden titriyordu.

"Evet tatlım, *hemen geliyorum*, tamam mı? Orada öyle oturarak harika gidiyorsun," diye cevap verdim hissettiğimden çok daha sakin bir şekilde.

"Ne yapabilirim?" Molly'nin sorduğunu duydum.

Gözlerimi kırptırdım, düşünürken elimle alnımı ovuşturdum. "Telefonu kapatmam gerek ama... dinle, on dakika içinde benden haber alamazsan spor salonundan Aiden'ı arayabilir misin?"

"Elbette. Seni seviyorum, Iz."

Gözlerimi Anya'ya dikerek, "Ben de seni seviyorum," dedim.

Telefonu kapattım ve Emmett'a uzattım. Anya'nın pozisyonunu ve dalın büyüklüğünü inceleyerek, bulunduğu yerin tam altına doğru ilerlerken onunla sessizce konuştum. "Geriye doğru kaymayı denedin mi, tatlım?"

Çılgınca başını salladı. "Dal sallanmaya başladı ve ben de korktum." "değil. Korkmak tamamen normal, Anya." Derin bir nefes aldım. Nefes al. "Korksak bile, önemli olduğunda cesurca şeyler yapabiliriz."

Anya bana baktı ve gözlerinde yaşlar gördüm. O kocaman gözleri görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Eğer oraya tırmanırsam, tekrar deneyebileceğini düşünüyor musun?" Anya yutkundu, sonra yavaşça başını salladı.

Emmett gergin görünüyordu ve ben de onun önünde çömeldim. "Tamam, işte oyun planı. Ben yukarı tırmanırken sen telefonu tut ve gözlerini ondan ayırma. Sanırım oturduğu yerden ona ulaşabilirim." Derin bir nefes aldım. "Onunla normal konuş, tamam mı?"

Başını salladı, yüzü solgun, yanakları kızarmıştı. "Bunu yapabilirim."

Başının üstüne bir öpücük kondurdum ve sonra kulağına fısıldadım. "Acil durum çağrısının nasıl yapıldığını hatırlıyorsun, değil mi? İhtiyacımız olmayacak ama her ihtimale karşı bilmem gerekiyor."

Emmett nefes verdi. "Evet. Nasıl yapılacağını biliyorum." "Tamam, güzel."

Ağaç eve tırmanırken sert bir nefes aldım. "Bunu nasıl yaptı?" Girişe ulaştığımda mırıldandım. Kenardaki parmaklığı kullanarak ayağımı bir pencerenin kenarına dayadım, iki elimle çatının çizgisini kavradım ve kendimi yukarı kaldırdım. Çatıda dikkatlice ilerleyip, giriş kapısını bulduğumda ağaç ev uğursuz bir gıcırtı çıkardı.

dalın üzerindeydi. Ondan daha alçak bir tane vardı ve ağırlık taşıyıp taşımadığını test etmek için ayağımı ona bastırdım.

"Tamam Anya, Wonder Woman'a benzediğimi söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Başını sallayınca, düzenli bir şekilde nefes verdim. "İkimiz de onu kanalize edeceğiz. Ben ayaklarımı şuradaki alt dalda tutacağım ve senin üzerinde olduğun dala tutunacağım. Ben birkaç metre uzaklaştığımda, biraz geriye kaymayı deneyebilir misin? Kolundan tutup sonuna kadar geri gelmene yardım edebilirim."

Hareketlerimi yavaş ve sabit tuttum, ama hareket ettiğim her santim bana bir mil gibi geliyordu. Anya kocaman gözlerle beni izliyordu ve ben yaklaştıkça cesaretlendirici bir şekilde gülümsediğimden emin oldum. Artık daha yakın olduğum için, üzerinde durduğu dalın görüntüsü pek hoşuma gitmiyordu, ağırlığını kaydırırken sallanıyordu. Bunu her yaptığında elleri daha da sıkı kavıyordu.

"İşte başlıyoruz," dedim yaklaşırken. Duruş şeklim başımı onun göğsüyle aynı hizaya getiriyordu. Mükemmel bir konumlandırma değildi ama bu dala, onun bulunduğu daldan çok daha fazla güveniyordum. "Kolunu tutacağım, Anya. Şu anda yaptığın gibi dala sıkıca tutunmaya devam et ve yavaşça geri çekilmeye başla. Ufacık tefecik hareketler olsa da sorun değil. Yeterince geriye gittiğinde seni hemen yukarı çekeceğim, tamam mı?"

Yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ve hıçkırdı. "Tamam."

"Bana bakmanı istiyorum." Baktığında, bakışlarını tuttum. "Bunu yapabilirsin tatlım. Güçlü ve cesursun ve aşağı indiğimizde kilerde bulabileceğin her şeyi yiyeceğiz, tamam mı?"

"Pop-Tarts'ını bile mi?" Emmett sordu. "Onları paylaşmak istiyorsa senden gerçekten hoşlanıyor demektir."

Zoraki bir kahkaha attım. "Sana bütün kutuyu vereceğim, ufaklık."

Anya başını salladı. "Tamam."

Yana doğru bir adım daha attım ve dal gıcırdadı. Yavaşça nefes vererek elimi uzattım ve üst kolunu kavradım. Ama Anya olması gerektiği gibi dala tutunmak yerine ağırlığını verdi ve diğer eliyle kolumu çılgınca kavradı.

"Tamam, ," diye nefes aldım, "yavaş hareket et, tatlım. Sen iyisin."

Ama sonra bacağını salladı, sanki ben ayaktayken kollarıma tırmanmaya çalışacaktı. Düşmeden önce duyduğum son şey dalın şiddetli bir şekilde kırılması ve Anya'nın adımı haykırmasıydı.

On Sekizinci Bölüm

AIDEN

"TEŞEKKÜRLER, AIDEN," dedi müşterim. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi antrenman seansıydı."

Onu bu kadar çok çalıştırmamın bir nedeni vardı ama bunu ona açıklayacak değildim.

Başımı salladım. "Bunu duyduğuma sevindim. Bir dahaki sefere ayak hareketlerine odaklanacağız. Hâlâ önüme geçme eğilimin var, vücudunun çok fazla kısmını açıkta bırakıyorsun."

Sırıttı. "Bugünden sonra, istediğim son şey bu. Dövüş günlerinde seninle yüzleştirmişim gibi hissettim."

Bir şekilde kibarca gülümsemeyi başardım. Bunun bir nedeni vardı. O küçük dolapta, neredeyse aç bir canavar gibi Isabel'in üzerine çullanacaktım. Bir saniye daha geçseydi ve beni durduran kesinti olmasaydı, kıyafetleri yırtacak, rafları devirecek, istekten aklımı yitirirken onu hareketsiz tutacaktım.

Yavaş, tatlı ya da saygılı olmazdı. Beş dakikalığına bile olsa onunla aynı alanı paylaşmam bekleniyorsa, tüm bunları terletmem gerekiyordu.

"Haftaya görüşürüz," dedim ona.

"Kulağa hoş geliyor." Spor çantasını omzuna astı ve elinde spor telefonuyla yaklaşan Emily'ye gülümsedi.

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, buradan istediğim gibi çıkamayacaktım. Şimdiden Anya'yı almak için can atıyordum.

"Telefon senin için," dedi Emily. "Telsizden ya da ofisinizden alabilirsiniz."

İçimi çektim. "Kim olduğunu söylediler mi?" "Molly Ward. Isabel'in kız kardeşi."

Kaşlarımı şaşkınlıkla indirerek uzattığı elindeki telsizi aldım.

"Bu Aiden." Salondaki ses hâlâ yüksekti ve onu daha iyi duyabilmek için boştaki elimi diğer kulağıma bastırdım. Ve bunu yapar yapmaz midem ayaklarımın altından çekildi. "Kahretsin," diye bağırdım. "Ve sen ondan haber almadın mı?"

"Hayır, çok özür dilerim. Anya'yla aşağı inmenin tam ortasındaiken aramaya çalışarak dikkatini dağıtmak istemiyorum."

Koşarak ofisime döndüm ve anahtarlarımla cep telefonumu aldım. "Ne yazık ki bu beni şaşırtmadı. Kızımın ne zaman biraz daha fazla ilgi istese bunu yapma eğilimi vardır."

"Eminim iyidir," diye ısrar etti Molly. "Isabel ona bir şey olmasına asla izin vermez."

Kelimeler boğazımda düğümlendi, çünkü Molly'nin muhtemelen haklı olduğunu ve Anya'nın yaralanmış olma ihtimalinin zayıf olduğunu bilsem de, bunun düşüncesi bile vücudumu dehşetten dondurdu.

Beth'i kaybetmek korkunçtu. Çok yorucuydu. Yürek parçalayıcı.

Ama Anya'ya bir şey olursa... bundan sağ çıkabileceğimden emin değildim. "Şimdi spor salonundan çıkıyorum, ama bu benim cep telefonum," diye numaramı sıraladım.

Molly de tekrarladı. "Bir şey duyarsan beni ara."

"Söz veriyorum, yapacağım." Molly sessizce adımı söyledi. "Sadece derin bir nefes al, tamam mı? Özellikle de direksiyona geçmeden önce."

Dişlerimi sıktım, ama bir şekilde sesi yeterince rahatlatıcı, yeterince nazikti, dediğini yapabildim.

Molly'ye teşekkür ettikten sonra telefonu kapattım, telefonumu cebime soktum ve öğretmenlerden birine seslendim. Tam olarak şu öğretmenlerden birine benziyordu.

ve ikisi de üniversitedeydi, ve ben hala lanet isimlerini hatırlayamıyordum.

"Burada kalıp Emily'nin kapanmasına yardım etmeni istiyorum. Eğer yapamazsan, diğerine sor." Parmaklarımı şıklattım. "Adı neydi?"

Sırıttı. "O Grady, ben Gavin'im." "Hiç şaşırmadım," diye mırıldandım. "Ne?"

"Hiçbir şey. Kalabilir misin?"

"Evet, sorun değil."

Binadan koşarak çıktım ve ayaklarımı kaldırıma vurarak ön kapıya doğru ilerledim.

Otoparktan çıkarken lastiklerimin soyulması birkaç kirli bakışa neden oldu, spor salonundan eve dönene kadar neredeyse tüm arazi hız rekorlarını kırdığım için sürüş yeteneklerim de öyle.

Muhtemelen iyiydi. Kızım, küçük pislik, her yere tırmanırdı. Bu, çiğneyebileceğinden fazlasını ısırıldığı ilk sefer değildi. Ama ben buna alışmıştım. Ailem alışkındı.

Isabel değildi.

Muhtemelen Anya'nın ilk başta bunu yapmasının nedeni de buydu, onun dikkatini çekmek için. Ellerim direksiyonun üzerinde işe yaramaz bir şekilde sıkıştı. Tabii ki Isabel'in dikkatini çekmek istiyordu.

Kızımdan daha iyi değildim çünkü Isabel'in uyarısı beni bir hayvana dönüştürüyordu. En azından kafamda.

Ayağım gaza biraz daha sert bastığında, motorun kükremesi derimin altındaki enerjiyle eşleştiğinde, bu daha sonra başa çıkılacak bir şeydi. Onların sokağına girdiğimde, midemde eskiden kavgalarımın önce hissettiğim o gergin, yuvarlanma hareketinin aynısını hissettim. Sinir değildi, tam olarak değil. Kısa, belirli bir zaman aralığının sonucunu bilmemektir. Ayaklarımın zıplamasına neden olan enerjinin çıkışı yoktu. durumu henüz kontrol altına alamadı.

İşte o zaman garaj yolunda ambulansın kırmızı ve beyaz renklerini gördüm. "Oh, Tanrım," diye nefes aldım. Bunun bir yakarış mı yoksa bir dua mı olduğundan emin değildim.

kendimi en kötüsüne hazırlamak için.

Ambulansın arkası açıktı, görünürde kimse yoktu. Birkaç komşunun ön bahçelerinde durup neler olduğunu görmeye çalıştığını gördüm.

Kamyoneti kaldırıma çektim ve vitesi park konumuna getirerek evin yanından arka bahçeye doğru koşmaya başladım.

Önce sağlık görevlilerinin arkasını gördüm, sonra Emmett yan tarafta duruyordu.

Gözyaşlarını siliyordu.

"Anya?" Bağırdım.

Bir erkek sağlık görevlisi döndü ve Isabel'in sedyeye uzandığını gördüm, kolu diğer sağlık görevlisinin elindeydi, şakağında kan vardı ve kızım onun kollarına sıkıca sarılmıştı. Anya gülümseyerek yüzünü bana çevirdi ve paniğim hemen yatıştı. Isabel'i tutuşu hiç azalmadı.

"Ne oldu?" Elimi Anya'nın sırtında gezdirerek sordum. "Düştük," dedi Anya.

Çimlerin üzerindeki kırık dalı gördüğümde kalbim durdu. Sağlık görevlisi bana "Kızınız iyi," dedi.

Isabel'in gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve daha ağzını açmadan özrünü anladım. "Onları daha yakından izlemeliydim."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sorun yok, söz veriyorum."

Saç çizgisindeki kesiğin görüntüsü, kadın sağlık görevlisi bileğine bastırıldığında yüzünün buruşması, neredeyse çok fazlaydı.

"Kırıldı mı?" Ben sordum.

Kadın bana döndü ve başını salladı. "Sanmıyorum. Ama hastanede kontrol ettirmeden bunu bilmek neredeyse imkansız."

Isabel'in gözleri sıkıca kapandı. "Hastaneye gitmeme gerek yok."

Sağlık görevlilerinin bakışlarına bakılırsa, bunu ilk kez söylemiyordu.

Sedyedeki kanamalı kadınla tartışmak yerine, istediğim gibi, döndüm ve elimi Emmett'in omzuna koydum. "İyi misin dostum?"

Başını salladı ama ağladığı belliydi.

Isabel'in alnıyla ilgilenen adam Emmett'a gülümsedi. "Düşükleri anda dokuz-bir-bir'i arayan oydu." Adam kesiğin etrafını temizlediğinde Isabel tısladı. "Dikiş atılması gerektiğini sanmıyorum ama Bayan Ward, beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsiniz, sizi götürmemize izin vermenizi şiddetle tavsiye ederim."

Isabel bana baktı ama gözleri benimkileri çok uzun süre tutmadı. "Midem bulanmıyor, bilincimi hiç kaybetmedim-"

"Bildiğiniz kadarıyla," diye araya girdi bileğini saran kadın.

Anya yüzünü Isabel'in boynuna yasladı ve kolları Isabel'in irkilmesine neden olacak kadar sıkılaştı.

"Gingersnap," dedim sessizce, "sağlık görevlilerine onu kontrol etmeleri için biraz yer açabilir miyiz?"

Anya hemen Isabel'in kucağından inmeyince Isabel başını çevirdi ve anlayamadığım bir şeyler fısıldadı. Sağlam eli kızımın sırtında rahatlatıcı daireler çiziyordu ve Anya her ne duyduysa başını salladı.

Gördüğüm manzara beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Nefes alamıyordum, denesem bile adını koyamıyordum.

"O iyi," dedi Isabel sessizce. "Benim için etmez."

Kafamdaki ve kalbimdeki uğultu arasında tek yapabildiğim hafifçe başımı sallamak oldu.

Kadın Isabel'in bileğini sarmayı ve sedyeden onunla birlikte uzaklaşmamı işaret etti. Bir elimi ağzıma götürdüm ve hızla akan düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

"Kızınız çok şanslı," dedi sessizce. "İyi olduğuna emin misin?"

Başını salladı. "Çocuğun söylediğine göre, Bayan Ward vücudunu çevirme şekliyle tüm darbeyi almış. Yan tarafında kötü bir çürük olacak, ama önce bileği çarpmış gibi görünüyor. "

Çenem tehlikeli bir şekilde gerildi. "Sence içeri girmeli mi?"

İç çekerek omuzlarını silkti. "Onu zorlayamayız. Emmett düştüğünde bayılmadığını kabul etti. Bileği ve kalçası düşmenin ağırlığını almış ama başını tam olarak nereye ve ne kadar sert çarptığını bilemeyiz."

Isabel, Anya'nın söylediği bir şeye gülümsedi, adam kesiği temizlemeyi bitirdiğinde ve kelebek bandajla kapattığında bile gözlerini kızımından ayırmadı.

Kalbimin hızlanma şekli tehlikeli bir hal aldı, tam olarak belirleyemediğim tehlikeli bir hız.

Çok

erken.

Çok

erken.

Çok

erken.

Isabel'in sadece benim için baştan çıkarıcı olması bir şeydi, ikimizin arasında açgözlü ellerin ve fısıldanan arzuların olduğu sessiz anlarda gizliydi. Ama Isabel'in bana yasını tuttuğum bir geleceğin görüntülerini göstermesi hazırlıklı olmadığım bir şeydi.

"Bu gece yalnız kalamaz," dedi sağlık görevlisi, düşüncelerimin hızını keserek. "Ailesinin şehir dışında olduğundan bahsetti ama ne kadar sürede birinin gelebileceğini bilmiyorum. Eğer kaçınabilirse onları endişelendirmek istemedi."

"Onunla konuşacağım," diye cevap verdim.

Beni duymuş ya da sesimin sert tonunu işitmiş gibi Isabel'in gözleri benimkilere kilitlendi.

Artık özür dileyen ya da solgun görünmüyordu.

Bir anda spor salonunda olduğumuz geceye geri döndüm, gözlerinde aynı hırçın bakış vardı.

Sedyeye yaklaştığında Isabel doğruldu ve kızım sonunda kendini açtı. Anya kollarını bana uzattı ve ben de onu sıkıca kucakladım. Küçük bedeni kollarımın arasındayken, sonunda derin bir nefes aldım.

"Başım belada mı?" diye fısıldadı.

Biraz gülümsedim. "Hayır. Ama artık yüksek ağaçlara tırmanmak yok, tamam mı, zencefilli şeker?"

"Tamam, babacığım." Bana gülümsemek için arkasına yaslandı ve yanağında bir kir lekesi gördüğümde midem altüst oldu.

"Ben Bayan Isabel'le konuşurken sen de Emmett'le biraz televizyon izleyebilir misin?" Başıyla onayladı.

Onu yere bıraktım ve Emmett'a erkekçe bir baş selamı verdim. "Ona iyi baktığın için teşekkürler, dostum."

Gülümsedi, yüzündeki renk daha iyi görünüyordu. "Bir değil."

Sağlık görevlisi Isabel'in sedyeden kalkmasına yardım etti ve tüm ağırlığını ayağa kaldırdığında yüzünü buruşturdu. Bana doğru yürürken her iki sağlık görevlisi de onu dikkatle izledi ama ilerlemesi yavaş olsa da dengesi iyi görünüyordu. Yanımdaki avlu masasından bir sandalye kaptım ve ona yaklaştırdım.

Minnetle gülümsedi ve elini arkaya dayadı. "Yarınki ders için bir şeyler yapsam iyi olacak, değil mi?"

Keskin bir nefes verdim. "Öyle diyebilirim."

"Kelly'yi arayacağım," diye iç geçirdi. "Bana borcu var. Ama Pazartesi günü döneceğim."

Başımı eğerek ona sabit bir şekilde baktım. "Eğer şu anda bir telefon görüşmesi yapacaksan, bu aileden kimin geri seninle kalabileceğini görmek için olacak."

Yemin etti. "Molly'i aramam gerek."

"Buraya gelmesine ne kadar var?" Ben sordum.

Isabel gözlerine bakmadı. "Ona mesaj atacağım." "Birinin burada olması ne kadar sürer?" Değiştirdim.

Beni görmezden geldi, cebinden telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı. Gönder tuşuna bastıktan sonra elinden kaptım.

"Hey," diye itiraz etti.

"Burada her şey yolunda. Bileğim ağrıyor ve alnımda bir çizik var. Endişeye gerek yok," diye yüksek sesle okudum. İnanmaz bir bakışla onu kıstırdım ve o da çenesini dikleştirdi. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Sağlık görevlileri hala kulak mesafesindeydi ve adam hemen bize yaklaştı. "Efendim, bu gece yalnız bırakılamaz. Birinin onu her üç dört saatte bir uyandırması gerekiyor ve onu yalnız bırakmamanızı şiddetle tavsiye ederim."

Çenemi kaldırarak telefonu ona geri uzattım. "Buradan birini aramak için tek şansın var."

Isabel gözle görülür bir şekilde yutkundu ama telefonunu cebine soktu. "Kafamı çarptığım için onları işlerinden ya da seyahatlerinden eve dönmeye zorlamıyorum. Ben iyiyim. Bileğime buz koyacağım, biraz Tylenol alacağım ve alarm kuracağım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Beyin sarsıntısı geçirdiyse kendini uyandıracak mısın?"

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Bir komşuya sorabilirim." "Bütün gece seninle kalması için mi?"

Isabel dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı ve gözlerini benden kaçırdı. "Mmmhmm."

Sağlık görevlisi başını salladı.

"değil," dedim ona. "Ben hallederim."

Isabel'in gözleri kısıldı. Sağlık görevlisi sedyeye geri dönerek ortağının ekipmanları yüklemesine yardım etti.

"İstersen bunların hepsini yapabilirsin. Buz, Tylenol, geri kalanı," dedim eşit bir şekilde. Bana şüpheyi baktı. Yüzlerimiz arasında bir santimden az mesafe kalana kadar eğildim. "Ama bunu benim evimde yapacaksın ve şimdi benimle tartışırsan, seni yükler ve o inatçı kıcını hastaneye kendim bırakırım, anladın mı?"

Gergin sessizlik bir lastik bant gibi gerildi ve tartışmak için ağzını açtı. Mavi, mavi gözlerindeki sıcaklığı gördüm.

"Anlıyorum," dedim o itiraz edemedi. "İnsanların benimle ilgilenmek kalmasından nefret ediyorum. Hiçbir şey beni daha güçsüz hissettiremez."

Isabel sinirli bir nefes verdi.

"Bu sadece seninle ilgili değil, tamam mı?" Ses tonumu yumuşattım. "Sana borçluyum, Isabel."

Adını duyunca gözleri yumuşadı.

İlk adını daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim, en azından ona söylememiştim.

Kafasında bir şeyler değişti, belki de ne olduğunu asla bilemeyeceğim, çünkü göz kıstı, yavaş, derin bir nefes verdi ve sonra başını salladı.

"Güzel," dedim sessizce. "Çantanı sen mi hazırlamak istersin yoksa ben mi yapayım?"

On Dokuzuncu Bölüm

AIDEN

Anyayla benim evimize dönerken kamyonetimin içi birbirinden çok farklı iki ruh haline ayrılmıştı. Emmett ve Anya'nın bulunduğu arka koltukta kıkırdamalar ve kahkahalar vardı; Emmett Anya'ya sahip olduğu tüm oyuncakları ve yatıya kaldıkları süre boyunca yapabilecekleri her şeyi anlatıyordu.

Ön koltuk biraz daha sessizdi. Isabel camdan dışarı bakıyordu, siyah sırt çantası ayaklarının altındaydı. Göz ucuyla şakağındaki kurumuş kanı görebiliyordum ve ellerim direksiyon simidinde sıkılaştı.

Sessizliği beni rahatsız etmedi, çünkü ben de ne söyleyeceğimden emin değildim.

Tahmin et ne oldu? Altı saat önce seni dolap kapısına dayayıp becerdiğimi hayal ettim ve işte buradayız, geceyi geçirebilmen için evime gidiyoruz.

Kelimeler dilimden doğal bir şekilde dökülmedi.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım... ve kendimi durdurdum. Bu kararsızlık canımı sıktı. Kara tahtaya çivi çakmak gibi bir rahatsızlık. Kararlarımı asla ikinci kez tahmin etmez, bir sonraki adımımın ne olacağından asla şüphe etmezdim.

Ama kendimi içinde bulduğum bu durum -kendi yarattığım bir durum- beni kararsız bir zemine oturttu.

Isabel yolcu koltuğunda kıkırdandı ve yüzündeki buruşukluğu gizlemeye çalıştığını fark ettim.

"Henüz bir şey almadın mı?" Ben sordum.

Bana baktı, gözlerinde ilk tanıştığımız zamanki temkinlilik vardı. Sonunda başını salladı. "Araba çarpmış gibi hissediyorum," diye itiraf etti. "Sanırım adrenalinin etkisi geçiyor."

"Yarın daha da kötü olacak."

Başını geriye doğru eğerek bir iç çekti. "Biliyorum."

Kamyoneti mahallemize çektim ve Emmett yüzünü cama yaklaştırdı. "Harika! Gölün hemen yanındasınız."

"Oldukça yakın," dedim ona. "Teyzen biraz kestirmek isterse yemekten sonra oraya yürüyebiliriz."

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?" Anya sordu. "Açlıktan ölüyorum." "Lütfen Isabel'in yemek yapmasına izin verme," diye yalvardı Emmett.

Isabel başını çevirdi ve gülümsedi. "Hey, bu hafta sonu aç kalmana izin vermedim, değil mi?"

"Teknik olarak değil," diye mırıldandı nefesinin altından. Bu konuşmadan sonra kendimi biraz gülümserken yakaladım.

Evimiz göründü ve yavaşladığımda başını ilgiyle eğdi. Önden bakıldığında, tepesinde çam ağaçlarıyla küçük görünüyordu. Ama içeride, Anya'ya Kaliforniya'da asla sağlayamayacağım türden bir alan ve manzaraya açılıyordu. Oynayabileceği bir bahçesi vardı. Dağlar ve su neredeyse arka bahçemizdeydi. Yetiştirilmesinden sorumlu tek kişi olarak ona verebileceğim en pastoral çocukluktu.

Ve Beth öldüğünden beri ilk kez - koşullar ne olursa olsun - çatımızın altında uyuyabilmesi için başka bir kadınla ön kapıdan girecektim.

Garaj kapısının düğmesine bastığımda, onu bu şekilde buraya getirerek ne halt ettiğimi düşünmeden edemedim. Bunu yapma içgüdüğü, arka bahçesinde dururken, ezici ve görmezden gelinmesi imkansızdı. Yalnız olduğunu bilseydim o kapıdan asla çıkamazdım.

Ancak bu farklıydı. Çünkü artık bundan geri dönüş yoktu.

Ondan etkilendiğimi inkâr etmek aptalca bir işti. Kendime pek çok konuda yalan söyleyebilirdim ama bu konuda değil, son birkaç haftadır aramızda gelişen şey ne olursa olsun.

Ama onu evimde, kızımınla paylaştığım yerde ağırlamak, az önce yaşadıkları deneyimden sonra, kaderi kıskırtmak gibi geliyordu.

Kamyoneti park ettim ve çocukları dışarı çıkardım, Isabel'in evin kapısını açmamı beklerken düzenli bir şekilde yürüdüğünden emin olmak için dikkatle izledim. İlerlemesi yavaştı, kalçası zaman geçtikçe onu daha fazla rahatsız ediyordu.

Kapıyı açar açmaz, çamaşır odasından mutfığa geçerken bana hafif bir gülümseme verdi.

"Hadi," diye bağırdı Anya, merdivenlere doğru koşarak, "Sana odamı göstereyim. Pembe bir kanopim var!"

"Uhh, tamam."

Isabel yumuşak bir kahkaha attı. "Pek etkilenmiş gibi davranacağını sanmıyorum." Yavaşça aile odasına doğru yürürken, bakışları Sammamish Gölü'nün geniş manzarasına bakan A çerçeveli pencere duvarına takıldı. "Çok güzel," dedi.

"Teşekkürler," diye cevap verdim. "Doğruca yatağa gitmek ister misin? Yoksa kanepede dinlenmek mi?"

Gözleri benimkilere kayd, yanakları pembenin bir tonuna dönüştü. "Hangi odayı kullanmalıyım? Biraz kestirsem fena olmaz."

Sert bir nefes aldım çünkü bu parçayı enine boyuna düşünmemiştim. Emmett'in kullanacağını varsaydığım misafir odası, Anya'nın ikinci kattaki odasının karşısındaydı. Üçüncü yatak odası -kendi odam- ana katta, evin arka tarafında, aile odasıyla aynı manzaraya sahipti. Elimle o yönü işaret ettim. "Orada uyuyabilirsin. Sana merdiven yaptırmak istemiyorum."

Isabel hiç itiraz etmeden o yöne doğru yürüdü ve ben mutfaktaki dolaptan Tylenol'ü çıkardığımda bir an durmak zorunda kaldım. Ellerimi mutfak tezgahına dayayarak, bunu yaparak büyük bir hata yaptığım hissini bastırdım.

Bir elimde ağrı kesici, diğer elimde buz torbasıyla oturma odasından geçip onu yatağımın kenarında otururken görür görmez, bunu yaptığımı anladım.

Hiç şikâyet etmeden ağrı kesicileri aldı ve içeri girebilmesi için yorganı geri çekmeme izin verdi. Yastığıma yerleşip buz torbasını kalçasına koymama izin verirken tek kelime etmedi. Buna sevindim çünkü ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Isabel Ward kan kırmızısı bir elmaydı, sadece kendisi olarak bile baştan çıkarıcıydı. O, istememem gereken ama denemek için etrafımdaki dünyayı mahvedebileceğim şeydi.

Tek bir tat, en küçük bir hoşgörü bile, tam olarak ne kaçırdığımı bilirdim.

Eğer kendime izin verseydim, onu bütün olarak yutmak isterdim. Çünkü onunla yarım ölçü olmazdı. Onun hakkında bilmediğim yüzlerce şey olabilirdi. En sevdiği yemek neydi. İyi bir dansçı olup olmadığını. Aksiyon filmlerini mi, romantizmi mi yoksa onu ağlatan hikâyeleri mi severdi? Okumayı sevip sevmediği ya da kışın dondurma yemenin ona iyi gelip gelmediği.

Her bir şeyi ortaya çıkarmak için duyduğum çılgınca dürtü beni şaşırttı. Çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Onu Beth'le kıyaslamamak imkânsızdı ve bundan da nefret ediyordum.

Beth yavaş ve tatlı bir büyüme idi. Ve bu... bu aynı evrende değildi.

Yatak odasından çıktım ve derin bir nefes aldım çünkü bunu hemen çözmem gerekmiyordu.

O yatağında mışıl mışıl uyurken ben de çocuklara yemek yedirdim ve biraz göl kenarında yürüdük.

Eve döndükten sonra kapıyı sessizce iterek açtım. Şimdi sırtüstü yatıyordu, sargılı bileği göğsünün üzerindeydi ve göğsü eşit bir şekilde inip kalkıyordu.

"Onu uyandıracak mısın?" Anya fısıldadı.

Onu kapıdan uzaklaştırdım. "Yakında. Sadece birkaç saattir uyuyor. Ona bir saat daha vereceğim ve sonra onu uyandırıp uyandıramayacağıma bakacağım."

Emmett kanepede oturduğu yerden bana gergin bir bakış attı. "Peki ya yapamazsan?"

"Yapabileceğim," diye söz verdim ona. "O iyi olacak, dostum. Düştüklerinde... bayılmadığını söylemiştin, değil mi?" Bu soru karşısında neredeyse kekeleyordum çünkü Anya'yla birlikte yere çakıldıklarını hayal etmeye çalıştığımda kafamda tehlikeli ve şiddetli bir tepki oluşuyordu. Uçucu bir şey.

Başını iki yana salladı. "Hayır, yere düştüğünde çok fazla kötü söz söyledi."

İsteksizce gülümsedim. "Bu iyiye işaret." Başımı yatak odasına doğru eğdim. "Ailen bunu öğrendiğinde kızacak mı?"

Gözleri kocaman oldu. "Ah, evet. Aslında bu gece annemle FaceTime görüşmesi yapacaktım ama belki de öğrenmemesi için görmezden gelir ve eve dönmek için bir uçak bulmaya çalışırım. Babamın yarın koçluk yapması gerekiyor."

Tahmin etmem gerekirse, bir maçı kaçırmak her ikisi için de kolay bir fedakârlık olurdu ama bunu ona söylemedim.

"Isabel'in telefonu sırt çantasında mı?" Omuz silkti. "Muhtemelen."

Çantası hâlâ kapının yanında, içeri girdiğinde bıraktığı yerde duruyordu. Çocuklar için bir film açtıktan sonra çantayı elime aldım ve ön cebini açmadan önce durakladım.

Telefon oradaydı ve ekrana dokunduğumda Paige'den gelen birkaç mesaj ve iki cevapsız arama gördüm.

"Şifresini biliyor musun?" Emmett'e sordum.

"Onun telefonuna mı giriyorsun? Harika." Eliyle işaret etti. "Modeli biliyorum. Yukarı, orta, aşağı, sonra orta."

Ekrana dokundu, telefonun kilidi hemen açıldı.

"Bunun için kıcıma tekmeyi basarsa beni otobüsün altına atmayacaksın, değil mi?"

Emmett güldü. "Hayır. Ona benim yaptığımı söyleyeceğim."

Başımı sallayarak arka güverteye çıktım ve cevapsız aramayı açtım. Baldızının adına tıkladım ve derin bir nefes aldım.

Paige ilk zil sesinde telefonu açtı. "Lanet olsun Isabel, Molly mesaj attığından beri kafayı yiyorum. *Ağaçtan mı düştün?*"

Yüzümü buruşturdum. "Bu Aiden, aslında. Onun ... patronu." Duyurumu sağır edici bir sessizlik karşıladı.

"Sen..." Tekrar durakladı. "Aiden Hennessy?" "Evet.

Sana böyle seslendiğim için özür dilerim."

"O iyi mi? Telefonu neden sende?" Paige sordu, sesindeki endişe yüksek ve netti.

"Uyuyor ve sanırım iyi olacak. Ağrısı var ama kırık ya da ciddi bir yaralanma yok."

Derin bir nefes verdi, sonra mikrofonu kapattığını ve kocasına söylediklerini tekrarladığını duydum. "Seni hoparlöre vereceğim, Aiden. Logan neler olduğunu bilmek istiyor. Emmett iyi mi?"

"Evet, eve geldiğimde biraz sarsılmıştı ama dal kırıldığında 911'i arayan oydu. Cesur bir çocuk."

Sonra Logan konuştu. "Tam olarak ne oldu?"

Onlara bildiklerimi ve sağlık görevlilerinin bana aktardıklarını anlattım.

Paige cık cık diye bir ses çıkardı. "Bu konuda bu kadar inatçı olmasına neden şaşırmadım ki?" Sesi sonlara doğru dalgalandı. Sonra burnunu çekti ve Logan'ın ona sessizce bir şeyler mırıldandığını duydum. Tekrar burnunu çekti. "Üzgünüm Aiden, bebeklerimin başına bir şey geldiğinde uzakta olmaktan nefret ediyorum."

Yatağımdaki kadını herhangi birinin bebeği olarak hayal ederek biraz gülümsedim. "Özür dilemene gerek yok."

"Hastaneye gitmemesi gerektiğine emin misin?" Logan sordu. "Beyin sarsıntısı geçirmediğini nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama de birkaç kez geçirdim, o yüzden neye bakacağımı biliyorum. Ayakları yere sağlam basıyor, hiç bayılmadı, mide bulantısı yok, kafa karışıklığı yok." Bir sandalyeye oturup suya baktım ve önümdeki geceyi düşündüm. "Onu her üç dört saatte bir uyandıracağım ve en ufak bir endişe duyarsam, söz veriyorum onu içeri alacağım."

"Peki ya çocuklar?" Paige sordu.

"Ailem yaklaşık beş dakika uzaklıkta yaşıyor. İş başa düşerse annemi arayıp buraya gelmesini isteyebilirim."

Sesli bir şekilde nefes verdi. "Tamam. Daha seninle konuşmadan önce uçağımı yarınki ilk uçakla değiştirmeye karar verdim. Logan baş koçuyla konuşacak, benimle gelip gelmeyeceğinden emin değilim."

"Sana adresimi mesaj atarım."

Paige durakladı. "Bizi aramış olmanızdan nefret edecek. Hem de çok."

"Evet, ben de düşünmüştüm," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. "Ama ben bir ebeveynim. Ben olsam ben olup olmadığımı bilmek istiyorum."

Logan, "Bize söylediğiniz için minnettarız," dedi.

Paige kocasına, "Bana bir saniye ver, tatlım," dedi ve bir saniye sonra kapanan bir kapının sesini duydum. "Sadece... sana bir tavsiye, Aiden. Eğer buna açıksan."

Ses tonundaki değişiklik karşısında kaşlarım çatıldı. "Elbette."

"Isabel dört kız arasında en inatçı olanı ve bu... eğer kız kardeşleriyle tanıştıysanız oldukça etkileyici bir başarı." Derin bir nefes aldı. "Ve bunun altında tanıdığım en nazik, en büyük kalp var."

Yüzüm kızardı. "Paige, ben-"

Beni görmezden geldi. "Ona yardım etmene karşı çıkacaktır. Bu gece attığın her adımda seninle savaştık ve bana söz vermeni istiyorum."

kendi başına halledebileceğini ya da hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söylediğinde onu görmezden geleceğim. Çünkü birinin onunla ilgileneceğini bilmek şu anda aklımı kaçırmamı engelleyen tek şey."

"Söz veriyorum," dedim ona.

"Ama aynı zamanda," diye devam etti, sesi son derece kibar, son derece tatlıydı, "onu herhangi bir şekilde üzersen, hiç doğmamış olmayı diletirim sana."

Kaşlarım havaya kalktı. "Umm, tamam mı?"

"İyi konuşmaydı, Aiden. Sabah görüşürüz."

Uyarıya rağmen yüzümde bir gülümsemeyle eve geri döndüm.

Çocuklar tamamen filmlerine dalmışlardı ve ben sessizce aile odasının önünden geçip koridordan yatak odama doğru yürüdüm.

Koridordan gelen ışık açıklığa yayılıyordu ve Isabel onu son kontrol ettiğimden beri hareket etmemişti.

Yatağın yanına çömelip sessizce adını söyledim. Göz kapakları titredi ama uyanmadı.

Elimi kaldırmadan önce nefesimi tutarken bile, kendime bu hafif dokunuşa bile izin vermenin zekâsını merak ettim.

Paige daha sözlerini bitirmeden, kelimelerdeki derin duygu dalgasını fark etmeden bile Paige'in Isabel hakkında ne söyleyeceğini tam olarak biliyordum.

Çünkü bir şekilde, tüm bu sıradanlığın ortasında, bu kadının kim olduğunu tam olarak biliyordum.

Bu yüzden ayrıntılar benim için önemli değildi.

Parmak uçlarımı dikkatlice elmacık kemiği boyunca kaydırdım ve yavaş, titrek bir nefes verdim. Teni çok yumuşaktı.

"Isabel," dedim tekrar. "zamanı."

Mırıldandı. Başını dokunuşuma doğru çevirdi. "Ne-" diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

Parmaklarım ensesindeki saç çizgisini takip etti ve tekrar adını söyledim. Avuç içim boynu boyunca hafifçe uzanıyordu, şimdi tüm elim yüzünü çerçevesliyordu.

Yavaşça göz kapakları oynadı ve uyandı. "Aiden," diye fısıldadı. "Kim olduğumu biliyorsun. Bu iyi bir şey."

"Mm-hmm." Nefes aldı ve ona dokunma şeklimden dolayı yüzündeki yavaş farkındalık damlasını gördüm.

O farkındalık bana bunun hoş bir dokunuş olduğunu söylese de elimi geri çektim. "Neden burada olduğunu hatırlıyor musun?"

"Şu lanet ağaç," dedi esnemesini bastırarak.

Gülümsedim. "Peki ya yıl?"

Bana anlattı. Kuru bir bakışla bana başkanın kim olduğunu ve ne tür bir araba kullandığını da söyledi.

"Aç mısın?" Ben sordum.

"Birazcık." Sağlam eliyle yatağa tutunup doğrulmaya çalıştı. Saçları karmakarışık ve yaralı olması iyi bir şeydi. İyi ki diğer odada çocuklar vardı. O kadar karşı konulmaz görünüyordu ki yataktan geri çekilmek zorunda kaldım.

"Gidip biraz lazanya ısıtacağım," dedim ona.

Isabel başını hafifçe sallayarak ağzını açtı ve ben de bir aptal gibi parmağımı yaprak gibi yumuşak dudaklarının üzerine koydum.

"Tartışmak yok," dedim sert bir sesle. Parmağım ağzından yavaşça çekildi ve bana baktığında gözleri kocaman olmuştu.

"Tartışmaya gerek yok," diye sessizce kabul etti.

Ona bir tabak hazırlayıp yatağımın başlığına yaslandığı yere getirirken Paige'in sözleri kafamda dönüp duruyordu. Isabel'e karşı olan koruyucu içgüdülerini mükemmel bir netlikle anlıyordum. Güçlü olmadığı ya da kendini idare edemediği için değil. Ama ruhunun derinliklerinde onu benim korumam gerektiğinin farkında olduğu için.

Biri onu üzerse, hiç doğmamış olmayı dileteceğimi söyledim.

Hayatımda sadece bir kez hissetmişim. Onunla evlenmişim. Onu sevmişim.

Ve onu kaybettiğimde, bir daha asla böyle hissedemeyeceğimin yasını tuttum.

Ama Isabel'in yemek yemesini, biraz su içmesini ve kızıma iyi geceler dileyip onu çok değerli bir şeymiş gibi kucaklamasını izlerken, bir şekilde, bir sihirle, bir mucizeyle bunun tekrar gerçekleştiğini biliyordum.

Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey beni daha fazla korkutamazdı.

Yirminci Bölüm

ISABEL

Her uyanmayı gayet iyi idare ettim.

Her üç saatte bir, Aiden beni derin bir uykudan çekip çıkardı, etrafım onun gibi kokan çarşaflarla çevriliydi. Bir daha asla yüzüme dokunmadı, sadece adımı söyledi ya da omzumun üstündeki yorganın üstüne nazik bir el koydu. Soruları zararsızdı; yıl, göbek adım, nerede çalıştığım. Bir noktada bana daha fazla ağrı kesici ve bileğim için yeni bir buz torbası verdi ve tenime değen dondurucu soğuğa rağmen hemen uykuya daldım.

Her seferinde iyi idare ettim. O da öyle. Sonuncusuna kadar.

Rüya görmüyordum çünkü çok yorgun ve ağrılıydım. Ama beni en son uyandırdığında oda hâlâ zifiri karanlıktı ve sadece koridordan gelen zayıf bir ışık yolu vardı. Büyük boy yatakta neredeyse hiç hareket etmemiştim, bir tarafa ve sırtıma yapışmışım çünkü kalçam diğer tarafa yuvarlanamayacak kadar ağrıyordu.

Alçak ve sessiz sesi uyku sisini delip geçti ve kendimi memnuniyetle mırıldanırken buldum. Dudaklarındaki ismim, kucağında bir kedi gibi vücudumu sese doğru eğmek, sırtımı ellerine vermek istememe neden oldu.

"Isabel, hadi, benim için uyanmalısın."

Bu kez eli üst kolumda küçük daireler çiziyordu ve avuç içlerindeki nasırlar tenimde lezzetli bir his uyandırıyordu.

"Hmm, bu güzel bir his," dediğimi duydum.

Eli bir an dondu kaldı ama sonra devam etti. "Öyle mi?" diye sordu sessizce.

Yüzümü yastığına bastırdım ve çektim. Gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum çünkü eğer rüya görüyorsam uyanmayı reddediyordum. Kendime, kafamdakileri utanma korkusu olmadan söyleyebileceğim bu gevşek, uykulu dil anına izin vermek istedim.

"Yaptığın her şey güzel hissettiriyor," diye mırıldandım. "Keşke daha fazlasını yapsan."

Aiden bir an sessiz kaldı ve ben de odanın loş ışığında yüzünü görebilmek için dikkatle gözlerimi araladım. Yatağın yanına bu kadar yakından çömelmesi son derece samimiydi. Beni rahatsız edecek şekilde yatağın üzerine oturmamıştı. Ben daha iyi uyuyabileyim diye yatağından vazgeçmişti.

Onu incelerken profili görünüyordu ama nereye baktığını anlayamıyordum. Belki de kolumdaki elini izliyordu çünkü üst kolumdan dirseğimin kıvrımından aşağıya doğru hareket etti, parmak uçlarının ön kolumun üzerinde yumuşakça sürüklenmesine izin verdi, bileğimin sarılmasından hemen sonra durdu. Sonra tekrar yukarı.

"Nerede uyudun?" Ona sordum.

"Kanepede."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "O şeye sığıyor musun?"

"Pek iyi değil," diye itiraf etti. "Ama çok daha kötü yerlerde de uyudum."

Başımı düzelttim ve gözlerimi ona diktim. "Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim."

Boğazındaki kalın sütun ağır bir yutkunmayla hareket ama başını salladı.

"Sana söyledim, sana borçluyum, Isabel."

"Hayır, yok." Durakladım. "Herkesin yapacağı şeyi yaptım-"

Elinin baskısı omzumun üzerinden yukarı doğru çıkarken arttı ve parmak uçlarının küt kenarları saçlarıma dolanarak durduğu yere geldi.

"Başkasının ne yapacağından bahsetmiyorum. Senin Anya için yaptıklarından bahsediyorum. Ve benim için." Ağırlığını kaydırды ve sonunda gözlerine daha net bakabildim. Eline bakmıyordu; bana bakıyordu. "Teşekkür ederim, Isabel. Bunu söylediğimi duymana ihtiyacım var."

Daha önce hiç kimse bana Aiden'ın baktığı gibi bakmamıştı ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Bu gerçek değildi, onun yatak odasındaki bu küçük an. Ve eğer birbirimiz hakkında ne kadar az şey bildiğimizi çok fazla düşünürsem, akıl sağlığımı sorgulayabilirdim. Ama bana beklenmedik biriymişim gibi bakıyordu ve benimle doğru şekilde nasıl başa çıkacağından emin değildi. Aiden bana evine, yatağına aitmişim gibi bakıyordu ve bu onun için sorun olmayabilirdi.

Titrek bir nefes verdim. "Bir şey değil." "En sevdiğin yemek ne?" diye sordu aniden.

Konunun ve ses tonunun değişmesine göz kırptım. Dürüstçe cevap vermemin tek nedeni buydu. "Çilekli Pop-Tarts."

Şimdi göz kırpmaya sırası Aiden'daydı. "Hayır, değil."

"Bu konuda benimle tartışamazsın."

"Yedi yaşından sonra kimsenin en sevdiği yiyecek Pop-Tarts değildir."

"Benimki öyle," dedim kızgınlıkla. "Çok lezzetliler ve belki de uzun zamandır yemediğin için hatırlamıyorsundur."

Yüzüne yayılan gülümseme sıcaktı ve içimi yapış yapış yaptı ve artık sıcak olan yüzümü tekrar onun gibi kokan yastığa bastırdım. Sıcak gülümsemesi alçak sesle, eğlenerek kıkırdamaya dönüştü.

"Bu kadar yargılayıcı olduğunu bilmiyordum," diye takıldım. "Şimdi bana en sevdiğin yemeği söyleyen iyi olur."

"çok talepkâr oluyorsun."

Çünkü filtrelerim gitmişti. Bu süreç yavaş ilerlemişti; utancın üstesinden gelmek, ilk çalkantılı haftaları atlatmak, ardından daha dengeli bir ilişkiye adım atmak. Bunun ben olduğumun farkında bile değildi, tamamen açık.

Ama ben yaptım. İşte bu yüzden önemliydi, bu sessiz anlar. "Kızılılık suyu?" diye sordum.

Güldü, gözleri yüz hatlarımda geziniyordu. "Gittikçe ısınıyor."

Memnun gülümsememi gizlemek için yüzümü yastığına gömmek zorunda kaldım.

Aiden çömelme pozisyonundan yere oturmaya geçti, sırtını komodine dayadı ve başını bana doğru çevirdi. Sağlam elimi yastığın altına soktum ve bunun normal olduğunu hayal ettim. İkimiz yatakta fısıltıyla sorular soruyorduk. Yüzünü buruşturdu ve omzunun üzerinden masaya bir bakış gönderdi.

"Ne?" Ben sordum.

"Bir şey yok. Sadece sapı sırtıma batıyor." Gözleri yüzümde gezindi. "Böyle yerlerde oturmak için çok yaşıyım."

Derin bir nefes aldım ve ağızımdan çıkacakların bilgeliğini tartmamaya karar verdim. "Buraya uzanabilirsin," diye fısıldadım. "Battaniyenin üstüne," diye eklemek için acele ederken bakışları keskinleşti.

Ağır bir sessizlikten sonra, Aiden sonunda cevap verdi. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Dudaklarım düşünceli bir şekilde büzüldü. "Ya geçmene izin verilmeyen görünmez bir çizgi çizersem?"

Göz kapakları kapandı, göğsü yavaş ve sabit bir şekilde nefes alıp vererek inip kalktı. "Akıl sağlığım için tehlikelisin, Isabel Ward."

Beni görememesine rağmen gülümsedim. Bunu bilmek hoşuma gitti. Bunu yüksek sesle söylemesi hoşuma gitmişti. Belki Aiden da bunun gerçek olmadığını ve asla gün ışığına çıkmayacak fısıltılı itiraflarda bulunmamıza izin verildiğinin farkındaydı.

Birlikte geçirdiğimiz uzun ve uykusuz gecenin bu son konuşmasında ona söyleyebileceğim milyonlarca şey vardı. Kimsenin söyleyemeyeceği şeyler.

ya da benim hakkımda bilmesini istediğim şeyler. Ama tüm bu kelimeleri içimde tuttum çünkü bir şekilde bunun zamanı olmadığını biliyordum.

Aiden gözlerini açıp beni incelediğinde, yüzündeki düşünceli ifadeye bakılırsa o da aynı derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Birkaç saniye sonra, "Bu Anya'nın kafasını karıştırır," dedi. Kaşlarımı indirdim. "Eğer buraya gelirse," diye açıkladı Aiden.

Doğru.

Tüm kararlarımı bir çocuğun gözünden vermek zorunda değildim. Ve onun bunu yaptığını hatırlatmak için tam zamanında gelmişti.

"Haklısın."

"Zaten senin bir süper kahraman olduğunu düşünüyor, özellikle de bugünden sonra. Hangi görünmez çizgi olursa olsun" -anlamli bir şekilde durakladı- "eğer bizi yatakta birlikte görürse..."

Başımı salladım. "Anladım."

Yine de gözlerim alev alev yanıyordu, çünkü yatağına girdiğimde sanki bir kum saati ters çevrilmiş gibiydi ve son birkaç kum tanesinin açıklıktan kayışını izliyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Dikkatlice sırt üstü dönerek vücudumu hızlıca değerlendirdim. "Başım dün geceki kadar kötü ağrımıyor."

Bir elini uzattı. "Bileğine bakayım."

Tekrar döndüm ve bantlı bileğimi hafifçe avucuna koydum. Bileğimi çevirip parmaklarını bölgenin üzerinde gezdirirken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Şişlik çok kötü değil, bu iyiye işaret." Bana . "Parmaklarında karıncalanma yok mu?"

Başımı salladım.

Parmak ucu bandın kenarından geçip parmak eklemlerimin üzerindeki deriye dokunduğunda, belki de tarihte hiçbir kadının yapmadığı bir keşifte bulundum.

keşfetti: eğer doğru adam, doğru parmaklarla eklemlerinizdeki deriye dokunursa, sıcak ve yavaş bir şekilde tüm vücudunuza yayıldığını hissedebilirsiniz.

Sorusuna cevap vermek bir yana, nefes bile alamıyordum.

Konuşmamam onun dikkatini çekmemiş gibiydi çünkü gözleri ellerimize odaklanmıştı. Yavaşça, çok yavaşça ve çok nazikçe bandın kenarını buldu ve çözmeye başladı.

Yıllar boyunca, onun inanılmaz bir şiddet uyguladığını gördüm. Rakiplerini kanlar içinde ve terden sıırılsıklam halde minderde bıraktı.

Ve ellerinin paha biçilmez bir hediyeı açıyormuş gibi tıbbi bandı yavaşça sıırmasını izlemek beni neredeyse gözyaşlarına boğuyordu.

İnsanların benimle ilgilenmesinden nefret ederdim. En son grip olduğumda, komodininin üzerine gerçek bir eczane kurarak kıcıımı yatağı sürdürdüm ve herkese vebayı huzur içinde atlatmam için bana kırk sekiz saat vermelerini söyledim.

Herkesin yapması gereken tek şey bana yardım eden sağlık görevlilerine ne tür bir hasta olduğumu sormaktı.

En kötüsü. Dünyanın en kötü hastasıyđım.

Aiden'da beni bu pozisyonda güvende hissettiren şey neydi?

Kolumu onun için daha iyi bir konuma getirerek yer değıştirdim ve küçük bir gülümsemeyle yukarı baktı.

Saat sabahın dördüydü ve acelesi varmış gibi görünmüyordu.

"En sevdiğin yemek ne?" Fısıldadım.

Ellerini açarken durakladı ve bileğimin alt tarafındaki morarmayı parmaklarının hafif bir dokunuşuyla kontrol etti.

Titredim. O

fark etti.

Cevap vermeden önce sargıyı çıkarmaya devam etti. "Çilekli Pop-Tarts değil."

Güldüm.

Gözleri ağzıma takıldı. "Çok sık gülmüyorsun." "Sen de öyle."

"Kardeşim seni güldürdü," dedi kayıtsızca.

Ah, kalbim. Aiden'in oturduğu yerde çılgınca çırpındığını duyması beni şaşırtmazdı.

"Komik bir şey söyledi." Aiden beni arayan bir bakışla kıstırdığında, kaşlarımı kaldırdım. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey."

"Bana hâlâ en sevdiğin yemeği söylemedin."

Gülümsemesi hafif ve seksiydi. "Sen uyurken Paige'i aradım." Bir dikkat dağıtma tekniği olarak gerçekten etkiliydi. Ağzım açık kaldı.

"Sen ne?"

Aiden bileğimi açmayı bitirdi ve dikkatlice çevirdi. Ama doğrulduğumda elimi bırakmaktan başka çaresi yoktu. Bacaklarım onun önünde yerde sallanıyordu, ben de onları altımda çapraz bir şekilde topladım.

"Onu neden aradın ki? Buraya gelmemizin tek amacı kimsenin bilmemesiydi."

"Hayır," diye karşı çıktı, "buraya gelmenizin amacı hastaneye gitmek zorunda kalmamanızdı. Ağaç olayını Molly'den duymuş ve seni defalarca aramış."

"Yani telefonumun kilidini açtın ve onu geri mi aradın?"

Bir kaşı alnında buyurgan bir şekilde yükseldi. "Teknik olarak, telefonunun kilidini Emmett açtı."

Ona alaycı bir bakış attım. Paige'e sormadan bir şey anlatmayı kendine görev edindiğinde parmak eklemlerini okşayarak neredeyse orgazm olmanın bir yere kadar gitmesi inanılmazdı. Çenem bir çentik yükseldi. "Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu."

"Senden izin almadım, hayır." Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini yatağın kenarına dayadı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Ama buna hakkım olup olmadığı tartışılır. Başından yaralanmış bir şekilde benim evimdesin ve

Bir ebeveyn olarak hayal edebileceğim en kötü şey, korkunç bir şey olması ve benim haberimin olmamasıdır."

Sönük bakışım yumuşayarak daha az... silik bir şeye dönüştü çünkü haksız değildi.

"Kızgın değildi," dedi bana. "Bu sabah ilk uçuşa geçtiler. Sanırım kahvaltıdan sonra burada olacaklar."

Omuzlarım çöktü. "Kimseyi endişelendirmek istemedim."

"Biliyorum."

Dikkatlice parmaklarımı büktüm, ışıқта görebilmek için elimi ileri geri çevirdim. Şişmişti ama çok kötü değildi. Çürükler çirkin olabilirdi ama çok şanslıydım. Anya çok şanslıydı.

"Ama belki de," dedi, "insanların arada bir sizin için endişelenmesine izin vermenizde bir sakınca yoktur. Bu senin bir yük olduğun anlamına gelmez. Bu kesinlikle zayıf olduğunuz anlamına da gelmez çünkü bu sizin olduğunuz son şeydir."

Neredeyse ona doğru sallanıyordum. Logan ve Paige beni ve Emmett'i aldıktan sonra, garaj yolundan çıktığımızda, muhtemelen onu birkaç gün görmeyecektim. Kesinlikle bu şekilde değil.

Genel olarak düşüncesiz bir insan değildim. Kararlı biriydim ve bu farklı bir şeydi. Herhangi bir konuda karar vermem uzun sürmezdi... gerçekten, çünkü her zaman hangi hareket tarzının en mantıklı olduğunu hissedirdim.

O anda Aiden'a dokunacağımı biliyordum çünkü ona dokunmadan edemezdim.

"Sanırım uyumayı bitirdim," dedim sessizce. Yavaşça nefes aldım ve o *kadar* yakındı ki, ben elime bakarken o da bana bakıyordu. Bakışlarımı ondan uzak tutmak daha güvenli geliyordu. Sağlam elimle parmaklarımı onunkilerin üzerinde kaydurdım ve nefes alış verişinin tadını çıkardım. Aiden'ın eli benimkinden çok daha büyüktü. Parmaklarını açtığımda vücudumun büyük bir kısmını .

Parmak uçlarımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirirken, bunun onun üzerinde de benim üzerimde bıraktığı etkiyi bırakıp bırakmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Bedenimi ona doğru çeken dürtüyle savaşmak yerine, içimden akıp gitmesine izin verdim. Sıcak bir güç dalgası başımı çevirmemi ve alnımı şakağına dayamamı sağladı. Avucumun altında, parmakları sıkı bir yumruk şeklinde kıvrıldı. Ön kollarındaki kaslar esnedi ve burnundan, kulaklarımda yüksek sesle çınlayan kısa bir nefes verdi.

Ve bu kadar büyük duygulara neden olan o büyük adam, uzaklaşmadı. Ben de öyle.

Elimi kolunun ön kısmına doğru kaydırdım, dirseğinin sert düğümünü, pazusunun derisinin altındaki sıkı, sıcak kıvrımını hissedene kadar parmaklarımı değişen kaslarının ve sinirlerinin etrafında dolaştırdım. Ağırlaşmış gözlerinin arasından çenesinin nasıl esnediğini ve büküldüğünü gördüğümde dişlerim alt dudağıma saplandı.

Yakala

beni.

Dokun

bana.

Öp beni.

Taleplerim neredeyse dudaklarımdan dökülecekti ama büyüyü bozmaya cesaret edemediğim için kelimeleri geri çektim.

Belki de bu bir büyü değildi, diye düşündüm parmaklarım kıvrılırken, tırnaklarımdan uçları hafifçe derisinin yüzeyine batıyordu. Belki de bu, hayal ettiğim gibi yanıp yanmayacağını görmek için elimi isteyerek ateşe sokmamdı.

Çenemi hafifçe kaldırıp dudaklarımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdiğimde tüm vücudu titredi. Eğer tüm gücünü üzerime salsaydı, muhtemelen çarpmanın etkisiyle ikiye ayrılırdım.

Aiden sadece bir santim içeri girdi, kendi alnı şimdi çıplak omzuma dayanıyordu. Ağır ve sıcak nefesi gömleğimdeki boşluktan aşağıya doğru süzüldü ve göğsüme çarptığında boğazımın arkasından bir ses kaçtı.

Hâlâ yatağın üzerinde duran eli öne doğru fırladı ve elini sağlam kalçama sertçe bastırmasıyla bacaklarım sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi açıldı. O koca elini sırtımın altından, gömleğimin altından geçirdi ve beni çekti.

Yatağın üzerinde öne doğru. Elim kolunun geri kalan kısmını omzunun üzerinden geçirdi ve parmaklarım boynunun arkasına dolandı.

Ve sonra hiçbir şey.

Başlarımız olduğu gibi kaldı -o omzuma bastırdı, benimki onunkine yaslandı- sanki ikimiz de kıpırdamaya cesaret edemiyormuşuz gibi.

İkimiz de görünmez çizgiye doğru bir adım atmıştık çünkü bir dokunuş görmezden gelinebilirdi ama dudakları dudaklarıma değdiği anda, dilinin nasıl kaygan ve kaygan olduğunu anladığım anda çizgi yok olacaktı.

Yok edildi.

Bana yapabilecekleri için ne kadar da güzel bir kelime. Aiden Hennessy *kocaman biriydi* ve bacaklarımın arasına sıkıştığını hissettiğimde ayak parmaklarım çaresizce kıvrıldı. Tek yapması gereken geriye doğru bir hamle yapmak, birkaç anlamsız kumaş parçasını çekiştirmekti ve ben onun olacaktım.

Lütfen, dedim yanağına karşı.

"Siktir," diye fısıldadı, kalçalarımın onun kalçalarının etrafında kenetlenmesine neden olan işkence dolu bir fısıltıydı. "Yapamam," diye tısladı.

Aiden yatağı iterek ayağa kalktı ve ben daha nefesimi alamadan odadan çıktı.

Elimi göğsüme bastırarak yatağa uzandım ve birikmiş cinsel gerilimden ölmenin mümkün olup olmadığını merak ettim.

Kapı açık olmasına ve mutfak dolabının gürültüsünü duymama rağmen olduğum yerde kaldım. Onu yatak odasından dışarı kadar takip etmenin, bu hayali çizgiyi neden koruduğu konusunda onu zorlamanın bana kazandıracağı hiçbir şey yoktu.

Ya da şimdi değil.

Bu gece bir yol ayrımı gibiydi. Az önce paylaştığımız an, önümüzde iki farklı yola ayrılan bir yoldu.

Kuşkusuz, onunki benimkinden bile büyüktü. O kaybettiği aşkına devam ediyordu. Bense sadece o kadar büyük bir şeye doğru ilk adımı atıyordum.

Yorgun bir şekilde yataktan kalktım ve odasına bitişik büyük banyoya girdim. Gömme beyaz küvet, pırıl pırıl fayanslar ve camla çevrili duşla birlikte oldukça harika görünüyordu. Tüm vücudum ağrıyordu ve bunun ne kadarının Aiden'la az önce olanlardan, beni o an için ayakta tutan enerjinin düşmesinden kaynaklandığını bile söyleyemiyordum.

İkili makyaj masasının üzerindeki aynaya eğildim ve alnımdaki kesiği inceledim. Etrafında çok az morarma vardı ki bu iyiydi. Belki Paige beni gördüğünde kendini çok fazla kaybetmezdi.

Son yirmi dört saatle ilgili her şey beni aynı anda vuruyordu. Tüm bu hız treni vücudum için neredeyse çok fazlaydı.

Sadece süzölmek istedim. Sıcak, temiz ve iyi hissetmek.

Kararımı verdim, küvete doğru yürüdüm ve suyu açtım, doğru sıcaklığa ulaştığında suyu test ettim. Banyosunda süslü bir banyo sabunu yoktu ama çamaşır dolabında eski moda Epsom tuzu buldum ve akan suyun altına döktüm. Elimi kristallerin etrafında gezdirdiğimde suda çözüldü.

Mutfakta başka gürültü yoktu ve sırt çantamdan temiz kıyafetlerimi almak için yatak odasına geri döndüm. Doğrulduğumda, Aiden'ın kanepede oturduğunu ve başını ellerinin arasına aldığını gördüm.

Kapı aralığında durakladığımda başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu.

"Eğer senin için de uygunsa, banyo yapacağım," dedim.

Gözleri parlıyordu ama cevap vermedi.

"Tabii bana neden yapamayacağını açıklamak istemiyorsan," diye ekledim.

"Çünkü bunu anlamayı çok isterim."

Aiden çenesini göğsüne indirerek bakışlarını gözlerden sakladı.

"Yaralanmışsın Isabel," dedi sessizce.

Başımı salladım. "değil."

Başını kaldırdı ama itiraz etmedi.

Karısının hayaleti aramızda asılı duruyordu. Bunu biliyordum.

"Öyle olmadığını biliyorum." Sesim güçlendi. "Ve keşke bunu bana açıklasan."

O gözleri, daha önce hiç böylesini görmemiştim. Bana bakarken sözsüz bir cevap tam kalbimden vurdu. *Yapamam*. Sanki kelimeleri yüksek sesle söylemiş gibi netti.

"Bana yapamayacağını söyleme," dedim ona sessizce. "Yapmayacaksın ve arada bir fark var."

Yatak odasının kapısının tokmağını kavradığımda ciğerlerim tam olarak doğru çalışmadı ve o gözden kayboldu, pürüzlü oksijen patlamaları tüm göğsümü ağrıttı. Kapı sessiz bir klik sesiyle kapandı ve bir an için kapıya yaslandım.

Kapıyı ittim ve banyoya girdim, kıyafetlerimi çıkardım ve gelişigüzel yere düşmelerine izin verdim. Suyu girdiğimde içeri gelmeyeceğini biliyordum. Artık bu adama karşı büyük, korkunç hislerim yokmuş gibi davranmak istemiyordum. İki kez, bir şeyler yapması için ona yalvardım. Ama yapmadı.

Nedenini bildiğime dair bir his vardı içimde.

Ama benim de onun biraz açılmasına ihtiyacım vardı. Ne sonuna kadar, ne de bir anda. Ama eğer bana bir şey vermek istemiyorsa, o zaman bununla barışıp barışamayacağıma karar vermeliydim.

Bölüm Yirmi Bir

ISABEL

BİRKAÇ SAAT SONRA, Emmett ve ben eve gitmeye hazırдық.

Şey.. Emmett değildi.

Kesinlikle öyleydim. Banyo beni canlandırmıştı ve bir doz daha Tylenol'ün yardımıyla, vücudum hala ağrıyor olsa da, daha kolay idare edebiliyordum. Sırt çantamı hazırladıktan ve yatağını yaptıktan sonra mutfakta dolaşırken, Aiden sanki etrafımda aşmasına izin verilmeyen altı metrelik bir güç alanı varmış gibi davranıyordu.

Kahvaltı simit (yetişkinler için) ve mısır gevreği (çocuklar için) çünkü Aiden'ın misafirler için hazırladığı gibi değildi.

"Acıktım," dedi Emmett, havaya bir kozalak fırlatıp onu yakalayarak. Logan ve Paige her an orada olabilirlerdi.

"Sana simit yemeliydin demiştim."

Dili dişlerinin arasında sıkışmıştı, çam kozalağını daha yükseğe fırlattı ve yakalamak için yana doğru hamle yaptı, ancak el-göz koordinasyonu bozuktuk, bu yüzden kafamdan sekti.

"Özür dilerim," dedi yüzünü buruşturarak.

Sırtımdan aşağıya doğru inen bir örgüyle geriye taranmış saçlarımdaki çam kozalağı parçalarını fırçaladım. "Hey, bir kafa yaralanması daha nedir ki?"

Anya ön kapıdan uçarak çıktı ve ön bahçeye bakan beyaz Adirondack sandalyede oturduğum kucağıma . Beni inceledi

Saç çizgimdeki bandaja baktığında ağzı düşünceli bir yüz ifadesiyle buruştu.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Çok kötü değil." Kelebek bandajın altına hafifçe dokundum. "Biraz kaşınıyor ama birkaç gün burada bırakmam gerekiyor."

Parlak mavi ve babasınınkinden tamamen farklı bir boyut ve tonda olan gözleri benimkilerle buluştu. Annesinin gözleri. Benim gözlerim de annemden geliyordu ve aynada onu hatırlatan şeyi görmekten hoşlansaydım ne kadar farklı hissedebileceğimi düşünmeden edemiyordum. Anya severdi. Ve Aiden, kızına her baktığında, kaybettikleri kadının anlık görüntülerini görürdü.

Yavaşça saçlarını kulaklarının arkasına taradım. "Çok , değil mi?" diye sordu.

Babası da bana benzer bir şey sormuştu ve tekrarlanan soru yüzünden yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmemek için mücadele ettim.

Başparmağımla çenesine dokundum ve bu bir gülümseme yarattı. "Beni tanıdıktan sonra daha çok gülerim," dedim ona.

Cevabım onu mutlu etti ve kalbim onun içimde uyandırdığı tatlı melankolik acıyı bastırmak için mücadele etti. Zaten babasına aşık oluyorsam, Anya onu bitiş çizgisine kadar yenmiş olabilirdi.

Onun ciddi sorularını seviyordum. Bileğim protesto etmek için zonklasa da onun gözüpekliğini seviyordum. Bir boks ringinin ortasında yatıp avazı çıktığı kadar şarkı söylemesini sevdim.

"Dün gece hemen uyudum," dedi bana ciddi bir ses tonuyla. "Bu... iyi."

Kaşlarım çatıldı çünkü kesinlikle öyle görünüyordu

Bana önemli bir şey söylüyordu. "Uyumak senin için genelde zor olur mu?"

Omuz silkti. "Bazen."

Gözleri yüzümden Kurtlar tişörtümün üzerindeki harflere kaydı. Yıpranmış siyah kumaş, Emmett dışında herhangi birinin beni sabahki halimle görme ayrıcalığına sahip olacağını bilseydim yanıma alacağım bir şey değildi.

Zafer. Etek ucunda delikler vardı. Yıllar önce kollarını koparmıştım çünkü spor yaparken gömleklerimin kollarından nefret ediyordum.

"Seni ayakta tutan nedir, tatlım?" diye sordum. Onu izlerken, gençken yatak odamın tavanına bakarak geçirdiğim geceleri düşünmemek mümkün değildi.

"Bilmiyorum. " Cevabı dürüst ve basitti, ama yine de... kalbime çığ ve savunmasız bir şey soktu. "Ama Emmett'in koridorun karşısında olması hoşuma gidiyordu. O benim ağabeyimmiş gibi davrandım." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Ve sen de alt kattaydın. Babam da yalnız değildi. Sanırım mutlu olduğum için uyumak daha kolaydı."

Boğazıma düğümlenen şeyi yutmak neredeyse imkânsızdı. Aiden'in bir gece önce kafasını karıştırmakla ilgili söylediklerini düşündüm.

"Baban kalmamıza izin vererek çok nazik davrandı çünkü ben yaralıyım," dedim nazikçe.

Anya başını salladı. Kendimi onu hiç olmadığı kadar yakından incelerken buldum. Muhtemelen geçmişte Aiden'in karısının fotoğraflarını görmüştüm ama gördüysem bile yüzünü hatırlamıyordum. Bir gece önce evde onun resmini de aramamıştım ama evin etrafında onun resimlerinin olduğundan hiç şüphem yoktu.

yaşadıkları yer.

Arkamda, onun yaklaştığını hissettim, varlığı kendi güç alanına benzer bir şeydi. Banyo yapmak için kapıyı kapattığımdan beri benimle tek kelime konuşmamıştı.

Sadece izledi, daha önce onda görmediğim bir ihtiyatla beni inceledi, sanki ona anlamadığım bir şekilde zarar vermişim gibi.

Bilmiyor muydu? Görünmeyen bir zarar vermek istemedim. İzin verseydi onları kolayca sevebilirdim.

"Emmett'i bir ara tekrar oynamaya getirecek misin?" Anya şimdi de örgümün kenarıyla oynayarak sordu. "Bizimle göle kadar yürüyüp taş sektirdiğimi görmedin. Bu işte gerçekten iyiyimdir."

Aiden sandalyenin yanına geldi ve dikkatlice yukarı baktım ama dikkati kızındaydı.

"Bunu sonra konuşuruz, tamam mı, zencefilli şeker?" dedi.

Suratını astı. "Bunu sadece insanların önünde hayır demek istemediğinde söylüyorsun."

Gülümsememi bastırdım. "Bak ne diyeceğim Anya, belki bir gün ben oradayken baban seni Emmett'in evine bırakabilir." Burnuna hafifçe vurdum. "Ama o ağaca tırmanmak yok."

"Uyuyabilir miyim babacığım?" diye sordu kucağında heyecanla zıplayarak.

Aiden hafifçe başını salladı. "Neden onun kucağından inmiyorsun? Sanırım kardeşi burada."

Logan'ın cipi garaj yoluna girdi ve ikisinin de aynı endişeli yüz ifadelerini gördüm.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandım.

"Annem kızgın görünüyor," diye fısıldadı

Emmett. Aiden iç çekince ona bir bakış attım.

Emmett Aiden'a baktı, sesi ciddiye. "Buna hazır olup olmadığınızı bilmiyorum Bay Hennessy."

Aiden'ın kaşları düştü. "Ne için?"

Paige kapısını açtı ve kızıl saçları, uzun bacakları ve anne şefkatiyle tüm ön bahçeyi varlığıyla doldurdu.

Elleri saçlarımda, omuzlarımda gezindi ve sonra çenemi yana yatırdı. "Aman *Tanrım*, Isabel, doğruca hastaneye gidiyoruz. Neyin var senin?"

Ayağa kalktım ve bacağımdaki bir sancı yüzünden yüzümü buruşturduğumda ellerini kalçalarına koyup bana ters ters baktı.

Aiden'a, "Bana başının iyi olduğunu söylemiştin," dedi. Paige başımdaki bandajı işaret etti. "Sen buna iyi mi diyorsun?"

Gözleri kocaman olmuştu ve yardım için bana baktı. "I-"

Omuz silktim çünkü ona alışmak için on yıldan fazla zamanım olmuştu.

Logan normal bir hızla yaklaştı ve normal insan becerileriyle elini Aiden'a uzattı. "Logan. Tanıştığımıza memnun oldum."

Aiden elini salladı, banyodan sonra temiz bandajlarla yeniden sarılan bileğine bakıp mırıldanırken Paige'e hâlâ temkinli bakışlar atıyordu. "Ben de memnun oldum."

"Paige," dedi Logan sakın bir sesle.

Ona bakmadı bile. "Beni dizginlemenin sırası değil, dostum." Gözleri bana sabitlenmişti. "Bunun kırık olmadığına emin misin?"

Başımı salladım. "Evet. İnan bana, bugün ağrım ya da şişliğim daha kötü olsaydı beni götürmene izin verirdim. Ama ben iyiyim."

"Bu konuda sizin fikrinize güvenmediğim için beni bağışlayın, Bayan, *hastanede kontrol edilmeyi reddettim.*"

Anya yanıma geldi ve sağlam elimi çekiştirdi. "Bu senin annen mi? Çok güzelmiş."

"Sayılır," diye açıkladım. "Ağabeyimle evlendiğinde on dört yaşındaydım, bu yüzden yengem olsa da, önemli olan her açıdan annem sayılır." Paige gürültülü bir şekilde burnunu çekti ve ben de ona bir bakış attım. "Hemen ağlamaya başlama."

Paige duruşunu yumuşatarak Anya'ya tatlı bir gülümseme verdi. "Sen Anya olmalısın."

Anya başını salladı. "Ağaç dalını kırdığım için özür dilerim."

"Tatlım, bunun için özür dilemene gerek yok. İyi olmana sevindim."

Paige doğruldu ve Logan bir kolunu onun beline doladı. Bileğine baktı. "Burkulma ne kadar kötü?"

"İkinci sınıf," diye araya girdi Aiden. "Tahmin etmem gerekirse."

Paige bana "Sporcuların doktor gibi tıbbi teşhisler koymasına bayılıyorum," dedi. "Bu benim en sevdiğim şey."

Logan onu görmezden geldi. "Ayarlama için takımın masöründen randevu aldım. Yarın eve geliyor." Ne zaman

Ağzımı açtım, elini kaldırdı. "Birkaç gece bizimle kalacaksın."

Paige'e "Hayatımdaki erkeklerin benim yerime karar vermesine bayılıyorum," dedim. "Bu benim en sevdiğim şey."

Aiden bir elini ağzına götürdü ve Logan bana düz bir bakış attı. "Isabel, çok sevdiğim ve saygı duyduğum kız kardeşim, iyileşene kadar bizim evde kalma nezaketini gösterir misin?"

Daha fazlasını işaret
ettim. "Lütfen," diye
başardı.

Cevap olarak ona cömert bir gülümseme verdim. "Elbette. Bu kadar nazikçe sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Aiden, seninle tanışmak güzeldi. Tekrar teşekkür ederim," dedikten sonra kız kardeşler ve gri saçlar hakkında bir şeyler mırıldanarak arabaya doğru yürüdü.

Paige güldü. "Emmett, Iz'in sırt çantasını al. O yaralı." "Ben taşıyabilirim."

", bırakın faydalı olsun. Bu onun için iyi."

Emmett onu omzuna attı ve ev sahiplerimize el sallayarak veda etti. "Kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler."

Aiden başıyla onayladı. Anya, Emmett arka koltuğa tırmanmadan hemen önce ona doğru koştu ve sıkıca sarıldı. Emmett'in yüzü kıpkırmızı oldu ve Paige sırtıttı. "Bu çocuğu seviyorum."

Anya bize doğru koştu ve bacaklarıma sarıldı. Bir elimi onun yumuşacık saçlarında gezdirdim. "Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin," dedi bana. "Beni yakaladığın için teşekkürler."

Paige elini yüzünün önünde salladı ve gözleri şüpheli bir şekilde parladı. Muhtemelen benimkiler de öyleydi. Aiden yere bakıyordu.

"Ne zaman istersen," dedim ona. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Anya eve geri döndüğünde, Aiden nihayet benimle göz göze geldi. Gördüğüm şey karşısında midem bulandı.

Yavaşça nefes aldım çünkü yatak odasında olanlardan sonra ikimiz de rol yapma yeteneğimizi kaybetmiş gibiydik.

Paige kaşlarını kaldırarak aramıza baktı. "Ben, uhh, arabaya bineceğim. Aiden," dedi, devam etmek için ona bakmasını bekledi, "kızım ile ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Başını salladı. "Bir şey değil."

"Hemen geliyorum," dedim

Paige'e.

Elimi sıktı, gözleri sıcak ve anlayışlıydı. Dürüst olmak gerekirse, ona çok az şey anlattığım için bir bok anlaması mümkün değildi. Benim sorunum hep buydu. Derimin dikişlerini patlamaya zorlayacak kadar uzun süre tutmak.

Annem giderken yapmıştım. Paige ortaya çıktığında yapmıştım. Ve şimdi de Aiden ile yapıyordum.

Tüm büyük şeyler, geldiğini görmediğim değişiklikler, beni ben yapan parçalar. Ve şimdi biliyordum ki, o da bunun bir parçasıydı. O aynı şeyi söyleyemese bile.

Paige bizi yalnız bıraktıktan sonra ikimiz de bir süre konuşmadık.

"Muhtemelen bir ya da iki gün işten izin alacağım," dedim sessizce.

Kaşlarını indirdi.

"Evde oturmaktan delireceğim."

Aiden iç geçirdi ve bakışlarını kısa bir süreliğine Logan ve Paige'in bizi izlemiyormuş gibi bile yapmadıkları arabaya çevirdi. "Bütün haftayı alırsan kendimi daha iyi hissederim. Kesinlikle öğretmenlik yok."

"Derslerimi çoktan hallettim." Ellerimle yapacak bir şeyim olmadığı için gömleğimin eteğiyle oynadım. "Bu hafta izin alırsam, önümüzdeki iki haftanın çoğunu kaçıracağım anlamına gelir."

Başını öne eğdi. "Neden?"

"Kız kardeşimin düğünü. Takvimde yazıyor." İçimi çektim. "Ve-" Sesim kesildi çünkü kendini savunma sınıfının sahibi ben değildim. Ama bu

benim için önemliydi. Onun için de.

Yüzünde sormak istediğini gördüm, ağzını açışında, beni izleyişindeki arayışta. Ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı ve dikkatini tekrar arabaya verdiğinde arayışı sona erdi.

Onunla birlikte sessizlik içinde durmak artık katlanılabilir gelmiyordu ve bu farkındalık, eğer izin veririm, kolayca hayal kırıklığına, öfkeye dönüşebilirdi.

Beni istiyordu. İstedğini
biliyordum. "Teşekkür ederim,
Aiden," dedim.
Çenesi sıkıştı. Ve hiçbir şey. Doğru.
"Bir değil."

Bunun ardından ona bağırarak istediğim o kadar çok şey vardı ki. O saçma sapan, kibarca söylenmiş cümlelerin ardından. Karanlıkta benimle oturan Aiden'ı istedim. Ama bunun yerine, gerçekten yorucu bir yirmi dört saatin ardından enerjimden geriye kalanları korumayı seçtim ve başım dik bir şekilde arabaya doğru yürüdüm.

Kemerimi bağladıktan sonra Paige arkasını döndü ve bana bir bakış attı. "Vay anasını kızım, eve gittiğimizde seninle konuşacağız."

Logan içini çekti ve aracı garaj yolundan çıkarabilmek için vitesi geri aldı.
"Bu konuşmanın bir parçası olmak zorunda değilim, değil mi?"

Paige ve ben hep bir ağızdan "Hayır," diye cevap verdik.

"Mükemmel." Dikiz aynasından gözüme takıldı ve göz . "Eve gitmeye hazır mısın?"

Koltuğa yaslandım ve iç çektim. "Hiçbir fikrin yok."

Yirmi İkinci Bölüm

ISABEL

"LÜTFEN?"

"Hayır."

"Paige, çok sıkıldım." Dudağımı dışarı doğru ittim ama tek yaptığı gözlerini devirmek oldu. Hayatımda hiç surat asmamıştım ama şimdi tam zamanı gibi görünüyordu. "Son üç gündür hiçbir şey yapmıyorum. Beni burada tutamazsınız. Wolves'un chiro'sunu duydun, eğer kendimi iyi hissedersen hafif masa başı işleri yapabileceğimi söyledi. Kelly bana programın berbat olduğunu mesaj attı."

Yiyecekleri kaldırmayı bitirdi. "Evet, ayrıca kalçan çok kötü durumda olduğu için dikkatli olman gerektiğini söylediğini duydum. Buz koy, ger ve dinlen, birkaç gün yorucu bir şey yapma dedi."

"Birkaç gün *oldu*."

"Dün buradaydı, Iz."

Nefesim öfkeli bir şekilde kesildi ve kanepeye oturabilmek için aile odasına geçtim. Emmett bana bir oyun kumandası fırlattı ve ben başımı salladım. "Hayır teşekkürler dostum, bana on yıl yetecek kadar video oyunu oynadım."

"Biliyor musun," dedi Paige mutfaktan, "bu sadece bir hobi bulmaya ne kadar ihtiyacın olduğunu gösteriyor. Sadece işkolikler üç gün izin yaptıktan sonra çıldırır."

"Hobilerim var."

Güldü. "Bir tane söyle."

"I-" Aklıma hiçbir şey gelmeyince çenem sertçe kırıldı. "Ailemle takılmayı seviyorum. Ve ... sporu. Sporunu seviyorum."

"Bu sayılmaz, Iz." Kese kâğıdından bir kutu Pop-Tarts çıkardı. "İtiraf et yoksa bunlardan birini sana atmam."

"Bu duygusal bir savaş," dedim ona. "Ve ben hiçbir şeyi kabul etmiyorum. İşimi sevmemde ve orada olmak istememde yanlış bir şey yok. Ben hep böyleydim. Bu hobilerim olmadığı anlamına gelmiyor."

"Ateşli patronunun kızını kurtarmak için ağaçtan düşmek sayılmaz, evlat."

Gözlerimi kocaman açarak
Emmett'ı işaret ettim. "Beni
dinlemiyor," dedi Paige.

"Evet, öyleyim." Kumandadaki düğmelere bastı. "Bay Hennessy'nin seksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Paige'e bir bakış attım. "Buna dikkatlice cevap ver."

Gülümsemesini tarif edebilmemin tek yolu *saf kötülüktü*. "Vay, vay, birisi sahiplenici görünüyor. Bana ne olduğunu hiç anlatmadın."

"Hiçbir şey olmadı." Yine Emmett'i işaret ettim.

"*Yalancı*," diye mırıldandı.

"Yani, düğün," dedim. "Yaklaşıyor, ha?"

"Ne kadar göze çarpmayan bir konu değişikliği." Ama Paige saatine bakarken gülümsedi. "Aslında gitmem gerekiyor. Prova yemeğinin son ayrıntılarını gözden geçirmek için Molly ve Noah'nın evinde buluşacağım. Eğer çok sıkıldıysan sen de gelebilirsin."

Başımı Emmett'e doğru eğdim. "Peki ya o?"

"Arkadaşımın evine gidiyorum," dedi, gözleri hâlâ televizyondaydı. "Annesi birazdan beni alacak."

Çarklarım hemen dönmeye başladı. Paige'e "Hayır, sen devam et," dedim. "Uyuyabilirim."

Gözleri hafifçe kısıldı, ben de etkili olması için
esnedim. "Tamam."

"Ondan hâlâ bir haber yok mu?" diye sordum.

Bunca yıl sonra bile Brooke'un adını söylemekten hoşlanmıyordum ve Paige bunu biliyordu.

Paige başını salladı. "Henüz değil." Paige Molly'yle yaptığım telefon görüşmesini biliyordu ama yine de ne olacağını bilmiyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordum. "Ben olsam endişelenmezdim. Eğer gelecek olsaydı, LCV'sini gönderirdi."

Mizahsızca güldüm. "Ona benden fazla terbiye veriyorsunuz."

Paige etrafından dolaştı ve önce Emmett'in, sonra da benim başıma bir öpücük kondurdu. Dikkatle başparmağını kelebek bandajın üzerinde gezdirdi. "Biraz soyulmaya başladı. Ne zaman çıkarabilirsin?"

"Sağlık görevlisi muhtemelen yedi ila on gün dedi. Yara tamamen kapandıktan sonra."

Başını salladı, sonra başını eğdi. "Ben çıkar çıkmaz gizlice işe mi gideceksin?"

Gözlerini tuttum. "Belki."

"Aiden geleceğini biliyor mu?"

"Bugün onun izin günü, yani hayır. Sadece programı düzeltmek ve maaş bordrosunu doğru yapıp yapmadığını kontrol etmek istiyorum." Durakladım. "Ve dolabımı dağıtmadığından emin olmak istiyorum."

Paige iç çekti. "Tekmelemek, koşmak, yumruklamak ya da sakın bir yürüyüş *bir şey* yapmak yok, tamam mı?"

Gülümsedim. "Tamam."

On beş dakika sonra, ılık Eylül havası saçlarımı okşarken arabamın direksiyonundaydım. Logan, Paige ve Emmett'le geçirdiğim fazladan zamanın tadını çıkarmıyor değildim ama zamanımı birilerine hesap vermek zorunda kalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ve Aiden'in evinde geçirdiğim geceden sonra, bunu sindirmek için biraz yalnız kalmak istiyordum.

Her zamanki izin günümün önüne eklediğim, üzerinde anlaşmaya varılmış dört günlük iş iznini kabullenmemin tek nedeni buydu. Onu görmek, onu düşünmek

Ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilemiyordum.

Yapmak istediğim son şey iş ortamını ikimiz için de imkânsız hale getirmektir ama numara yapma konusunda iyi değildim. Hiçbir zaman da olmadım. Düşüncelerim, iyi ya da kötü, her zaman yüzüme açıkça damgalanmıştı.

Muhtemelen bu yüzden çoğu erkek benimle gerçekten uğraşmadı bile.

Ve şimdi -ne kadar da ironik değil mi- istediğim adamı bulmuştum ve onun denememesi tamamen farklı bir şeyden kaynaklanıyordu. Sadece bana bunun nedenini söyleyip söylemeyeceğinden emin değildim.

Arabamı park ettikten ve Aiden'ın büyük siyah kamyonetini görmediğimden emin olduktan sonra kendimi salona bıraktım ve resepsiyonun arkasında telefonla konuşan Gavin'e gülümsedim. Bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlayamadım.

Ofisimi işaret ettim. "Sonra anlatırsın," dedim. Bana bir başparmak işareti yaptı.

Ama ön alanı geçer geçmez ne anlatmaya çalıştığını anladım Ben.

Aiden küçük bir haber ekibinin önünde duruyordu. Giyinik bir kadın yüzüne mikrofon tutuyordu. Beni henüz görmemişti çünkü ön kapıya doğru eğilmişti.

"Peki bugün genç dövüşçülerin karşılaştığı en büyük sorun nedir, Aiden?"

Ellerini kalçalarına dayamış, spor salonunun yeni logosunu taşıyan siyah tişörtü göğsünde sımsıkı duran Aiden çok ciddi, çok yakışıklı görünüyordu. Başını iki yana salladı. "Buna hiç şüphe yok, ağırlık sınıfları bu şekilde ayarlanmış. Eğer daha fazla ekleme yapmazlarsa, daha düşük bir sıklete geçebilmek için dövüşe girerken susuz kalan daha fazla iri adam göreceksiniz."

Başını salladı. "Peki bunu neden bir sorun olarak görüyorsunuz?"

"Maçtan önce bir doksan kiloda olan ama normalde iki on beş kiloda olan bir adamınız varsa ve sağlıklı bir yetmiş beşlik bir adama karşı çıkıyorsa, daha fazla sakatlık yaşarsınız. Ciddi olanları da. Hayır.

sadece adil bir dövüşten kaynaklanabilecek yaralanmalar. Emekli olduğumda bitmeye hazır olmamın nedenlerinden biri de buydu."

Gülümsedi. "Geri dönme şansın yok mu?"

"Hayır, dövüş günlerim sona erdi. Burada başarabileceklerimiz beni heyecanlandırıyor."

Ağırlığımı değiştirdim ve Aiden fark etti.

Hızlıca iki kez baktı ve yüzü bir fırtına bulutu kadar karardı. Başım önümde, ofisime geri döndüm ve bunun çok ama çok uzun bir görüşme olmasını umdum.

Haber spikeri tekrar konuşmaya başladı ve ben ofisimin kapısını kapattım. "Kahretsin," diye fısıldadım.

İşe gittim çünkü içimden bir ses kapımın patlayacağını ve patladığı anda arkasında çok uzun boylu, çok öfkeli bir adamın olacağını söylüyordu.

Bilgisayar ekranına bakıp birkaç şeye tıklarken telefonum çaldı.

Molly: Ooooooooooh, PAIGE bana göz temasından bahsetmişti. Bana hikayeler borçlusun.

Düğün stresinden uzaklaşmak için bir şeye ihtiyacım var. Neden ailelerimizle bir kumsalda kaçmadık ki?

Çok geç değil Mol. Hala yapabilirsin.

Molly: Nasıl saptırdığını fark etmediğimi sanma.

Gördün mü? Medding seni . Hala çok keskinsin.

Telefonu çantama geri koydum ve birinin kapıyı çaldığını duyduğumda donakaldım.

"İçeri gel," dedim.

Gavin kafasını içeri uzattı. "Bir dakikan var mı?" "Elbette. Ne var ne yok?"

Taktığım hantal siyah bilekliğe başıyla işaret etti. "Bundan kurtulman ne kadar sürer?"

"Muhtemelen bir hafta daha. Bu öğleden sonra yerime baktığın için teşekkürler." "Elbette." Telefonunu çıkardı. "Telefonu almam gerekip gerekmediğinden emin .

Sosyal medyamız için haber ekibinin geldiği herhangi bir fotoğraf ya da video yok, o yüzden elimde sadece bu var."

Birkaç fotoğrafa göz attım, Aiden'ın ringde bizim müdahimlerden biriyle birkaç hareket sergilerken çektiği hızlı bir videoyu izlemek için durdum. "Bunlar harika, Gav. Bana mesaj atabilir misin?"

"Elbette."

Gavin sadece birkaç yaş küçüktü ve kinesiyojji diploması almak için çalışan üniversite öğrencilerimizden biriydi. O kâğıt parçasını aldığında ve eğitimine başka ne eklemeye karar verirse versin, bu iş için benden çok daha nitelikli olacaktı. Ama böyle anlar Amy'nin bana bir şans vermiş olmasına daha da minnettar olmamı sağlıyordu.

Şimdi tek ihtiyacım olan ana alandaki büyük, öfkeli adamın sorunlarını çözmesiydi, böylece yerim hakkında endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Ya da kalbimi.

Benim 1.80'lik boyumdan birkaç santim daha uzun olan Gavin, mesajı gönderdikten sonra alnımı inceledi. "Belalı bir yara izin olacak."

Gülümsedim. "Tamamen benim niyetim."

Ona gülümsediğim anda ofisimin kapısından içeri iri bir cisim girdi.

"Bir dakikanı alacağım Ward," diye hırladı. Ahh.

Ward'a geri dönmüştük.

Soyadımın sesi hiç bu kadar ani ve sıcak bir öfkeye yol açmamıştı. Kemiklerim bunun gücüyle neredeyse eriyordu.

Gavin'in kaşları kısa bir süreliğine kalktı. "sorun olur mu?" diye sordu sessizce. Aiden'ın yüzü daha da karardı.

Gavin'e bastırılmış bir gülümseme verdim. "Evet, teşekkür ."

Ofisimden çıkarken Aiden'a saygıyla başını salladı. Aiden ofis kapısını arkasından kapatırken kollarımı kavuşturdum.

Meraklı gözlerden korunduğumuzda bir şey söylemesi bir saniye sürdü.

İşin tuhafı, ilk kez onunla yalnız olduğumuz için içimde kelebekler uçuşmuyor, çırpınmıyor, ipte yürüyormuş gibi hissetmiyordum.

Hayır, bunun için ona karşı çok sinirliydim. Bu yüzden yaklaşıp bandajıma bakmak için başını eğdiğinde bile hareket etmedim, gülümsemedim, sessizliği bozmadım.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"programı düzeltiyorum."

"Ben yapmadım..." Derin bir nefes aldı. "Tamam, muhtemelen yaptım."

Kaşlarım kalktı. "Ve aynı şeyi maaş bordrosuna da yapmadığınızdan emin olmak için. Eğer çalışanlarınızı tutmayı planlıyorsanız, onlara ödeme yapmanız gerekir."

"Beni affederler," diye yanıtladı basitçe.

Bir kahkaha attım. "En azından rolüne daha çok güveniyorsun."

"Senin yüzünden," diye açıkladı. "Senin yüzünden beni affedecekler." Sessizliğim üzerine bir adım daha yaklaştı. "Ama bunların hiçbirinin önemi yok çünkü burada olmaman gerekiyor. En az dört gün işten izinli olman gerekiyordu."

"Dinlenmeyi bitirdim ama ilginize minnettarım." Başparmağımı masama doğru uzattım. "Hepsi bu kadar mı? İşime dönmek istiyorum."

Ses tonum sakın ve dengeli kaldı ama kalbim onun yakınlığı karşısında hızla çarpmaya başladı. Kontrol edemediğim bilinçsiz bir tepkiydi bu. Bunun yarattığı hayal kırıklığıyla Aiden'a sırtımı döndüm ve köşedeki dolaba doğru yürüdüm. Ne bile emin değildim; sadece

boşluğa ihtiyacım vardı. Onun vücudu ile benimki arasında mesafeye ihtiyacım vardı ve masam bunu yeterince sağlamıyordu.

Aiden'in yanıtının gelmesi uzun bir an aldı ama geldiğinde beni olduğum yerde durdurdu. "Bana kızgınsın."

Dolaptan bir yığın gömlek çıkarırken ellerim dondu.

"Bu mı? Geçen gece için kızgınsın."

Milyon yıl geçse de bunu zorlamasını beklemiyordum. Yatak odasında olanları -ya da olmayanları- zorlamasını. Yavaşça gömlekleri yerlerine yerleştirdim ve dolabı kapattım.

Döndüğümde yüzünü okumak imkânsızdı. Bu adamın düşüncelerini kafasından net bir şekilde çıkarmak için bir keski ve levye gerekirdi. Sonunda içimi aydınlatacak böyle birini bulmayı bana bırakın. Tedbirli ve ketum biri. İşleri kolaylaştırmayan ya da kolaylaştıramayan biri.

Bu... şiirsel adaletin en iyisiydi. Aiden gibi birini hak ediyordum çünkü hayatım boyunca herkes benim hakkımda hep böyle hissetmişti.

Gülmeye başlamamın tek sebebi de buydu. Başladıktan sonra duramadım.

Aiden bana aklımı kaçırmışım gibi baktı çünkü ben de öyle hissediyordum.

Çenesini sıktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ama ben kendimi toparlamaya çalışırken tek kelime etmedi. Sonunda kendime geldim ve gözlerimin altındaki yaşları silerken başını salladı.

"Bitirdin mi?"

"Biliyorsam ne olayım," dedim birkaç kıkırdama arasında. Ben asla kıkırdamazdım. Ama bu -o ve ben- çok fazlaydı. Ve eğer buna gülmezsem, muhtemelen ağlayacaktım. Sonunda derin bir nefes aldım. "Sen... imkânsızsın, Aiden Hennessy."

Yüzü şoktan bembeyaz kesildi. "Ben mi?"

"Ben her zaman o kişiydim," dedim ona. "İmkânsız olan. Her zaman. Ve şimdi beni bekleyen insanlar için bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorum."

Aiden'ın kaşları çatıldı, nefes alış veriş i artarken göğsü sürekli çalıştı.

"Keşke bana bunun neden bu kadar zor olduğunu söyleyecek kadar güvenebilseydin." Yüzüne baktım. "Bilmek istiyorum. Ama kendimi bu duruma sokmaya devam etmeyeceğim, *neredeyse* yapıyorduk, ikimiz *de istiyorduk* ve sonra sen geri çekiyordun. Bunu daha fazla yapmayacağım."

AIDEN

HAKLIYDI.

Ve yanılıyordu.

O ofiste onunla birlikte dururken çok şey biliyordum.

Boynunun arkasını kavramak ve ağzını almak istedim, nazikçe değil, tatlı bir şekilde değil.

Minik şortunu uzun bacaklarından sıyırdığımda ne bulacağımı görmek istedim.

Ve tüm bunların ötesinde, onu kollarımla sarmak istedim çünkü neden hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Buna neden olacak ne yaptığımı biliyordum.

Ama nasıl duracağımı bilmiyordum. Nasıl açıklayacağımı.

Hayatım boyunca hiç bu kadar zor dizginlenen bir enerji hissetmemiştim ve Isabel içimdeki hırlayan canavarı tutan sel kapılarını açmaya ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu.

Bana kızgın olmasından hoşlanmadım.

Yatak odamda ondan uzaklaşmam hoşuma gitmemişti.

Sürekli olarak yumuşak, çalıntı dokunuşlar ya da ani alevlenmeler arasında gidip gelmemiz hoşuma gitmiyordu.

Sessizliğimin devam etmesi üzerine boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Kollarımı açtım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. Onu yakalamamak, istediğim gibi kendime çekmemek için tek yol buydu. "Geçen gece için özür dilerim. Yapmamalıydım..."

Ama sözlerim orada durdu. Çünkü ona dokunduğum için kendimden özür dileyemedim.

Onun bedenini kendime doğru bastırıldığımı hissettiğim bir an için özür dilemekten kendimi alamadım. Onu yatağıma geri ittiğimi ve bacaklarını benimkilere dolayarak kaygan, tatlı bir rahatlık bulduğumu hayal ettim. Evimden çıkıp gittiğinden beri bunu onlarca kez düşünmüştüm, her seferinde duş üzerimde sıcak bir şekilde titreşirken, yanımdaki yatak boşken boş bir rahatlama buluyordum.

"Neyi yapmamalıydın?" diye fısıldadı. Isabel bir milim bile geri adım atmadı. "Şimdi bile söyleyemiyorsun."

Gözlerim onunkileri tuttu çünkü elbette ne söylemek istemediğimi biliyordu.

Kendimi tuttum çünkü bu uçurum tehlikeliydi ve düşebileceğimiz yer değildi. Onunla bu yola girmemin ne kadar bencilce olacağını açıklamamın hiçbir yolu yoktu, şimdi değil.

Onun gibi biri için ne kadar hazırlıksızmışım.

Ben orada sessizce dururken mavi gözleri öfkeyle karışık bir arzudan teslimiyete dönüştü ve bu bende öfkelenme isteğı uyandırdı.

"Isabel," dedim, ona yaklaşarak, ellerimi ona doğru kaldırarak. "Hayır," dedi kararlılıkla. Eli yukarı kalktı ve göğsümün hemen yanında durdu. Sanırım biliyordu - ikimiz de biliyorduk - eğer şu anda dokunursak, tüm iyi niyetler yok olacaktı. Sadece yok , patlarlardı. "Bana isimle hitap etme.

İlk adım, bunun senin için ne anlama geldiğini *tam olarak* bilmiyorsan, şu anda bana dokunacakmışsın gibi davranma."

Geri çekildim, ellerim yanıma düştü.

Çenesi tehlikeli bir şekilde titriyordu ama keskin bir nefes aldı.

Onun duygularını kontrol altına alma becerisini izlemek inanılmazdı.

"Senden etkilenmekten bıktım, Aiden Hennessy. Seni istemiyormuşum gibi davranmaktan bıktım çünkü istiyorum."

Eğer bir erkek dizlerinin üzerine çökmeden, kendini aşağılanmış hissederken ayakta kalabiliyorsa, ben bunu başarmıştım. Gücüyle sendeliyordu ve büyük bir şeyi mahvettiğime dair ilk tedirginliğimi yaşadım... bir daha başıma gelmeyebilecek bir şeyi.

"Ve sanırım beni bu kadar kızdıran kısım," diye devam etti, "senin de beni istediğini bilmem."

Başka tarafa bakmalıydım. Kendimi kontrol altına almalıydım. Benim için neden bu kadar yanlış olduğunu hatırlamalıydım.

Ama öyle olsa bile, Isabel bu konuda haklıydı ve ben ona yalan söyleyemeyecek kadar saygı duyuyordum.

Konuşurken sesim zor çıkıyordu. Paslı ve kaba çıkıyordu ama kelimeler yine de net bir şekilde çıkıyordu. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

"O zaman söyle bana," diye yalvardı, bir adım daha yaklaşarak. "Anlat bana." Bir elimi ağzıma götürdüm.

Gözlerimi kısıtıp kapattığımda Beth'in Anya'yla konuştuğunu duyabiliyordum. Söylediği sözleri duyabiliyordum. Isabel kendim için yaratabileceğim her bencil arzuyu temsil ediyordu. Ben de öyle yaptım. O anıyı öne ve merkeze çekmeye çalıştım çünkü bu karmaşayı anlamlandırmanın tek yolu buymuş gibi geliyordu.

"Sadece bana karşı sabırlı olmanı istiyorum," dedim ona, sesim sert ve sinirli bir hal almıştı.

"Sabırlı davranıyorum." Isabel yutkundu. "Ama bu, siz bunun sorun olmadığına karar verene kadar kendimi kırbaçlamaya devam edeceğim anlamına gelmiyor. Ben

Hayatımda atlatmaktan başka çarem olmayan pek çok şey oldu." Sesi kararsızdı ama gözleri berraktı. "Ama bunu ben seçebilirim. Sen de aynısını yapmaya hazır olana kadar."

Isabel'e karşı olan hislerim çok büyüktü. O anda yapabileceğim en kötü şey bunu ona söylemekti.

O çok fazlaydı. Çok genç.

Çok güzel.

Çok korunaklı. Duvarlarını yıkmaktan ve onun da bana aynısını yapmasına izin vermekten başka bir şey istemiyordum.

Hayatımın tek arayışımın huzur olduğu bir dönemde birlikte çok yoğunluk.

Yapacağım son şey ona böyle hissettirmek olurdu. Ve konuşmak için kendime güvenmiyordum.

Isabel sertçe yutkundu, gözleri birden parladı. "Lütfen işime dönmeme izin verin."

Arkasını döndü, siyah saçlarının uzun dalgası ofisin sessizliğinde boğuk bir ses çıkarıyordu ve tekrar masaya oturduğunda ellerinin titrediğini gördüm.

İstediği gibi uzaklaşmamı sağlayan şey titrememdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ISABEL

Aiden'a karşı tutamayacağım TEK ŞEY onun ne kadar iyi dinlediğiydi.

İstediğim gibi, uzak durdu.

İstediğim gibi, işime dönmeme izin verdi.

Öğretmenlik yapmıyor olsam da, sırf meşgul olmak için hemen hemen her şeyi yapıyordum. Eğer yavaşlarsam, hayal kırıklığımı dışa vurmak için çılgılık atardım. Bu mesafenin bende ne tür bir huzursuz enerjiye yol açtığını bilemezdi.

Çünkü dünyadaki en kötü duygu, bu sevgiye ihtiyaç duyduğunuz şekilde karşılık veremeyen birine aşık olmaktı. Molly'nin düğününden önceki son iş günümde kendini savunma dersi için son rötuşları yaparken, Brooke'u düşünmeye devam ettim.

Gitmeden önceki gece yüzünde gördüğüm ifadeyi düşündüm.

Düşündüğümde hala midemi rahatsız edici bir şekilde kıvrandıran bir kararlılık vardı. Logan ve Paige'in aşkı bunu tamamen silemese de, her şeyin yapabileceği kadar yardımcı oldu.

Aiden'a onun hakkında ne hissettiğimi söylemek, kendimi ona tamamen açmaya en çok yaklaşılabildiğim andı. Onun önünde çırılçıplak durmak, bu sessizlikten daha az savunmasız hissettirecekti. Çünkü beni istediğim gibi seveceğine dair hiçbir garantim yoktu. Sevebileceğini bildiğim gibi.

Brooke'a kalması için yalvarma şansım hiç olmamıştı. Yıllar sonra, şansım olsa bile bunu yapmayacağımı biliyordum. Ama yine de sanki yalvarmışım gibi aynı rahatsız edici tedirginliği tetikliyordu.

Bu yüzden kendimi yapabileceğim işlere verdim.

Ön masada oturdum, ders için her şeyi hazırlarken arkamdaki spor salonunun hoş sesleri düşüncelerime . Ön kapı açıldı ve Casey içeri girdi, onu üç kız daha takip etti.

"Günaydın," dedim ona. "İnsanları dövmeye hazır "

Gülüştüler.

"Tamam, kimseyi dövmeyeceğiz ama devam edin ve eşleşin. Ana açık alanda yerleri işaretledim. Her bölümde iki kişi olmalısınız."

Casey bana bir göz attı. "Ne oldu sana böyle?"

Yakında çıkarılacak olan bandaja, hâlâ çirkin siyah bir destekle tutulan elimi kullanarak dokundum. "Beni daha fazla tutmamaya karar veren bir ağaç dalıyla bir aksilik yaşadım."

"Ah." Yüzünü buruşturdu. "Bugün ders vermeyeceksin o zaman?"

"Herkes hareketleri anlatırken mikrofonda ben olacağım ama öğretmenlerimizden de yardım alacağım."

Kelly, Gavin ve Grady birkaç kişiyle birlikte çoktan ısınmaya başlamışlardı ve henüz ofisinden çıkmamış olsa da Aiden'in da yardım edeceğine dair bir his vardı içimde.

Casey arkadaşlarına katılmaya gitti ve ben de ön kapıdan gelen kızları gülümsemeleri ve gergin enerjileriyle selamlayarak meşgul kaldım. Listedeki herkes geldiğinde salon tamamen dolmuştu ve ortam normal bir sınıftan o kadar farklıydı ki kendimi biraz gergin hissediyordum.

Aiden ofisinin kapısında durmuş, yüzünde hafif bir gülümsemeyle odadaki enerjik vızıltıyı izliyordu. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi kayboldu. Bakışları keskinleşti ve aramızdaki mesafeye rağmen

Yoğunluğu bir bıçak ağzı gibiydi. Yeterince bastırırsanız tamamen ölümcüldü.

Aşağı baktım ve mikrofonu takmayı bitirdim.

"Pekâlâ millet. Hennessy'nin Spor Salonu'na hoş geldiniz, umarım bunun gibi birçok dersin ilki olur." Kızlar heyecanla alkışladılar. Gavin ve Kelly'ye önlerinde bana katılmalarını işaret ettim. "Bunlar benim yardımcılarıım. Bugün size öğretmek istediğimiz tüm temel savunma hareketlerini gösterecekler ve siz pratik yaparken ben de etrafta dolaşıp size yardımcı olacağım. Grady ve Aiden da öyle." Herkesle göz teması kurdum. "Sadece benim ya da Kelly'nin size yardım etmesini istiyorsanız, lütfen zorlandığınız herhangi bir noktada elinizi kaldırın, hemen geleceğiz."

Bileğimi kaldırdım. "Ne yazık ki bugün kimsenin kıcını tekmeleyemeyeceğim çünkü bir ağaçla kavga ettim ve kaybettim, ama bana güvenin... birlikte biraz hasar verebileceğiz, tamam mı?"

Küçük kahkaha dalgası heyecanlı gerginliğin bir kısmını hafifletti.

Sonraki bir saat boyunca, işimin yeni favori kısmını buldum. Bitirdiğimizde, bağırışlar, tezahüratlar ve birden fazla erkek eğitmenin mindere gümbür gümbür vurması vardı.

Casey, Gavin'i dizine kadar itmeyi başardığında güldüm. "Sizler vahşisiniz, buna bayılıyorum."

Bazıları daha sonra çalışmaya devam etmek için kaldı ve o sırada Anya'nın ortadaki boks ringinin kenarında oturduğunu fark ettim. Bana el salladı, dişsiz sırtışı yüzüme bir gülümseme getirdi.

Ona doğru yürüdüm. "Buraya ne zaman geldin?"

Bacaklarını ileri geri tekmeledi. "Yolun yarısına gelmiştim. Clark amcam beni bıraktı. Büyüdüğümde erkekleri nasıl döveceğimi öğrenmem gerektiğini söyledi."

Güldüm. "Böyle şeyleri sadece biri bize ya da arkadaşlarımızdan birine zarar vermeye çalıştığında kullanırız."

Anya'nın yüzü düşünceli bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Hiç birine bunu yapmak zorunda kaldın mı?"

"Hayır. Ve bunun için çok minnettarım."

Kaşları hâlâ düşüktü. "Ne oldu?" diye sordum.

"Sen ... nazik misin?"

Başımı eğdim. "Ne demek istiyorsun, tatlım?"

Anya'nın iri mavi gözleri benimkileri aradı ve yine tahmin edebileceğimden çok daha ciddi bir şeyi anlamaya çalıştığı hissine kapıldım. "İyi bir şarkıcı olmamana rağmen ninni söyler misin?"

Bir nefes verdim ve Aiden'ın beni duyup duymadığını görmek için omzumun üzerinden baktım. "Pek sayılmaz," diye itiraf ettim.

Anya başını salladı, hâlâ derin düşüncelere dalmıştı. "Neden soruyorsun?" Nazikçe sordum.

Ah, bana baktığında gözleri, kalbimi göğsümden sökmek üzere olduğuna dair garip bir his vardı içimde ve konuştuğunda yanılmamıştım.

"daha ." "Ne?" Fısıldadım.

"Annem bana tatlı ve nazik olacağını, kurabiye pişireceğini ve uyuyamadığımda bana ninni söyleyeceğini söylemişti, ama sen farklısın."

O konuşurken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu ve hangi dürtünün daha güçlü olduğundan emin değildim - söylediklerine kulaklarımı kapatmak mı, yoksa onu kollarıma sarmak ve sevginin çok farklı şekillerde olduğunu bilmesini sağlamak mı?

Arkamdan Aiden ses çıkarmadan yaklaştı. Ama yine de onu hissettim.

"Anya," dedi sessizce. "Neden gidip ofisimde oynamıyorsun?"

Bana gülümsedi, sonra ringin kenarından atlayarak ofisine doğru koşmaya başladı.

Ağzımı kapattım, göz kapaklarım düştü.

"Isabel..." diye başladı.

Döndüm ve bir sonraki söyleyeceği şey için sesi soluklaştı.

"Hayatına devam etmeyi düşünmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile ,"
dedim sessizce. "Ben hiç..." Durakladım. "Hiç evlenmedim ya da
nişanlanmadım. Şimdiye kadar bunların hiçbirini istememe neden olan birini
bulamadım," diye itiraf ettim. Gözleri parladı. Kelimeleri zorlayarak söyledim
ve her biri boğazımda cam gibi düğümlendi. "Onu kaybetmek" -elimi
kalbimin üzerine bastırdım- "dünyada bir cehennem olmalı."

Gözleri benimkilerden uzaklaştı, çenesi gerildi.

Bir grup kız vedalaştı, ben de el salladım. Aiden ensesini ovuşturdu ama
başını kaldırdığında suçlu ifadesinin yatan gerçeği gördüm.

"Karının anısını ve onun senin için ifade ettiklerini geride bırakmanı asla
ama asla beklemezdim. Ama bir hayaletin istekleriyle yarışamam, Aiden."
Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yandı. "Yapmayacağım."

"Ben yapmadım..." Durakladı, yüzü buruştu

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve bana bir şey vermesi için
sessizce yalvardım. Herhangi bir şey.

Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, bakışları evcilleşmemiş ve korunaksızdı.

"İşte bu yüzden bu benim için çok zor," diye fısıldadı şiddetle. Ağzım
kurudu çünkü yalnız olsaydık beni kendine çekerdi. Bunu gözlerinde
görebiliyordum. "Söz konusu sen olduğunda Isabel, rekabet diye bir şey yok
ve ben bununla nasıl barışacağımı bilmiyorum."

Başka bir şey söylemeden döndü ve ofisine doğru yürüdü. Kimse yüzümü
görmeden ringe geri döndüm ve birkaç derin nefes aldım.

Ama kalbim, ah kalbim. Bir elimi üzerine koydum, vahşi, öfkeli davulunu
sakinleştirmeye çalıştım.

"İz?" Kelly arkamdan seslendi.

Bir nefes daha üfledim ve döndüm. "Evet?"

"Bu ikisi bir üyeliğe kaydolmayı çok istiyor. Ben buradaki işimi bitirirken onlara yardım edebilir misin?"

İki kıza gülümsedim. "Elbette. Siz ikiniz neden beni masaya kadar takip etmiyorsunuz? Size doldurmanız için bazı evraklar getireyim."

Sonraki bir saat boyunca işime devam ettim ve gitmek için eşyalarımı topladığımda, onun kabulünden sonra daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğimden hala emin değildim.

Kelly, masamı toplamayı bitirip bilgisayar monitörümü kapatmamı izlerken, "Bir an için gergin görünüyordu," diye hafifçe yorum yaptı.

"Öyle mi?"

"Kutuların arkasına saklanmandan ne kadar uzağa geldik." Ön tarafa doğru yürürken beni dürttü. "Sanırım patronumuz sana biraz vurulmuş görünüyor, Isabel Ward."

Güldüm ve sesim hafif bir histeriyle karıştı. Ofisinin kapısı hâlâ kapalıydı ve binadan çıktığımda Molly'nin düğününden sonraya kadar geri dönmeyecektim. Dikkatimi tekrar Kelly'ye yönelttim. "Bu hafta sonu bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Cumartesi telefonuma cevap veremediğim tek gün."

Benim bariz saptırmam karşısında iç çekti. "Beni davet etmek için çok geç değil, biliyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Güle güle Kelly."

"Hafta sonu tatiliniz iyi geçsin," diye seslendi arkamdan.

El sallamak için döndüğümde, Aiden'ın ofisinin kapısından beni izlediğini gördüm. Ve tıpkı ona her zaman olduğu gibi, kalbim sanki tenime çıplak tellerle dokunmuş gibi tepki verdi.

Arabayla uzaklaşana kadar yavaşlamadı ve hala... onu hissediyordum. Muhtemelen hep hissedeceğimi fark etmeye başlamıştım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

AIDEN

Gittiği günler, olduğu günlerden bile daha zordu çünkü ne düşündüğünü anlamaya bile çalışmıyordum.

İstediğimin soluk, sulandırılmış bir versiyonu olsa bile, ona dair sahip olduğum küçük bir parçayı alamadım. Bir şeyleri kırmak, bir şeylere vurmak, öfke ve hüsrânımı bir yerlere boşaltmak istiyordum. Ve öfkem ona yönelik değildi. Aynada kendime zor bakıyordum çünkü baktığımda gördüğüm şeyden nefret ediyordum.

Beth öldüğünden beri yapmadığım bir şekilde hareket ediyordum. Birden fazla kez ailemi beni izlerken yakaladım, Anya'yı benimle konuşurken yakaladım ama söylediklerinin sadece yarısını duymuştum.

Ya yanılıyorsan?

Kafamda susturamadığım, dikkatimi dağıtan şey buydu.

Ya yanılıyorsan?

Bu -Isabel- hayatım boyunca ilk kez kendimi bu kadar sorguladığım bir andı ve bunun bende uyandırdığı öfkeden nefret ediyordum.

Beth'in , benim hayal etmeye çalıştığım gibi biri değildi.

Belki de sorunun bir parçası da buydu. Beth'ten sonra gelecek kişiyi hayal etmeye bile çalışmamıştım. Hiç istemedim. Onun

Çünkü ne benim ne de Anya'nın hayatında o boşluğu dolduracak başka birini bulmak gibi bir arzum vardı.

Isabel'in söz verdiği ve istesem kolaylıkla aşabileceğim görünmez duvarı koruduğu her gün, kendimi sorgulamaya biraz daha kaydım.

Ailemde akşam yemeği yediğimizde Deacon bana "Bok gibi görünüyorsun," dedi. Bütün hafta etrafımda dolanıp durdular.

"İyi uyuyamadım." Nedenini açıklamayı planladığımdan değil. Isabel bir gün önce işten ayrıldığında, kız kardeşinin düğünü nedeniyle sonraki üç gün boyunca izinliydi. Ve binadan çıktığından beri ondan hiçbir haber almamıştım. Neden duyayım ki?

Isabel'in benim yanımda kendini kabul ettirmesi daha uzun sürmüş olabilir ama hissettiklerini itiraf edemeyecek kadar korkak olan tek bir kişi vardı ve o da Isabel değildi.

"Özel lambamı ödünç alabilirsin," dedi Anya bana. "Uyumama yardımcı oluyor."

Ona yorgun bir gülümseme verdim. "Teşekkürler, zencefilli şeker. Belki bu gece bunu denerim."

Clark masadan kalktı. "Haydi, Anya. Arka bahçedeki bir şeyi tamir etmeme yardım etmek ister misin?"

Adam onu kucağına alıp omzuna attığında çığlık attı. Yorgun bir şekilde enseme ovuşturdum.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu annem daha sonra, Anya'yı eve götürmeden önce bulaşıkları toplamasına yardım ederken.

Babam elindeki tabağı tezgâha bırakırken bir elini onun sırtına koydu. "Burnunu sokma, tatlım."

Onu uzaklaştırdı. "Sormak meraklı olmak değildir." Adam onun poposuna vurdu. "Sen yapınca öyle oluyor."

"Endişelenecek bir şey yok anne." Ona bulaşık havlusunu uzattım.

Hepsi beni dikkatle izlemiş olsa da, başka kimse tek kelime etmedi. Anya'yı kamyonu yükledim ve eve doğru yola koyuldum, yorgunluk

Beni demir bir battaniye gibi örtüyordu. Beth'i kaybetmekten farklıydı, çok farklıydı ama yine de keder gibi hissettiriyordu.

Sanki hiç sahip olmadığım bir şeyin yasını tutuyordum.

Bu şaşırtıcı bir farkındalıktı ve beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarstı. Ama ona baktığımda bir gün ihtiyacım olabileceğine inandığım her şeyi istediğim şeyle nasıl bağdaştıracaktım?

Mahallemize girdiğimde Anya arka koltukta uykuya dalmıştı ve evimizin önüne park etmiş yabancı bir araba gözüme çarptı. Isabel'in arabası değildi ama onun yapısında ve uzun siyah saçlı biri sürücü koltuğundan indiğinde kalbim küt küt atmaya başladı.

Ama kamyonu garaj yolumuza sürdüğümde başını kaldırıp gülümsediğinde, onun kız kardeşlerinden biri olduğunu anladım. Evin girişinde gördüğüm resimlerden hepsi birbirine benziyordu ve o olmadığını bilmek sinirlerimi yatıştırdı. Sayılır.

Anya tamamen uykuya dalmıştı ve ben beni bekleyen Koğuş kardeşiyle konuşurken onun olduğu yerde kalmasına izin vermeye karar verdim.

Ben kamyonundan indiğimde garaj yolunda yürüyordu.

"Aiden?" Bana küçük bir el salladı, yüz hatları Isabel'inkine o kadar benziyordu ki ona bakmak neredeyse zordu. "Ben Molly, Isabel'in kız kardeşi."

"Sizin için ne yapabilirim?" Nezaket gösteremeyecek kadar yorgundum, bu durumu kafamda evirip çevirmekten onları idare etmeye bile çalışamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Büyük bir zarf uzattı, kenarları altın rengindeydi ve zarfı ondan aldığımda elimde ağırlaştı. "Sizi bu hafta sonu yapacağım düğüne davet etmek istiyorum."

Başımı kaldırdım. "Neden?"

Molly gülümsedi. "Çünkü kız kardeşim bunu asla yapmaz."

Hemen başımı salladım. "Güven bana, beni orada istemiyor."

"Burada olduğumu bilseydi," dedi Molly dikkatle, "bana çok kızardı."

Zarfı tekrar ona doğru uzattım. "O zaman belki de olmamalısın."

Açıklanamaz bir şekilde, bu onun gülümsemesinin genişlemesine neden oldu. "Isabel'i benim kadar iyi tanımadığını biliyorum ama duyduğum kadarıyla onun kim olduğuna dair çok iyi fikirler edinmişsin." Molly bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, parmağındaki büyük elmas güneşte göz kırpyordu. "Seni orada istese bile asla bu düğüne gelmeni istemeyecek, çünkü tanıdığım herkes kadar inatçı."

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Daireler çizerek konuşuyormuşuz gibi hissediyorum."

"Biliyorum." Tekrar konuşmadan önce dudaklarını yaladı. "Onunla ilişkinizin ne durumda olduğunu bilmiyorum," diye devam etti Molly. "Çünkü işi buymuş gibi bize tavsiyelerde bulunabilse de, başından geçenleri bize nadiren anlatıyor. Bence bunun nedeni gençken, Paige ortaya çıktığında yaptığı şeyi yapıyor olması. Bu küçük fırsat pencerelerini verecek ve eğer onları kullanmazsanız, başka bir şansınız olmayacak. Kız kardeşim tanıdığım en güçlü, en inanılmaz insanlardan biri, ancak kendisine zarar vereceklerinden korkarsa herkesi susturur."

Elimi ağzıma götürdüm ve Molly'ye sınırsız bir merakla baktım. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Beni tanımıyorsun bile."

Gülümsemesi gizemliydi. "Çünkü kız kardeşimi tanıyorum. Ve eğer senin hakkında konuşmayı reddediyorsa, o zaman kapıya bir ayağını sokmuşsun demektir ve bu da onun için önemli olduğun anlamına gelir." Bir adım daha yaklaştı. "Sana verdiğim şey, Aiden, bir şans."

Gökyüzüne baktım ve derin bir nefes aldım.

"Ama," dedi dikkatle, "sadece onu geleceğinde görebiliyorsan bu şans kullan. Ondan için asla böyle dramatik bir açıklama yapmam." Elini koluma koydu. "Karını kaybettiğini biliyorum ve

Bu da bir sonraki ilişkiniz üzerinde fazladan baskı yaratır. Ama onun olabileceğini düşünüyorsanız, şansınızı kaçırmayın."

Eğer Molly Ward beni kendi yolumda ağlatsaydı, onu asla affetmezdim.

"Ben... ben bunların hepsini zaten yaptım ve tekrar yapmak istemiyordum," dedim sessizce. "Büyük düğün ve benim bir çocuğum var ve onu seven kişiyle yaşaması gereken ilkleri bilerek ondan tüm bunlara girmesini istemek adil mi bilmiyorum."

Önümdeki zihinsel engellerin fazla basitleştirilmesiydi ama Molly'nin bana cesaret verici bir gülümseme vermesi için yeterliydi.

"Sana yüzde yüz kesinlikle söyleyebileceğim bir şey var, Aiden." Gözlerimi tuttu. "Kız kardeşim birlikte yaşayacağınız ilkleri hiç umursamaz. Onun istediği sonsuzluk."

Tek yapabildiğim kısa bir baş sallamak oldu. "Seni anlıyorum."

"Güzel." Beni inceledi. "Umarım seni orada görürüm. Ama eğer , o zaman onu hiç hak etmemiş olursun."

Her ne kadar veda konuşması bir yumruk gibi gelse de Molly bana küçük bir gülümseme verdi ve bir kraliçe gibi evimin yolundan yürüdü.

Başım dönerken, uyuyan Anya'yı kamyonetimden alıp yatağına taşıdım. Sersemlemiş bir halde aşıya indim ve kanepeye uzandım. Koridorun sonunda yatak odamın kapısı açıktı ve gözlerimi kapattığımda Isabel'i yatağımda yatarken hayal etmek çok kolaydı. Bir kez daha, etkileşimlerimizin tam bir sarkaç olduğunu fark ettim.

Ilık falan değildi.

İncelenecek gri tonları yok.

Düğün davetiyesine baktım ve onun için oraya gittiğimi hayal ettim. Bütün gece onu düşüneceğimi bilerek evde kaldığımı hayal ettim.

Çünkü , Beth'in ne diyeceğini hayal ettim. Bana ne yapmamı söyleyeceğini.

Ne yaptığımı anlayamadan telefonumu çıkardım ve ailemin numarasını çevirdim.

Annem ilk zil sesinde açtı.

"Beni şimdiden özledin mi?" diye sordu, gülümsemesi sesinden belli oluyordu.

"Yalan söyledim. Daha önce." Onu hoparlöre almak için düğmeye bastım ve telefonumu yere koydum, telefonumda Beth'in bir fotoğrafını bulana kadar boş boş gezindim. Hastalanmadan, yanakları çukurlaşmadan ve derisi kemiklerinin üzerinde küçülmeden önceki fotoğrafı.

Yanıtının gelmesi birkaç saniye sürdü, "Tamam. Ne hakkında?" "Sana endişelenmemeni söylediğim zaman." Burnumun kenarını çimdikledim. "I Ne yapacağımı bilmiyorum anne. Normalde Beth'in bana ne söyleyeceğini, nasıl tavsiyelerde bulunacağını hayal edebiliyorum ama bunu yapamıyorum."

Eşimin yüzü telefondan bana gülümsüyordu ama iki yıldır ilk kez kafamın içinde onun sesini duyamıyordum. Ellerim karıncalanmaya başladı, boynum sıkıştı ve göğsüm sanki kalbimin üzerine bir fil oturmuş gibi ağırlaştı.

"Konuş benimle oğlum," dedi nazikçe.

Bir yanımla Isabel'le olan ilişkiyi yeniden özetlemek istemiyordu, bu yüzden meşhur neşteri elime aldım ve beni rahatsız eden şeyin kalbine doğru kestim.

"Isabel'e karşı hissettiklerimin... ne bileyim, daha büyük olması ne anlama geliyor? Daha yoğun. Daha fazla," sesim titredi, "her şey, Beth'le yaşadıklarımın daha fazla."

"Ah Aiden," diye derin bir nefes verdi, "bunun için bir kural kitabı yok. Birini Beth'i sevdiğinden farklı bir şekilde sevmeyeceğini söyleyen bir şey yok."

"Ben yaptım." Parmağım ve başparmağım burnumun köprüsünü tekrar acıyana kadar sıktı. "Onu *seviyordum*. Nazik, komik ve harika bir anneydi ve bunun olmasını hiç istemedim. Isabel'in ilk sevdiğim insana hiç ama hiç benzememesi benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum." Elimi bıraktım ve kendimi Beth'in resmine bakmaya zorladım. Saçlarının altın rengi

ve gülümsemesinin her iki yanındaki derin gamzeler. Gözlerimi kısıtım. "Isabel beni çok korkutuyor ve Beth'le hiç böyle bir şey yaşamadım."

Çözemediğim yumuşak bir ses çıkardı.

"Ve ona söz verdim," dedim sessizce, "Ona ve Anya'ya söz verdim ve onun anısına ihanet etmiş gibi hissetmeden bu sözü nasıl bilmiyorum."

"Aiden," diye temkinli bir şekilde başladı, "Beth'i ben de severdim. Ama Anya'ya o listeyi asla vermemeliydi. Sadece korkmuş küçük bir kızın kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştığını biliyorum, belki bu onun da kendini daha iyi hissetmesini sağladı, ama seni gerçekten istemediğin bir şeye zorlamak istediğini sanmıyorum."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve onu sildim.

"Mutluluğu bularak Beth'e ihanet etmiyorsun evlat. Bu saçmalık ve eğer burada olsaydı o da sana aynı şeyi söylerdi."

Bir kahkaha attım.

"Sen çok onurlusun. Hayatındaki insanlar için her zaman doğru olanı yaptın. Seni iyi bir baba, koca, oğul ve kardeş yapan da bu. Ama önemli olan tek şey seni seven ve Anya'yı seven birini bulman. Hepsi bu."

"Çok erken," dedim sessizce. "Buraya taşındığımda sakinlik istemiştım. Barış. Çok fazla kaos, çok fazla kargaşa yaşamıştık."

"Isabel size huzur getirmiyor mu?" diye sordu.

Bir kahkaha attım. "Hayır. Onu gördüğümden beri bir an bile huzurlu olduğumu sanmıyorum. O çok ... beklediğimden daha fazlası."

Annem telefonun diğer ucunda burnunu çekti. "Herkes gibi sen de biliyorsun ki, takip edebileceğin bir kural kitabı ya da garantili bir plan yok. Ve eğer bu kişi senin kalbine, Anya'nın kalbine hayat getirebiliyorsa, o zaman bunun nereye varacağını görmek Beth'e borcun."

Sesimi bulmam bir saniye sürdü, ama bulduğumda boşuktu. "Biliyor musun, bana onu bırakmamı, başka birini bulmamı söyleseydin bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ama bunu söylemediğin için memnunum."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi içtenlikle. "Şimdi nasıl yardımcı olabilirim?"

Düğün davetiyesini elime aldım, kafam berrak ve kalbim uzun zamandır olmadığı kadar durgundu.

"Yarın gece Anya'yı götürmek ister misin?"

Yirmi Beşinci Bölüm

ISABEL

"kusacağım."

Bir tutam saçı Molly'nin saçını arkada tutan küçük elmas tokaya sıkıştırdım. "Hayır, değilsin."

"Sadece onu görmek istiyorum." Elini yüzünün önünde salladı, düğün günü hava gayet açık ve ılık olmasına rağmen alnında ter birikmişti. "Onu gördün, değil mi?"

Elbisesinin uçuşan organzasını kabartmak için eğildiğinde, onaylarcasına mırıldandım. "O da en az senin kadar heyecanlı görünüyor."

"Gerçekten mi?" Kocaman gülümsedi. Kız kardeşim, her gün olduğu kadar güzeldi, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem gelindi. "Söyle bana. Tanrım, bahse girerim smokinin içinde çok güzel görünüyordur. Tıraş oldu, değil mi?"

"Yaptığına inanıyorum, ama yapmamış olsaydı fark edeceğimi söyleyemem."

Ben Molly'yi Cedarbrook Lodge'un dışındaki bahçelerde Logan'la çekim yapmaya hazırlarken, fotoğrafçı etrafımızda dolaşp fotoğraf çekiyordu. Hayallerindeki bu mekânda açık havada düğün yapma riskini göze almıştı ve Seattle şu ana kadar bunu başarmıştı. Otel arkamızda uzanıyordu, kapalı resepsiyon salonu zaten loş bir şekilde aydınlatılmış ve yumuşak kremler ve altın rengiyle dekore edilmişti.

Yan tarafta Lia ve Claire mutlu bir şekilde sohbet ediyor, kendi fotoğraflarını çekiyorlardı. Paige onların arasında duruyordu, kızıl saçları yüzüne dökülmüştü ve tavus kuşu mavisi sütunlu elbisesi onu bir tanrıça gibi gösteriyordu.

"Onu görmek için çok geç değil," diye takıldı Paige. "Yüzlerce insanın önünde seni görünce gözyaşlarına boğulma utancından kurtar adamı."

Molly güldü. "Yok artık, birinin bunu kameraya çekmesi için sabırsızlanıyorum."

Ben geride durdum ve fotoğrafçı Molly'nin etrafında dolaşarak onu bir o tarafa bir bu tarafa yönlendirdi.

Paige bir kolunu belime doladı. "Siz dördünüz gayet iyi temizlenmişsiniz."

"Saç ve makyaj koltuğunda geçirdiğimiz o kadar zaman için, daha iyiyiz," Claire söyledi.

Molly elbiselerimizi seçme konusunda bize özgürlük tanıdığı için Claire ve Lia mavinin tozlu bir tonunu seçmişlerdi ve benzer tarzda, kalçalarından hafifçe aşağıya doğru akan, omuzdan askılı bir yaka tercih etmişlerdi. Hepimiz saçlarımızı aşağıya doğru sarkıtmış ve kıvrırmıştık, Molly kendi saçını arkaya toplayan tek kişiydi.

Omuzlarını saran inanılmaz incelikteki askılarıyla gelinliği beline kadar oturuyordu ve yere doğru hülyalı bir şekilde akmadan önce narin çiçekli dantellerle kaplıydı.

Çok fazla fırfırlı ve süslemeli elbiseler denedikten sonra, vücudumun uzunluğunu sıyırın, çapraz kumaşın göğüslerimi örttüğü ve altında küçük bir dikizleme payı bırakan koyu lacivert bir elbise buldum. Sırtım tamamen çıplaktı.

Güzel görünüyordum, güzel hissediyordum ve ana kadar düğün öncesi anların sorunsuz geçtiğine dair rahat bir nefes alabiliyordum.

"Logan yolda," dedi düğün organizatörü, CIA seviyesindeki kulaklığına dokunarak ve göremediğimiz biriyle konuşarak.

Başımı sallayarak küçük çantamı aldım ve onu karşılamak için yürüdüm, topuklu ayakkabılarıma rağmen yoldaki çatlakları kaçırmamaya dikkat ettim. İhtiyacım olan son şey yuvarlanmış bir ayak bileğiydi. Daha bir gün önce bileklikten kurtulmuştum.

Yolumda yürüyen ağabeyimi gördüğümde durdum. Ellerini siyah smokin pantolonunun içine sokmuş, şakaklarında hafif bir gümüş rengi belirmeye başlayan koyu renk saçlarıyla yakışıklı ve gözle görülür derecede gergin görünüyordu.

Beni gördüğünde gülümsemesi yavaştı. "Şu bak."

"Gelini görene kadar bekle," dedim ona.

Logan önümde durdu ve başını salladı. "Çok güzel görünüyorsun."

Umutsuzca istediğim gibi konuyu saptırmak yerine derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim." Başımı Molly'nin onu beklediği yere doğru eğdim. "Bunun için hazır mısın?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi duygusallıkla. Ben de güldüm.

Ama beni dehşete düşüren şey, omzumun üzerinden bakarken gözlerinin parlaması oldu. "Kahretsin, az önce onu gördüm."

"Sakın ağlamaya başlama." Gökyüzüne baktım ve göz kırtım. "Bu makyajın ne kadar uzun sürdüğü hakkında bir fikrin olsaydı bana acırdın."

Arkasında, konukların törenin yapılacağı bitişik bahçeye doğru süzölmeye başladıklarını gördüm. Molly durduğu yerden büyük bir çitle görüş alanından korunuyordu. Çantamı sıkıca kavradım ve Logan bir elini benimkinin üzerine koyarak hafifçe sıktı.

"gereken bir şey olduğunu sanmıyorum, Iz. O burada değil."

Elimi çevirdim ve onunkini kavradım. "Biliyorum. Sanırım gelmeyeceğini hep biliyordum."

Hepimizin içini görebilen gözleri beni dikkatle inceledi. "İlk günden beri, bu onun kaybı oldu. Ve benim inanılmaz kazancım."

Gözlerim yaşardığında derin bir nefes aldım. "Bugün harika olacak," dedim ona. "Onunla koridorda yürürken bebek gibi ağlasan bile."

Kıkırdadı.

"Kim bebek gibi ağlıyor?" Paige sordu. Logan benden uzaklaşıp bir kolunu beline doladığında ona sıırttı. "Sen misin?"

Kocan mı?"

"Belki," diye mırıldandı.

"Kızımızı görmeye hazır mısın?" Paige nazikçe söyledi.

"Bekliyor." Logan başını salladı, çenesi gergindi.

Yerimde durdum ve onların el ele Molly'ye doğru yürümelerini izledim. Kız kardeşim dönüp Logan'ı gördü ve ağabeyim durup şüpheyile gözlerini ovuşturmak zorunda kaldı. Paige onun sırtını sıvazladı, o da derin bir nefes aldı. Başını sallayarak Molly'ye yaklaştı. Elini uzatıp başparmağını Molly'nin gözlerinin altından geçirdi ve birbirlerine sıkıca sarıldıklarında kendimi kaybetmemek için çimenlere bakmak zorunda kaldım.

Günün geri kalanında ne olursa olsun, iyi olacaktım. Ya da yarın, ya da sonraki hafta.

Aiden'la olanlardan ve onun devam eden sessizliğinden sonra kendimi biraz boşlukta hissetsem de, bugünkü gibi günler bu boşluğun bir kısmını saf neşeyle doldurdu.

Otele doğru dönerken gülümseyebilmemin tek nedeni buydu. Ama kısa bir süre durdum, nefesim bir yumruk gibi kesildi. Aiden.

Yolun sonunda beni bekliyordu. Saçları düzgünce geriye taranmış, çenesi kirli sakalla hafifçe kararmış ve kaslı vücudu üzerine o kadar mükemmel oturan koyu lacivert bir takım elbiseyle kaplanmıştı ki ağlayabilirdim. Kravat takmıyordu, elleri yanlarından gevşekçe sarkıyordu.

Elim karnıma gitti ve gözleri hareketi takip etti.

Bu onun için yeterli olmuş olmalı çünkü uzun bacaklı adımlarla yaklaştı, gözleri kendinden emin, ağzı hafifçe gülümseyerek kıvrılmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Gözleri yüzümde gezindi ama elini uzatana kadar hiçbir şey söylemedi. "Senin için buradayım."

Uzattığı kolunun görüntüsü, gözlerimi dolduran yaşların arasından onları uzaklaştıran kadar bulanıklaştı. Yavaş bir nefes alarak avucumu onunkine doğru kaydırdım, ancak parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde nefesimi verdim.

Birlikte, taş döşeli patikadaki kısa bir çataldan aşağı yürüdük ve büyük bir kiremit duvarın etrafından küçük bir kapalı bahçeye döndüğümüzde omzunun üzerinden bana gizemli bir gülümseme verdi.

Durduğunda elini o kadar sıkı tutuyordum ki, çekip gidecek mi diye merak ettim. Onun yerine diğer elimi tuttu, parmaklarını bileğimin etrafında nazikçe kıvırdı, bileğimi ağzına doğru kaldırdı, böylece kelepçeyi taktığım yere bir öpücük kondurabildi.

Gözlerini benimkilere dikmişti ve açıkçası hâlâ nasıl ayakta durabildiğimden emin değildim.

Bacaklarımın hala nasıl çalıştığından ya da kalbimin hala vücuduma nasıl kan pompaladığından emin değildim çünkü her şey kafamın içinde akıp gidiyordu.

Topuklu ayakkabılarımla bile üzerimde yükseliyordu ama Aiden nazikçe çekiştirerek beni kollarının arasına aldı.

Elleri sırtımın derisinde gezindi, kollarım ortasına dolandı ve ondan başka hiçbir şey olmadığında titreyerek nefes aldım. Aiden dışında koklayabileceğim, görebileceğim ya da hissedebileceğim hiçbir şey yoktu.

Yalnız kaldığımız her zaman, sıcağı ve bir şenlik ateşinin yakıldığını, alevlerin keskin bir vınlama sesiyle gökyüzüne vurduğunu hayal etmişim.

Ama bu, kalbimin yavaşça, nazikçe sökölüşüydü. Parmakları omurgamdaki tümseklerden yukarı kayd ve bedenimi onunkine yaklaştırdım. O eller, boynumun arkasını kavrayana kadar saçlarımın örtüsünün altından geçtiler.

Ona bakmak için geri çekildim. Gülümsemem nefes almak kadar kolaydı, ona aşık olmak da böyle bir şeydi. Fark ettim ki bu benim çalışma şeklimdi. O karşıma çıkana kadar göremediğim büyük resim buydu. Onu sevmek, yapmak için doğduğum şeydi.

İri eli yüzümün yan tarafına kayd, başparmağı dudaklarımın kenarını okşadı.

"Seni beklettiğim için özür dilerim," diye fısıldadı.

Dudaklarım mutlu bir gülümsemeyle aralandı. "Sen buna değersin."

Aiden yüzümü iki eliyle kavradı ve eğildi. Ama dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirmek yerine elmacık kemiğimi öptü. Alnımı. Burnumun ucunu. Ellerim ceketinin yakalarına kıvrıldı, acele edip beni öpmesi için hiçbir şey yapmayan çaresiz yumruklar. Sonra çekiştirdim ve şakağıma doğru kıkırdadı.

"Sabırsız," dedi.

Burnumu onunkine sürterek başımı eğdim, böylece ağızlarımız kıl payı ayrılmıştı. "Hiçbir fikrin yok," dedim ona.

"Ve güzel." Dudaklarımın kenarını öptü. "Çok güzel." Diğer tarafını.

Vücudumun her santimi tehlikeli bir şekilde titriyordu, dudakları bir an için benimkilerin üzerinde gezindi. Gözlerimiz buluştu, birbirlerine öylece kilitlendiler ve ben onun gözlerindeki meydan okumayı gördüm.

Ellerimi göğsüne ve boynuna doğru kaydırarak parmaklarımı kafatasının kıvrımına doladım ve ayaklarımın üzerinde yükselerek ağızımı onunkinin üzerine kapattım.

Kontrolün bende olduğu tek andı.

Aiden bir kolunu belime doladı, dilini benimkine doğru kaydırды, öpüşmemizi daha da derinleştirebilmek için başını eğdi. Parmakları saçlarıma dolandı ve ben daha da yaklaştırmaya çalıştım ama başaramadım.

Dilini emdiğimde göğsünün derinliklerinde inledi. Öpüşmemiz devam ederken parmakları etime saplandı.

Aiden dudaklarımı yudumlarken dudaklarımızın birlikte nasıl hareket ettiğini test etti. Vücutlarımız birbirine o kadar yakındı ki nefesler benden ona geçiyordu ve dilini benimkinin üzerinde uzun bir gezintiye çıkardığında mutlu bir şekilde mırıldandım.

Vücudu çok güçlü, çok sertti ve geriye doğru tökezledim, kürek kemiklerim güneşin ısıttığı fayanslara çarptı. Beni takip etti, alt dudağımmı emmek için başını eğdi.

Başım geriye düştü ve parmakları elbisemin içinden kırımın kıvrımını buldu, sertçe kavradı ve beni ona yaklaştırdı. Ağızı kayıyordu

Çenemin kenarı boyunca, ben bir küfür savurana kadar dişlerinin kenarı kulak mememi çekiyordu.

"İz?" Lia duvarın diğer tarafından seslendi.

Aiden ve ben donup kaldık.

"Bekle," diye başardım.

"Evet, umm"-sesi sırtıyor gibiydi- "bazı fotoğraflar için sana ihtiyaç var."

Aiden bana baktı, beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi görünüyordu ve dudaklarımı yaladığımda, bir kası lezzetli bir şekilde tıkırdayana kadar çenesini sıktı. Elini kıçımdan çekti, belimden yukarı kaydırđı, göğsümün yanından geçti, başparmağını göbeğimdeki küçük kesik boyunca sürüklemek için kısa bir süre durdu.

"Bunu biraz daha yavaş yapmak istemiştim," dedi ve saçlarımın tepesine bir öpücük bırakarak konuştu.

Sert bir nefes verdim. "Şikâyet etmediğimden eminim."

Aiden bir kahkaha patlattı, gülümsemesi geniş ve mutluydu, dişleri beyaz ve düzdü ve beni tekrar kollarına aldı.

Kendimi geri çektiğimde yanaklarımın sıcak olduğunu hissettim. "Makyajımı mı bozdun?"

"Mükemmel görünüyorsun."

Kaşlarımı şüpheyle kaldırarak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, ardından çimlerin üzerine düşen el çantamı aldım. Biraz ChapStick sürdüm çünkü kız kardeşimin düğün gününde bile ruj sürmek istemiyordum.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım ve ona hafifçe gülümsedim. "Törenden sonra seni bulurum."

Başını salladı. "Sanırım burada bekleyip çarpım tablosunu ezbere okuyacağım."

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzerek yere baktım. "Muhtemelen iyi bir fikir." Köşeyi döndüğümde Lia deli gibi sırtıyordu.

"Kapa çeneni," dedim ona.

Omzumun üzerinden baktığımda onun bizi izlediğini gördüm. Gözlerinde gördüğüm vaat karşısında ürpermekten kendimi alamadım.

"Ooooh, bebeğim, Isabel'in bir *erkek arkadaşı* var," diye şarkı söyledi.

"Tam zamanı."

"Senden nefret ediyorum."

Mutlu bir iç çekişle kolunu belime doladı. "Hayır, .
şimdi gidip Molly'yi evlendirelim."

Yirmi Altıncı Bölüm

ISABEL

Makyajımı Logan'dan, Aiden'dan ya da onu mahvetmeye kararlı görünen adamdan kurtarmaya çalışmak aptalca bir çabaydı.

Küçük buketi tutarak koridorda ilerlediğimde, bu yirmi dakikalık tören boyunca gözlerimin gördüğü son kuru andı.

Logan'inkine uygun bir smokin giymiş olan Emmett, Molly ve Noah'ın düğün renkleriyle süslediğimiz bir bebek arabasını itiyordu. İçinde Gabriel vardı, dünyanın gördüğü en şirin bebek smokinini giymişti ve elinde üzerinde "*İşte teyzem geliyor*" yazan küçük bir yastık tutuyordu. Henüz birkaç aylıkken, ilk ağlayan ben olmuş olabilirim.

Hoparlörlerden müzik sesi geliyordu ve ben Noah'ya cesaretlendirici bir gülümseme verdim. İri adam onu hiç görmediğim kadar gergin görünüyordu, biz Molly ve kardeşimin ortaya çıkmasını beklerken elleri önünde kıpırdanıyordu. Bütün sabah onu görmüştüm, ilk kez göreceği geline dönüşümüne tanık olmuştum, bu yüzden koridoru izlemek yerine Noah'yı izledim.

Ortaya çıktığı anı biliyordum çünkü ligdeki en korkunç defans oyuncusu, bizim evin arkasındaki evde büyümüş olan kişi, kız kardeşimin ona doğru yürüdüğünü gördüğünde kesinlikle yere yığıldı.

Bir elini kısa süreliğine ağzına götürdü, gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. Ayna pozisyonunda duran arkadaşı ve takım arkadaşı sırtına bir tokat attı ve Noah'a öyle bir şey fısıldadı ki elini bırakıp Molly'yi izleyebilmek için doğruldu. Ona gülümsediğinde yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Arkamda ikizlerin ortak burun çekişleri vardı ve ön sırada, Logan Molly'yi koridorda yürütürken Paige gözyaşlarının yüzünden aşağı akışını durdurmaya bile çalışmadan ağlıyordu. Planlandığı gibi ön tarafa ulaştıklarında Paige oturduğu yerden kalkıp Molly'nin diğer tarafındaki yerini aldı ve kolunu kız kardeşimin beline doladı.

Logan Molly'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve onun sulu bir hıçkırık çıkarmasına neden olan bir şeyler fısıldadı. Gökyüzüne kısa bir bakış attıktan sonra hızla gözlerimi kırptım. Claire omzuma vurdu ve bana küçük bir mendil uzattı. Gözlerimin altını hafifçe silerek gülümsedim.

Kısa bir selamlaşmanın ardından papaz gülümseyerek yerini aldı ve Noah'ya Molly'yi getirmesini işaret etti. "Bugün evlenecek bu kadını kim veriyor?"

Paige ve Logan anlamlı bir bakış paylaştılar. Hep bir ağızdan "Öyle," dediler.

Noah ve Logan, kalabalıktaki Wolves takım arkadaşlarının kıkırdamasına neden olan küçük, gizli bir el sıkışması yaptılar. Sonra kız kardeşim Noah'ın elini tuttu ve sadece onun duyabileceği şekilde sessizce bir şeyler söyleyebilmek için durakladı.

Kıpırdamadan durmak zordu, özellikle de o korkunç topuklularla, ama Molly'nin çiçeklerini ondan aldıktan sonra, bu benim işim sayılırdı. Sadece bir kez -ve kendimle gurur duyuyordum- koltuk sıralarına baktım.

Aiden'ın bakışları benim üzerimdeydi ve gözlerimiz kilitlendiğinde, avuçlarımın biraz terlemesine neden olan bastırılmış bir gülümseme gönderdi.

Ne ilk buluşma ama.

Yüzlerce insanın önünde hüngür hüngür ağlamak, nihayet omuzlarımı zorlayan duygusal ağırlıktan kurtulmak ve G-string dışında herhangi bir iç çamaşırı giymeyi tamamen imkansız kılan bir elbise giymek.

Aiden'la ilk randevumu hayal etmiş olsam bile, bunu asla hayal edemezdin. Belki bir yürüyüş. Şehir merkezinde dolaşmak. Basit ve kolay bir şey, abartılı ya da telaşlı bir şey değil.

En fazla bu kadar telaşlı olabilirdim. Ve yine de, o buradaydı.

Bunun ne anlama geldiğini ya da neye işaret ettiğini düşünmek anlamsızdı. Bu yüzden dikkatimi tekrar bakana, Molly ve Noah'ya yönelttim.

Kız kardeşimin yüzünü göremiyordum ama Noah'ninkini görebiliyordum ve ona bakışları beni dev bir lapa yığınınna dönüştürmeye yetmişti.

Yemin etme sırası ona geldiğinde Molly derin bir nefes aldı.

"Bugün, bizi en çok seven insanların arasında bu sözleri söylüyorum ama gerçekten söz veriyorum." Gülümsedi ve yumuşak bir öpücük için ellerinden birini kaldırdı. "Elini tutacağım ve iyi günde de kötü günde de yanında olacağım. Karanlıkta yol gösterici ışığın, hayat zor olduğunda yaslanacağın omzun olacağım. Karın olarak, senin yol göstericin ve en iyi arkadaşın olacağım. Hayatın tüm maceralarında seni onurlandıracağım, el üstünde tutacağım ve seveceğime söz veriyorum." Sesi titriyordu. "Bugün, Noah Griffin, ve yaşadığım sürece her gün, kocam olarak seni seçeceğim."

Noah ona sırtıttı.

"Bugün, bizi en çok seven insanların arasında," diye gürledi o derin , "bu sözleri *söylüyorum* ama gerçekten söz *veriyorum*. Elini tutacağım ve iyi günde de kötü günde de yanında olacağım. Hayallerini çok destekleyen ben olacağım. Bizi vuran fırtınalardan seni . Kocanız olarak, eşiniz ve en iyi arkadaşınız olacağım. Seni her zaman onurlandıracağım, el üstünde tutacağım ve seveceğime söz veriyorum.

hayatın maceralarının. Bugün, Molly Ward, ve yaşadığım sürece her gün, seni eşim olarak seçeceğim."

Yüzükler takıldı, karı koca ilan edildiler ve adam şok derecede tutkulu bir öpücük için onu kollarına aldığı anda bahçede Super Bowl boyutlarında bir tezahürat çınladı. Kız kardeşlerimle birlikte gülerken, bakışlarımı sandalyelerde oturan insanların üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım.

Yüzlerin çoğunu tanıdım ama hepsini değil. Tüm bu yüzler arasında aradığım kişiyi göremedim.

Böylesine dolup taşan bir mutluluğun ortasında hâlâ... Brooke'un gelmemiş olduğunu fark etmek tuhaftı. Onu affetmiş biri tarafından lütufla sunulan bir seçim şansı verildiğinde, uzak durmuştu.

Molly'nin iyi olacağını biliyordum. Yepyeni kocası ondan uzaklaşıp, elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırıp, alkış ve ısıklık sesleri arasında yemyeşil zümrüt çimlerin üzerinde ona eşlik ederken, insanların hayatlarına devam etmelerinin farklı yollarını düşündüm.

Belki geçmişe tutunmuşum, öfkeye tutunmuşum ya da eli kolu bağlı erkeklere karşı olan çekingenliğime tutunmuşum çünkü bunların hepsi kontrol edebileceğim şeylerdi ama Aiden'ın bugün benim için ortaya çıkması kontrol edemediğim bir şeydi.

Bu onun da yoluna devam etme şekliydi ve bu jesti kabul etmek zorundaydım,

Büyük konuşmalar yapmamış olsam bile. Yine de.

Nasıl tepki vereceğimi tahmin edemezdi ama yine de ortaya çıktı. Elini bana uzattı, bana bir seçenek sundu.

Noah'nın takım arkadaşlarından Kareem'in koluna girdiğimde ve mutlu çifti koridorda takip ettiğimizde, seçimlerimin bütün gece önümde gelişeceğini biliyordum.

Aiden beni sabit ve sakin bakışlarla izlerken, Brooke'un yapabileceği ya da yapamayacağı her şeyi bir kenara bırakmayı seçtim. Kardeşimin de dediği gibi, bu onun kaybıydı ve her zaman da öyle olmuştu.

Molly bir öpücük daha almak için Noah'nın kollarına atladığında kendimi yıllardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissettim. Daha mutluydum.

Düğün organizatörü düğün ekibini fotoğraf çektmek için başka bir bahçeye götürdü ve Aiden'la göz göze gelmek için omzumun üzerinden baktığımda bana göz kırptı.

Bu göz kırpma, tüm düğün ekibiyle fotoğraf çektirmemiz için geçen sonsuz süre boyunca beni tuttu. Eğer yapmam gereken şey kamerasının milyarlarca tıklaması için yüzüme bir gülümseme yerleştirmekse, o zaman yapacağım şey buydu.

Durduğumuz yan bahçenin kenarında gezinirken lacivert takım elbisesinin bir anlık görüntüsünü gördüm. Düğün koordinatörü fotoğrafçıyla konuşuyordu ve Molly ile Noah birbirlerine sessizce fısıldıyorlardı, ben de gizlice ona doğru gitmeye karar verdim.

Lia'yı dirseğimle dürttüm. İkizlerin ikisi de döndü.

"Bana ihtiyaçları olursa hemen orada olacağım," dedim, başımı onu gördüğüm yere doğru eğerek.

"Seni almak için köşeyi dönmeden önce bol bol uyarıda bulunacağımdan emin olacağım," diye ciddi bir şekilde cevap verdi.

Aiden'a doğru yürürken ona orta parmağımı salladım, bu da onu ve Claire'i güldürdü.

Ben yaklaşırken döndü, yüzünde gülümseme yoktu ama gözleri sıcacıktı. İçine dalmayı ve bir daha çıkmamayı bu kadar çok istemem korkunçtu.

Aiden kollarını açtı ve ben de doğruca onun kucağına yürüdüm. Elleri çıplak sırtımı yumuşattı ve ona doğru kıvrıldım, sıcaklığına daha da gömüldüm.

Bu normal olamaz diye düşündüm.

Geniş göğsü bir kahkahayla titremeye başladığında yüksek sesle konuştuğumu fark ettim.

Yüzünü görebilmek için geri çekilerek ona mahcup bir gülümseme verdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet," diye mırıldandı.

"Daha önce sormadım bile, ama sizi kim davet etti?"

"Molly," dedi. Bir elini sırtımdan çekti ve sanki mümkün olduğunca çok yerime dokunmak istiyormuş gibi kolumun hizasında gezdirdi. "Evime uğradı."

"Gerçekten
mi?" Aiden
başını salladı.

Ama sonra kelimeleri bulmakta zorlanır gibi oldu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Tamam, büyük, düşünceli, sessiz adam rutini sadece belirli durumlarda seksidir ve bu onlardan biri değil, Hennessy."

Buna karşılık, hafif bir kahkaha atarak beni kendine çekti ve ben de yakasının kenarıyla oynadım. Çok güzel kokuyordu ama Tanrım, sırf bu yüzden gelseydi deli gibi koklamayı bırakırdım.

"Ne söyleyeceğini çalışacak vaktin mi?" Alay ettim.

Gözleri gözlerimi tuttu, parmakları saçlarımin uçlarında gezindi. "Ben... ben böyle konuşmalarda iyi değilim. Söylenecek doğru şeyi ya da hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı asla bilemiyorum."

Ceketinin üzerinde duran elimin altında kalbi çarpıyordu. Bu konuda onun da en az benim kadar gergin olduğunu bilmenin içime verdiği huzur inanılmazdı.

Aiden ve ben bunca zamandır görünmez bir tahterevallinin üzerinde oturuyorduk ve eninde sonunda mükemmel bir dengeye kavuşacaktık. İçimde bu gece olacağına dair bir his vardı.

Eli yüzümü yumuşattı ve avucunu öpmek için başımı çevirdim.

"Beth'i yıllardır tanıyorum," diye başladı sessizce. O konuşurken tepki vermemek için kendimi zor tuttum, sadece elimi kalbinin üzerinde tuttum ve bedenimi ona yaklaştırdım. "Arkadaştık. Sokağın aşağısına taşındı ve onunla tanıştığım ilk gün kendini tanıtmak için bize bir tabak zencefilli kurabiye getirdi."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Anya'nın takma adı."

Başını salladı. "Ve en sevdiğim yemek. Sen benim yatağımdayken bunu sana açıklamak... imkânsız gibi geliyordu," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü.

Gözlerim bir an için kapandı. "Evet, hayal edebiliyorum."

"On sekiz yaşındayken beni öpeceğini ve ilk erkek arkadaşı olacağımı söyledi çünkü ona nasıl baktığımı görmüştü ve beklemekten sıkılmıştı."

Gülümsemem genişledi. Beth'i seveceğime dair bir his vardı içimde.

"O benim en iyi arkadaşımdı," diye devam etti Aiden. "Ve onun hakkında her şeyi biliyordum. Onu sevmek, ona aşık olmak yavaş, istikrarlı ve kademeli bir şeydi, ta ki aniden her şey olana kadar."

O konuşurken gözlerim yaşlarla doldu. "Onu kaybettiğin için çok üzgünüm," dedim ona.

Alnımdan öpmek için eğildiğinde kendi gözleri de parlıyordu. "Ben de öyleyim." Geri çekildiğinde yüzümü inceledi. "O benim ilk aşkımdı ve buraya geldiğimde onun yerini almak istemiyordum Isabel."

Parmaklarım huzursuzca kıpırdandı ama başka tarafa bakmayı reddettim.

"Biliyorum." "Sen," diye devam etti, gözleri dudaklarıma kilitlenmişti, "benim

hayat yavaş ya da
istikrarlı."

Gülümsedim.

"Bu yüzden," diye fısıldadı Aiden, "direnmem gerektiğini hissettiğim bir şey haline geldi. Hayatımın bu ikinci şansında yapabileceklerim için çok yoğun bir şey."

Yavaşça başımı salladım. Tüm bunlar anlamlıydı. Ve kalbim, bunu anlayarak biraz daha rahat nefes aldı.

Bu konuşmada zamanımız kısıtlıydı ve daha ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Parmaklarım çenesinin kenarını takip etti ve dudaklarının çizgisini izledi.

"Kız kardeşim müthiş bir moral konuşması yapmış olmalı," dedim hafifçe.

O dudaklar kenarlarından kıvrıldı ve Aiden elimi çekerken parmaklarımın öptü. "O sadece benim biraz önce

yavaş anlıyorum." "Neymiş o?"

Gözleri gözlerimi tuttu, gözlerindeki yoğunluk midemi ağırlıksız hale getirdi. Onunla tanıştığım ilk günden kalan tüm kelebekler tekrar yerine oturdu. "Eğer seni geleceğimde görebiliyorsa, şansımı denemeliydim."

Söyleyiş tarzı kulağa çok basit, çok emin geliyordu. "O çok zeki," diye ciddi bir şekilde cevap verdim.

Aiden kollarını bana doladı, ben de aynısını onun beline doladım.

"Sadece bunu bir acıma randevusu haline getirmediğinden emin olmak istedim," diye göğsüne doğru konuştum. "Çünkü eğer annelik sorunlarım yüzünden buradaysan, seni taşaklarından tekmelerim."

Aiden kahkahalarla geri çekildi. Dudaklarında hâlâ sırtıtmakta olan bir ifadeyle elini yanağımdan geçirdi ve başımın arkasını kavrayana kadar parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Ağzını indirdi, konuşurken dudakları kışkırtıcı bir yavaşlıkla benimkileri okşuyordu. "Senin için hissettiğim en son şey acımak."

"*Hey, bu harika*" gibi bir şey söyleyebilirdim. Ama o öpücüğünü derinleştirip harcanmamış bir gerilimle dolup taşarken düşmemek için tek yapabildiğim buydu. Dudakları daha da sertleşti ve elleri vücudumda gezinirken nefes alışım hızlandı. O ve ben, ihtiyacımızın giderildiğini hissetmek için bir otel odasında bir hafta kilitli kalmamız gerekirdi. Ayaklarımı dik tutmak için yapabildiğim tek şeydi, dili benimkinin etrafında dönerken bacaklarım beni tutuyordu.

Ve şu anda tek yapmak istediğim bunları onun beline dolamaktı.

İkizlerden biri diğer bahçeden adımı seslendi ve ben inledim. Aiden dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha.

"Aile fotoğrafları ve sonra işim biter." Elimi ceketinin altına kaydurdum ve alt dudağını ağzıma aldım. Parmakları kalçamın etrafında kıvrıldı,

ve karnıma yaptığı sıcak baskı, ayak parmaklarımla ayak kabarıklarımın içinde kıvrılmasına neden oldu.

"Tamam." Geri çekildi ve gülümsedi.

"Bana öyle gülümseme," dedim ağzının içine bakarak.

"Neden?"

Elim kemerine doğru kıvrıldı, onu daha yakına çekip boynuna doğru konuştuğumda sert karnının sıcaklığı gömleğinin malzemesinden geliyordu. "Çünkü kıyafetlerini yırtmaya başladığımda aile fotoğraflarımdan kaybolacağım."

Aiden yavaş bir nefesle tısladı. "Sen tehlikelisin, kadın."

Çenesinin kenarını öptüm. "Sadece bekle."

"Git," dedi sert bir sesle.

Arkama bile bakmadan yaptım. Çünkü vay canına, tamam mı, ben bizi ya elektrik dolabında ya da onun yatak odasında güçlü sanıyordum. Görünüşe göre, bahçe düzenlerinde kendimizi bulmuşuz.

Ben yaklaşırken Lia sırttı. Ben de ona karşılık verdim.

Jude, Gabriel'i kollarında zıplatıyordu ve ben de onun tombul ellerini tutup her birini öptüm.

"Oğlum nasıl?" Mırıldandım. İri mavi gözleri ve siyah saçları beni sırtıtmaya zorladı, tıpkı küçük ciyaklamaları gibi. Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra saçlarımdan bir tutamı çekiştirince güldüm. "Biraz yardım lütfen."

Jude, Gabriel'in yumruğunu saçlarımdan dikkatlice çekti. "Vahşi küçük bir çocuğumuz var."

Bauer yaklaşırken araya girerek, "O zaman tam ona göre," dedi. Claire'i başının üstünden öptü.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Düğüne neredeyse geç kalıyordun."

Sırttı. "Tam zamanında geldim, çok teşekkür ederim. Vancouver'dan gelirken trafik biraz yoğundu. Isabel'in yeni erkek arkadaşının yanına oturdum." Bauer düşünceli bir şekilde durakladı. "İri yarı ve korkutucu biri."

muhtemelen beni ikiye bölebileceği için onu tüm kalbimle onayladığımı fark ettim."

İkizler güldü, Jude gülümsedi ve Bauer yumruğunu bana doğru uzattı. dokunun.

"İyi iş, Iz," dedi. "Sanırım sonunda bir tane buldun. seninle birlikte."

Fotoğrafçı bizi çağırdı ve ben de cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum. Jude ve Bauer kenarda dururken, dört kız çiftin etrafında toplandı ve biz de Logan, Paige ve Emmett'in etrafında yer değiştirdik.

Fotoğrafçı çalışırken kendimi beklentiyle ayağımı vururken buldum.

Çocuklar bize katıldığında Gabriel Jude'un kollarında ağladı ve ciyakladı, bu da hepimizi güldürdü, ama tüm bunlar boyunca Aiden'in yanında olmak için bir itme, bir aciliyet hissettim. Düğün organizatörü Molly, Noah, Logan ve Paige için bazı çekimler ayarlayabilmek için bizi kadrajdan çıkardı.

Fotoğrafçının asistanı Molly'nin elbisesinin arkasını düzeltirken Logan yanımda belirdi. İlk başta hiçbir şey söylemedi ve birlikte sessizce izledik.

"Görünüşe göre sürpriz bir misafirimiz ," diye yorum yaptı.

Gülümsedim. "Öyle görünüyor."

Bana doğru baktı. "Onu kenara çekip konuşmam gerekiyor mu?"

Neredeyse histerik bir kahkaha atacaktım. Tanıdığım en korumacı adam olan ağabeyim, benden on yaş büyük patronumla ilk randevumun (parmaklarımın ucuyla) bekaretimi kaybetmemle sonuçlanacağını bilseydi, kalp krizi geçirirdi.

"Onu uyarmak için değil," diye düzeltti

Logan. Hafifçe dönerek bir kaşımı kaldırdım.

"Hayır mı?"

Bir kolunu bana doladı, ben de başımı omzuna yasladım. "Eğer bunu istiyorsan, bir sebebi var."

Kalbim sıcacık ve yapış yapış oldu ve memnun gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Hayır, *birinizin daha bir atlet vaazı seçtiğine inanamıyorum?*"

"Hayır."

"Sen bunu Lia'ya söyledikten sonra Paige sana bağırdı mı?"

"Evet."

Güldüm. "O zaman küçük konuşmanızda ona ne söylediniz?"

Logan derin bir nefes aldı ve beni nazikçe çevirip yüz yüze gelmemizi sağlamadan önce bir an için beni sıkıca kavradı. "İyi ya da kötü, bana çok benziyorsun evlat. Her zaman ." Gülümsedi. "Başka seçeneğimiz kalmayana kadar kendimizi tutuyoruz. Paige benim için tam olarak doğru kişi çünkü o rezervi bir koçbaşı gibi parçaladı."

Güldüm.

Yüzü ciddileşti. "Ama sen Isabel, benim senin yaşındayken olduğumdan daha cesursun. Umarım onu seçmenin dünyadaki en iyi hediyelerden birini almak anlamına geldiğini biliyordur çünkü hayatındaki insanları sevme şeklin ..." Sesi kesildi. Yüzümü avuçladı. "Onlardan biri olmak bir *ayrıcalık*."

Gözlerim yandı ve burnumun kenarı karıncalandı. "Teşekkür ederim."

Logan boğazını temizledi ve alnıma bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kollarımı etrafına doladım ve ona sarılır gibi sarıldım.

uzun zamandır görmemiştim. Komik değil miydi? Birini sürekli gördüğünüzde, onun kucaklamasına ne kadar ihtiyaç duyabileceğinizi unutmak çok kolay hale geliyordu. Ve o anda hiçbir şey, ilerlemek için kardeşimden gelen bir kucaklamadan daha büyük bir lütuf olamazdı.

Paige yüzünde minik bir gülümsemeyle yaklaştı. "Gidebilirsin," dedi.

Be

n. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Aile fotoğraflarıyla işleri bitti. Sende yaklaşık

"Resepsiyon için sıraya girmenize otuz dakika daha var."

Hemen ayakkabılarımı çıkardım, sadece kayışlarından tutmak için durdum. Elbisemin eteklerini tuttum ve Paige'in kahkaha sesleri arasında çimlerin üzerinde koşmaya başladım.

Yirmi Yedinci Bölüm

ISABEL

Onu bulmam uzun sürmedi. Otelin lobisinden resepsiyon alanına geçerken yalınayak hızlı adımlarla yürümeye başlamıştım. Loş ışıklı, uzun masaların etrafını çevrelediği salonda konuklar, düğün ekibinin gelmesini beklerken birbirleriyle kaynaşıp kokteyl içebiliyorlardı. Odanın kenarlarında ve köşelerinde oturmak için yumuşak yerler vardı, bazıları beyaz tüllerle örtülüydü, yüzlerce mumla birlikte büyüğü bir atmosfer veriyordu, parıldayan ışıklar tavandan aşağıya doğru süzülüyordu.

Aiden odanın kenarında durmuş, Logan'ın eski takım arkadaşlarından Luke Pierson'la konuşuyordu. Yanlarında, kolunu Luke'un beline dolamış, Wolves'un sahibi ve Paige'in en iyi arkadaşlarından biri olan Allie Sutton-Pierson vardı.

Allie adamları güldüren bir şey söyledi ve beni gördüğünde yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "İz, muhteşem görünüyorsun."

Ona sarıldığımda hızla Aiden'a baktım. "Teşekkür ederim. Kızlar da seninle geldi mi?"

Luke başını salladı. "Faith ve Lydia büyükannelerinde geçirecekleri bir hafta sonunun düğünden çok daha eğlenceli olacağına karar verdiler."

"Çocuklarınız kaç yaşında?" Aiden sordu. Yanına kaydım ve elini rahatça benimkinin içinden geçirdiğinde nefesim kesildi.

Allie fark etti ve bana sert bir bakış attı. Kahkahalara boğulmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Bu insanların hiçbiri beni daha önce bir ilişki içinde görmemişti ve soğukkanlı olmadıkları her hallerinden belliydi.

"Faith on altı yaşında, Lydia neredeyse on bir yaşında ve ben hayatımda bunu yüksek sesle söylediğimde hissettiğim kadar kendimi hiç daha yaşlı hissetmedim," diye itiraf etti Luke.

Aiden gülümsedi. "Benim kızım yedi yaşında, yani anlıyorum."

Söylediklerine odaklanmak zordu çünkü Aiden'in yanında duruyor, elini tutuyor ve sanki bunda hiçbir tuhaflık yokmuş gibi aile dostlarıyla sohbet ediyordum. Onunla yalnız kalmak için sabırsızlandığımı belli olmuş olmalı ki Allie bana küçük bir göz kırptı ve ardından kocasının göğsüne dokundu. "Biliyor musun, bardağım boş. Bana bir içki ısmarlar mısınız?"

Ona gülümsedi. "Logan ısmarlıyor. Evet, sana bir içki ısmarlayacağım."

Onlar uzaklaştı ve ben derin bir nefes aldım. "Bardan bir şey aldın mı?" diye sordum.

Sıcak, mizah dolu gözlerle bana bakarak başını bir masaya doğru eğdi. "İşte orada."

Aiden bizi insan kalabalığından uzaklaştırarak iki kişinin sığabileceği büyüklükte beyaz bir kanepenin bulunduğu köşeye çekti. Ceketini koltuğun koluna asılmıştı, sanki biraz özel olan bu yeri sahiplenmek ister gibiydi. Köşeye kaydı ve bir kolunu kanepenin arkasına uzattı. Hemen ona katılmak yerine, bir an için onu öylece inceledim, büyük bir kedi gibi uzanmıştı.

Uzun bacaklarını hafifçe açmıştı ve yalnız olduğumuzu hayal etmek çok kolaydı. Yeşil gözlerindeki ifadeye bakılırsa, o da kendi hayallerini kuruyordu.

Tenim onun bakışları altında ısınıyor, elbisemin ipeksi kumaşının altında ellerini istediğim yerde geriliyordu. Eğer yalnız olsaydık, elbiseyi kalçalarımın üzerinden kaydırıp kucağına tırmanır, ellerimi göğsünde gezdirir ve

O iri, becerikli eller beni yerimde tutuyor, ağız da tadımın en güzel olduğu yerlerimi buluyordu.

Aiden başını hafifçe sallayarak alçak sesle kıkırdadı. "Bana böyle bakmaya devam edersen başımız belaya girecek."

Yavaşça göz kırptım ve sersemliğimden kurtuldum. Dikkatlice yanına oturdum, bir bacağımyı altına aldım, böylece ona doğru aç yapabildim. Parmakları kürek kemiğimin üzerinden kayarak saçlarımın uçlarıyla oynadı.

Sonra durakladı ve kanepenin yanındaki masanın üzerinde duran uzun bir bardağı uzandı.

Bana verdiğinde kaşlarım içeri doğru eğildi.

"Tornavida mı?" diye sordum. "Seni karışık içki içen olarak düşünmemiştim."

Tek kelime etmeden bardağı almamı işaret etti. Bardağı aldığımnda parmaklarımız birbirine değdi ve bir yudum aldıktan sonra gözleri ısındı.

"Portakal suyu mu?" Ağzım kocaman bir gülümsemeye dönüşerek sordum.

Aiden bardağı aldı ve bir yudum içti. Bardağı yere bırakırken dudaklarımı yaladım. Arkasını dönerek bana doğru eğildi ve parlak turuncğiller gibi tadı olan ve seks vaat eden doymak bilmez, ayak parmaklarımı kıvrıran bir öpücükle ağzımı aldı. Geri çekildiğinde *ona tırmanmaya* hazırdım.

"Portakal suyu," dedi.

"İş için not alacağım." Bu mutluluk seviyesi yasadışı olmalı. "Kız kardeşinin evinde benimle bir köşede oturup Düşün mü?" diye sordu.

Etrafıma bir göz attığımda, muhtemelen havadan sudan konuşmam gereken birkaç kişi gördüm. Sonunda tekrar Aiden'a baktım ve yakışıklı yüzünü inceledim.

"Hiç değil," dedim ona. "Seninle konuşmayı tercih ederim."

Yapabildiğim için, başparmağımyı dudağının alt kıvrımına dokundurdum ve çenesini kaplayan kirli sakalın üzerinde yumuşakça gezdirdim. Bunun için tıraş olmamasına bayıldım. Bu onu biraz tehlikeli gösteriyordu ya da belki de sadece

Onunla bu şekilde birlikte olmak nasıl hissettirdi. Her şey gerçek kadar büyük ve güvende hissettiriyordu.

İki insan bu seviyede bir cinsel gerilimden sağ çıkabilir miydi? Çünkü ben yaşayabileceğimizden emin değildim.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu. Elimi ağzından uzaklaştırdı ve başparmağımın ucunu öptü, ardından taş gibi sert kalçasına yerleştirdi, parmakları hafifçe benimkilere dolandı.

Sorabileceğim bir sürü soru vardı. Bazıları bekleyebilirdi, birkaçı bekleyemezdi.

Derin bir nefes aldım ve aklıma gelen ilk şeyi sordum. "Bu... ilk randevumuz mu?" Kirpiklerimin altından ona baktım.

"Sigortayı değiştirmeyi saymıyor musun?" Sırıtarak başımı salladım.

"Hayır." "Benim evimdeki gecen?"

Ona kuru bir bakış attım.

Aiden mırıldandı. "İlk eğitim seansımız ne olacak?"

Yavaşça kaşlarımı kaldırdım. O gece ondan gelecek en ufak bir dokunuşun beni patlatacağını hissettiğimi biliyordum ama onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğinden asla emin olamamıştım.

"Belki," diye kabul ettim.

"İlk buluşmalar birlikte olduğun kişiyi tanımakla ilgilidir," dedi. "O gece senin hakkında çok şey öğrendim."

"Mesela...?" Sesim kesildi.

Parmakları sırtımda gezinirken ürperdim. "Seni rahatsız eden şeyleri insanlara yüklemeyi sevmiyorsun. Bu konuda konuşmak muhtemelen durumu daha da kötüleştirir." Bu kesin ifade karşısında çenemi hafifçe kaldırdım. Devam etti. "Seni bu kadar yakından izlememden hoşlandığına mı yoksa nefret ettiğine mi karar ve bunun farkında değildin. Normalde her zaman ne olup bittiğini anlarsın."

"Doğru," diye kabul ettim. "Başka ne var?"

"Öfkeniz su yüzüne çıktığında, muhtemelen etrafınızdaki insanlara saldırmamak için öfkenizi üretken, somut bir şeye dönüştürürsünüz."

Kanepede kıpırdandım, nefesim biraz daha hızlı geliyordu, çünkü tüm bunları sadece bir gecede öğrenmişti.

Aiden eğildi, dizlerimiz birbirine değdi ve daha da mahremiyet kazanmamız için vücuduna açıldı. "Ve bunu sana söylemem sende kaçma isteği uyandırıyor, sadece birazcık."

Yerinde değerlendirmesinin neden olduğu panik dalgalarına aldırmadan bakışlarıyla yüzleştirdim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayır mı?" diye sordu sert, düzensiz bir sesle. Başımı salladığımda başını aşağı eğdi ve tatlı, yavaş bir öpücük için ağzını benimkinin üzerine kaydırıldı. Dilim dudaklarının kenarına kaydılar ama geri çekti. "Artık yeter, kadın. Beni öldürüyorsun."

Yüzümde memnuniyet dolu bir gülümseme vardı çünkü sesi sanki bıçak sırtında yürüyormuş gibi geliyordu.

"İkinci buluşma o zaman," dedim.

"Anlaştık." Arkasına yaslandı, ikimiz de toplum içinde birbirimize binme ihtiyacı hissettiğimiz için aramızda daha güvenli bir mesafe bıraktılar.

"Anya bu gece nerede?" Ben sordum.

"Ailemin." Telefonunu çıkardı ve beni kahkahalarla güldüren bir fotoğraf gösterdi.

"Bu senin baban mı?" "Babam."

Telefonu elinden aldım ve görüntüyü yakınlaştırdım. Anya mutfak tezgâhının üzerinde, Aiden'in yirmi yıl sonraki haline benzeyen bir adamın arkasında duruyordu. Aynı çeneyi, aynı burnu ve aynı yapıyı paylaşıyorlardı. Ve babası, yüzündeki memnun gülümsemeye bakılırsa, torununun hafif kırışan saçlarına köpüklü bigudiler sürmesine izin vermekten son derece memnundu.

"Alabilir miyim?" Elimle resmi işaret ettim. Başıyla onayladı. Birkaç fotoğrafa göz gezdirdim, annesinin bir fotoğrafını inceledim. "Ailen genç görünüyor, düşününce..." Durdum, *kaç yaşında olduğunu düşününce* nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Aiden usulca güldü. "Bana yaşlı mı diyorsun?" Sırtışımı bastırmak için dudağımı ısırdım. "Hayır."

Telefonu elimden aldı ve tüm ailesinin bir fotoğrafını buldu, sonra da incelememe izin verdi. Tıpkı benim ailem gibi, birbirlerine çok benziyorlardı ama yine de ebeveynlerinin mükemmel bir dengesi olmayı başarmışlardı.

"Annemle babam tanıştıklarında on beş yaşındaymışlar," dedi. "Annem bana hamile kaldığında on altı yaşındaymış."

Gözlerim şaşkınlıkla kalktı. "Ciddi misin?"

Başını salladı. "Ben iki basmadan önce evlenmişler ama daha fazla çocuk yapmak için hâlâ çok genç olduklarını biliyorlarmış." Aiden resimdeki yüzleri işaret etti. "Beckham ben on yaşındayken geldi, sonra Clark, sırada Deacon vardı." Ve benden daha genç görünen bir kadını işaret ettiğinde, geniş gülümsemesinin ve gülüyormuş gibi görünmesinin hoşuma gittiğini fark ettim. "Ve en genç ve şımarık olandan başka bir şey olamadığı için Eloise, Hennessy ailesinin büyük finaliydi."

"Vay canına," diye nefes aldım. Başka bir şey söyleyemeden omzuma hafifçe vuran bir ses dikkatimi Aiden'dan çekti. Arayan düğün koordinatörüydü.

"Böldüğüm için üzgünüm, Isabel. Düğün partisini açıklayacağız ve sonra geri gelebilirsin. Molly ve Noah'nın sadece ikisi için bir masası olduğundan, seni sadece birkaç dakikalığına çalmam gerekiyor."

Aiden gülümsedi ve ben ayağa kalkarken bana katıldı. Alışılmadık bir ilk buluşmada mükemmel bir beyefendi.

Kız kardeşlerim ve onların erkekleriyle paylaştığımız masada ona katılabildiğimde de bu devam etti. Masanın altında bir elini kalçama dolamış, biz yemek yerken herkesle hoş sohbetler ediyordu. Arada sırada eğilip bana rastgele bir şey soruyor ve

Elini kalçama koyup arkamda sandalyem boyunca uzattı.

"En sevdiğin film?"

Mırıldandım. "Onları nadiren izliyorum, bu yüzden seçmek zor." "Gerçekten mi?" dedi, açıkça şaşırmıştı.

"Ama," diye düzelttim, "iyi bir spor belgeselini severim."

"Ben de." Tatlı bir öpücük için eğildi.

Bana o şekilde baktığında masada başkalarının olduğunu unutmak çok kolaydı. Kız kardeşlerimin beni utanmaz bir ilgiyle izleyip izlemedikleri umurunda bile değildi çünkü Tanrı biliyor ya, son birkaç yıldır ben kendi payıma düşeni izlemek zorunda kalmıştım.

Elimi onun elinin üzerinde gezdirdim ve bu kolay yakınlaşmanın tadını çıkardım. "Anya'nın bana sorduğu sorular," diye başladım. Hüzünle gülümsedi ama sözümü kesmedi. "Onlar ne hakkındaydı?"

Derin bir nefesle göğsü genişledi. Sonra bana hikâyeyi anlattı ve ben yanağımdan süzülen gözyaşını durdurmaya çalışmadım bile. Onu fırçaladı. "Uzun süre gerçek olarak baktığı bir şeydi sanırım. Bunu bilecek biri varsa o da Beth'ti."

"Ya sen?" Dikkatlice sordum.

Aiden başını salladı. "Bu, nasıl doğru söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu bir kontrol listesi olarak kullanmayı planlamıyordum, eğer sorduğun buysa, çünkü birini bulmak gibi bir niyetim yoktu." Parmaklarını kalçamın etrafında kıvrarak aşağı yukarı hareket ettirdi. Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Ama Anya'ya söylediklerinin tam tersi olman muhtemelen yardımcı olmadı."

Gülümsedim. "Muhtemelen

hayır." Beni dikkatle

inceledi. "Ne?" diye

sordum. "Ne?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Sevdiğim şey, tepkisinden korktuğum için değil, vaktimiz olduğu için ona daha fazlasını sormak için bekleyebilmemdi.

O ve ben konuşurken insanlar etrafımızda yer değiştirerek dans pistine doğru ilerledi.

Kışı yaza tercih etti ve on iki yaşındayken bacağını kırdı.

Çok sık içmezdi, içtiğinde de sadece bir bira içerdi.

Üniversiteye gittiğinde, kardeşi yalnız kalmaması için ona doldurulmuş bir hayvan aldırды ve oda arkadaşları onunla ne kadar dalga geçerse geçsin, ilk yılı boyunca onu yatağının üzerinde tuttu.

Bana neden üniversiteye gitmemeye karar verdiğimi ve ağabeyim tarafından nasıl yetiştirildiğimi sordu.

Pasta kesilip dağıtıldığında o hindistan cevizinden bir parça aldı, ben de çilekliyi seçtim ve pastayı paylaştık. Pastasından bir ısırık almak için çatalını bana doğru uzattığında, dalgın bir şekilde onunla konuşmaktan bıkip bıkmayacağımı merak ettim. Söyleyeceklerini duymaktan.

Pastamın kenarındaki krema lekesini yaladığında gözleri karardı. dudak.

Tabaklarımızdaki pastalar temizlendikten sonra yerime oturdum ve onu dikkatle inceledi. "Fena bir randevu değil Hennessy."

Soyadının kullanılması üzerine kaşlarını çatdı. "Arka taraftayız." "Pekâlâ," , bacağımı açarak yüzümü tamamen ona dönebildim. "Sanırım bana hâlâ biraz borçlusun."

"Borçlu musun?"

Kuru ses tonu beni gülümsetti. "Bana yemek ısmarlamak zorunda değildin," dedim ona. "Ya da tatlı."

Mırıldandı, bir kolunu masanın üzerine koyarak beni hapsetti, diğer kolunu da sandalyemin arkasına uzattı. "Normalde böyle bir randevuyu nasıl bitirirsiniz?"

Kendimi tamamen ele vermeden buna cevap vermemin bir yolu yoktu. Gecenin nereye hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nereye varacağımı biliyordum.

öyle olmasını istedim. "Daha önce hiç böyle bir randevum olduğunu sanmıyorum," dedim ona tüm dürüstlüğümlle.

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa cevabımın doğruluğunu anlamıştı. "Ben de öyle."

Bunu söylediğinde ciğerlerimdeki nefes kesildi ve bu yoğunluğun tek taraflı olmadığına, sadece benim deneyimsizliğimle sınırlı olmadığına dair bir tür işarete ne kadar çok ihtiyaç duyduğumu fark etmedim.

Yapmamam mümkün olmadığı için öne doğru eğildim, yüzünün yan tarafını elimle kavradım ve dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkinin üzerine kaydırdım.

Öpüşmeyi orada bıraktık, aynı anda geri çekildik, daha fazla derinleştirmemekten memnunduk.

Aiden döndü ve avucumun ortasına bir öpücük kondurdu. "Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Yavaşça başımı salladım ve bizi insanlarla dolu dans pistine götürürken elimi sıkıca tutarak ayağa kalktı. Yılın eski savunma oyuncusu ve karısı ile Molly'nin Amazon'daki işinden bir yöneticinin arasında durduk ve bir kez bile dikkati dağılmadı.

Etrafımızda kimin olduğunu bir önemi olmadığını fark ettim.

Onun geçmişinde neler yaşamış olabileceği ya da benim geleceğimde neler yaşayacağım önemli değildi. Bu bizimle ilgiliydi. Aiden birleşen ellerimizi göğsünde, sürekli atan kalbinin üzerinde birleştirdi ve beni bedenine çekerken diğer kolunu belime doladı. Serbest kalan elim sırtına dolandı ve biz sallanırken başımı göğsüne yasladım.

Parmakları önce elbisemin vücudumu sardığı kenarda yavaşça gezindi, ama kalçamın kıvrımı boyunca tüy gibi hafif dokunuşlar yapmak için kumaşın altına daldı. Huzursuz bir nefesle daha da yaklaştım ve o da elini benimkinin etrafında sıktı.

Şarkının ritmi yavaş ve tatlıydı, ama onun kollarında tamamen başka bir şeye dönüştü. Ön sevişmeydi.

Hepsi öyleydi.

Günlerce ve haftalarca.

Sırtındaki parmaklarım kıvrıldı, tırnaklarım sırtındaki sert, değişen kaslara hafifçe battı ve gözlerimi kapatıp üzerimde hareket ettiğinde nasıl hissedeceklerini hayal ettiğimde düzgün nefes alma yeteneğimi kaybettim. Acımasız olacaktı. Eğer ona yalvarırsam acımasız olurdu.

Aiden'in göğsü derin bir nefesle genişledi, burnu saçlarıma gömüldü. O da huzursuzca yer değiştirdiğinde, beni ne kadar çok istediğini hissettim. Boğazımda başlayan ses neredeyse bir mırıltı gibiydi. Ve o bunu duydu.

"Ya dans etmeyi bırakmalıyız ya da buradan gitmeliyiz," diye kulağıma fısıldadı.

Onunla bakışlarımı kilitleyebilmek için başımı yukarı kaldırdım ve konuşmadan önce dudaklarımı yaladım. Bunu yaptığımda burun delikleri alevlendi. "Eğer ikinci seçeneği seçersem bana ne yapacaksın?"

Her nasılsa beni daha sıkı kavramayı başardı, dudaklarını kulağımın kabuğuna dayayabilmek için beni kendisine daha da yaklaştırdı. "Her şeyi yapacağım," diye homurdandı. "Ve inan bana, bensiz küvetime girmeye karar verdiğinden beri hayal gücüm çok şey buldu."

Geri adım attığımda nefes nefese kalmıştım, ellerim titriyordu. İlk başta, onu reddedeceğimi düşünmüş gibi yüzü yumuşadı.

"Bir oda tutmak için on dakikanız var," dedim ona son derece düzgün bir sesle. "Sizinle asansörün yanında buluşacağım."

İnsanların akınına uğrayan Molly ve Noah'ya sarılıp onları öpmem ve ikizlere partiden erken ayrılacağımı bildirmem altı dakika sürdü. Kimse benimle tartışmadı ve Lia bana iğrenç bir beşlik çaktı.

Elimde ayakkabılarım ve el çantamla beni beklediğini gördüğüm asansöre doğru yürüdüm.

Sakince düğmeye bastı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Rakamlar aşağı inerken yavaş bir nefes aldım.

Aramızdaki sessizlikte, aramızdaki ilişkinin nasıl olacağına, otel odasının kapısını tamamen mahremiyete açtığımızda bizi nelerin beklediğine dair bir düzine şey merak ettim.

Ama merak etmediğim tek şey, bana böyle hissettiren birini beklemekle aptallık edip etmediğimdi. İçimde zerre kadar tereddüt yoktu. Kapılar açıldı ve mezar kadar sessiz, yan yana içeri girdik.

Aiden doğru katın düğmesine bastı ve kapılar kapanır kapanmaz, yalnız kalır kalmaz harekete geçti.

Nefes alamadan duvara yaslanmışım, ağzı benimkinin üzerinde sert ve talepkârdı, avuçlarını etimle doldurmak için elbisemin dikişlerini alttan iterek zorlayan elleri acımasızdı.

Dili sıcak ve kaygandı ve benimkinin etrafında kışkırtıcı bir daire çizdiğinde inledim. Kollarım boynuna o kadar sıkı sarılmıştı ki, doğrulduğunda yerde zorlukla tutunabildim. Ama buna ihtiyacım yoktu. Kalçamı yukarı kaldırdı ve bacaklarımın arasında yuvarlandı.

Bu öpücük, birbirimizi tanıdığımız süre boyunca etrafında dans karanlık bir başlangıçtı.

Kirli ve istediğim her şeydi, ondan hayal ettiğim her şeydi. Ağzımı yuttu, daha da derinleştirmek için başını eğdi ve nefesini ciğerlerinden çaldım çünkü geri çekilecek kişi ben olmayacaktım.

Eğer izin verseydi orada, o öpücüğün içinde yaşırdım.

Kucaklaşmamızın içine akıttığı her şeyin gücüyle vücudu sarsıldı. Asansörde daha fazla kalsaydık, yemin ederim, tam orada ona teslim olurdum.

Katımıza vardık, göze çarpmayan bir ding sesi arabanın nazıkçe durduğunu haber veriyordu ve Aiden geri çekildi, zor nefes alıyordu, dudakları öpüşmemizden dolayı kızarmıştı.

"Sonunda," dedi, ben bir kahkaha atarken elimi çekiştirerek.

Koridorda aceleyle ilerledik ve doğru kapıyı bulduğunda, kapının kilidini açmak için acele ederken neredeyse anahtarı düşürüyordu.

Arkasında, kendime engel olamadım. Önümü sırtına bastırdım ve kemerini çözmeye başladım. Bir eli dışarı fırladı, kapının pervazına dayandı ve tokayı çözdüğümde bir küfür daha mırıldandı.

"O odaya girmeden önce sana bir şey söyleyeceğim," diye fısıldadım kabaran sırtına doğru. Başını kaldırdığında kasları alnıma doğru kaydı. Çevik parmaklarım deri kemeri metal tokasından çekti. "Daha sonra tartışabileceğimiz nedenlerden dolayı, bunu daha önce hiç yapmadığımı bilmeni istiyorum." Büyük ve geniş gövdesi bir heykel gibi hareketsiz kaldığında gülümsedim. Yüzünü görememek beni dezavantajlı hissettirmeliydi ama kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. İstedğim şeyin kontrolünü hiç bu kadar elimde hissetmemiştim.

Hâlâ koridordaydık ve tişörtünü gevşemiş kemerinden çekiştirerek çıkardım ve ellerimi, kavurucu bir teni ve ağır kasları olan karnının çıkıntıları üzerinde kaydırdım. Elimi daha aşağı itmeye çalıştığım da, Aiden isimle hırladı. Ben de durdum.

"Sen bir... sen hiç-"

Söyleyemedi.

"Asla," diye onayladım.

Aiden döndü, yüzümü elleriyle kavradı, gözleri beni yakıyordu. "Neden?"

Ona nazlı bir gülümseme verdim ve anahtar kartını kapıya sokmak için arkasına uzandım. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Kimsenin elleri ya da ağzı değil," diye fısıldadım, parmak uçlarımdan üzerine eğilip alt dudaklarını ağzıma aldım, "ve benimle nasıl başa çıkacağını bilmeyen biriyle zaman harcamak hiç çekici olmadı." Boynunun güçlü sütununu öptüm. "Ama bence sen ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

Acı dolu bir iniltiyle ağzını benimkinin üzerine eğdi ve elini saçlarıma soktu. Dillerimiz düelloya tutuştu ve onun kapı tokmağıyla boğuştuğunu hissettim. Hâlâ açamadığında bir kahkaha attım.

Koridorun sonunda asansörün sesini duyduk ve tekrar odanın girişine dönmek için ağzını benimkinden ayırdı.

Kapı bir tıkırtıyla açıldı ve Aiden kapıyı öyle bir itti ki kapı duvara çarptı. Aiden döndü ve gözlerindeki bakış beni beklentiyle nefessiz bıraktı, çünkü onunla ilgili fantezilerimi en iyi şekilde yok etmek üzere olduğunu biliyordum. Öne doğru uzandı, elbisemden bir tutam aldı ve odaya doğru geri geri yürürken beni öne doğru çekti.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi, açık kemerine kısa bir süre bakarak.

"Söz mü?"

Kapı arkamdan çarparak kapandı ve o kıpırdayamadan boynumun arkasına uzandım ve elbisemi yukarıda tutan askıyı çözdüm. Elbise düşmeden önce bana doğru yaklaştı ve enseme kavradı.

"Ben yapmadığım sürece başka hiçbir şey çıkmaz," diye fısıldadı dudaklarıma. Göz kapaklarım çırpınarak kapandı. *Evet* gibi arsızca bir şey söylemek istedim,

patron, ya da belki kendim yaparım. Ama hiçbir kelime gelmedi. Yeteneğimi kaybetmişim.

Yüz ifademi görünce, sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak nefes aldı.

"Yatağa yat," diye emretti.

Odaya girdim, kapıyı kilitlediğinde kalbim çarpıyor ve bacaklarım titriyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

AIDEN

Kilidin tıktırması odanın içinde patlayan bir silah sesi de olabilirdi. Bu kadar uzun süre bastırılmış olmanın verdiği öfkeyle damarlarımda kıpkırmızı bir gerilim dolaşıyordu. Ona gitmeden önce alnımı otel kapısının soğuk metaline dayadım ve ellerimi sabitlemeye çalıştım. Gergin olduğum için titremiyorlardı ama kendimi kontrol altında tutma becerimden dolayı hafif bir endişe titremesi hissediyordum.

Belki de onu isteme şeklimden ya da karşı konulmaz hissettiren bir şeye ne kadar uzun süre direndiğimden kaynaklanıyordu.

Belki de bu tür vahşi ve evcilleşmemiş bir arzuyu çok uzun zamandır hissetmemiştim. Bunu daha önce hissettiğimden emin değildim ve içimde uyandırdıklarını bastırmak için kaburgalarımı kıran Isabel'in üzerine bir canavarı salmayacağımdan emin olmak için bu duraklama anına ihtiyacım vardı.

Artık çok az şey beni şaşırtıyor.

Bakire olduğu gerçeği, o sakın bir şekilde dekore edilmiş koridorda neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu. Birinin geçmişini ona karşı kullanmak nefret ettiğim türden bir ikiyüzlülüktü, ama onun geçmişinin başka hiçbir erkeğe dokunmadan onu bana getirmiş olması, beni beklediği yere dönerken gömleğimin düğmelerini sakince açmamı sağlayacak kadar alçalttı. Diğer seçenek ise ona dokunmak, onu tatmak, kendimi onda kaybetmek için aceleyle gömleğimi yırtıp açmaktı.

Bütün bunları yine de yapardım.

Isabel yatağın ayak ucuna oturmuş, ellerini arkasında birleştirmiş, uzun bacaklarını ağırbaşlı bir şekilde çaprazlamıştı.

Gözlerimi tutuşu, yaklaşmamı izlerken gözlerinin yanışı, aklımda canlandırabileceğim hiçbir bakirenin görüntüsüne benzemiyordu.

Yine hayvanat bahçesinde gördüğüm siyah panteri hatırladım. Ondan biraz daha tecrübeli olabilirdim ama o bana bir sonraki yemeğiymişim gibi bakıyordu. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, gözleri göğsümün ön kısmında gezindi ve alt dudaklarını yaladı.

Onun üzerinde sinsice dolaşıp ellerini başının üzerinden yumuşak yatağa sabitlemek yerine, gömleğimi çıkardım ve yere bir yığın halinde düşmesine izin verdim.

Yavaş bir nefes verdi ve ayağa kalkması için elimi uzattım. Bir kez bile gözlerini utangaçça kırpmadı, bakışları dalgalanmadı, elinin düz kısmını göğsümün üzerinde gezdirirken aramızda tek bir kelime bile konuşulmadı. Burun deliklerim onun dokunuşuyla alevlendi, kanımda yangın çıkardı. Çok uzun zaman olmuştu ve ben onu içgüdüsel olarak çok istiyordum.

Parmak uçlarımı boynunun zarif çizgisinde gezdirirken ve elbisesini dikkatlice öne doğru çekerken, onun ve benim aynı olduğumuzu ve bu yüzden onu hiç beklemediğimi, böyle bir duygu kuyusu bulmayı hiç beklemediğimi fark ettim. Çünkü hayatım boyunca benim tam zıttım olan bir kadınla hiç karşılaşmamıştım.

Bazı insanlar boşlukları dolduran ve parçalarını kendilerinden biriyle kapatan kişide ruh eşini bulur. Ama o ve ben öyle değildik. Isabel ve ben, içimizden geçen sıcaklıkta aynıydık ve alevleri yumuşatmak yerine, birlikte çok daha parlak bir şekilde yandık.

Elbisesinin çapraz askıları bir fısıltıyla düştü ve bana karşı çıplak kaldığında nefesimi içime çektim. Isabel elbisesinin yan tarafındaki küçük gizli fermuarı çekiştirirken benim yönlendirmeme ihtiyaç duymadı ve elbise sessizce kalçalarından kayarak önümde küçücük bir kumaş parçasından başka bir şey olmadan durdu.

Parmağımın ucunu boğazının ön kısmından aşağı doğru çektim, elim beline kadar uzanıncaya kadar göğüslerinin arasından fısıldayarak geçtim. Sadece o tek dokunuşla bile nefes nefese kalmıştı.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

Bir tanrıça zarafetiyle yatağa geri oturdu ve kaşlarını çattı. "Senin sıran."

Pantolonumu çıkardım ve dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı. Vücudu öylece duruyordu, önünde dizlerimin üzerine çökmek hiç de fedakârlık sayılmazdı. Ellerimi onun etiyile doldurdum ve kalçalarını karnıma doğru çektim, Isabel dudaklarımı, dilimi ve dişlerimi kullanırken başımı ona doğru tuttu ve yüksek bir nefesle başını geriye attı. Bir elimi göğsüne koyarak, yatağa uzanana kadar hafifçe ittim ve kalça kemiklerinin üzerinde bir çizgi yalayarak, kaburgalarının kıvrımlarını kemirerek yukarı ve üzerine süründüm.

Göbek deliğinin hemen altına emici bir öpücük kondurduğumda, teni beklentiyle titredi.

"Oh, lütfen," diye fısıldadı.

"Bu kadar bekledin," diye mırıldandım kalçasındaki zarif kasa doğru. "Biraz daha sabırlı olabilirsin."

Parmaklarımı kullanırken başı yatakta sallanıyor, sırtı lezzetli bir kavis çiziyordu. "Yapamam."

"Ellerini başının üzerine koy," diye talimat verdim. "Eğer bana elini sürmeden bunu başarabilirsen, sana istediğini vereceğim."

Anında itaat etti ve içimdeki hırlayan canavarın tehlikeli bir şekilde titrediğini hissettim.

Sonra ağızımı kullandım, bacakları omuzlarıma sıkıca yapıştı ama ellerini yorganın içinde tutmaya devam etti. Sonunda gevşediğinde, kısık bir inilti bedenini sarstı. Yumruklarımı iki yanına dikerek, vücudunu tamamen kaplayana kadar yukarı doğru kaydım. Biz öpüşürken elim onun elinin üzerinde kıvrıldı ve yatakta kaldı. Öpüşürken o da

Şiddetli, derin öpücüklerle yaptığım şeyin artçı şokları, benden daha fazla ve daha fazla almak için başını eğdi.

Deneyimsizliğine rağmen, Isabel ona verdiğim her şeyi benden alacaktı ve şimdiden, onu hayatımın geri kalanında böyle tutmak için kendimi bir tepside sunacağımı biliyordum.

"Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum," diye fısıldadım ağzına doğru ve göz kapakları titreyerek açıldı. Kalçalarından birini yanıma çekerken bir eli yüzümün yan tarafını kavradı. "Seni hak etmek için." "Mesele hak etmek değil, Aiden." Beni öptü. "Olmakla ilgili değil değerli ya da mükemmel. Bu, doğru kişiyi bulmak ve onu seçmekle ilgilidir."

Isabel sabırsızca altımda kıpırdandı, ama tekrar öptüm, aramızda tek bir nefes alacak yer kalmayana kadar bedenini kendime çektim.

"Sana aşık oluyorum," dedim çünkü bunu ona söyleyemezdim. "Ve seni seçiyorum, her inatçı," ileri ittim ve nefesi kesildi, "sinir bozucu," ileri, "seksi," daha fazla, "akıllı santimlerin," son bir çırpıda, nefesimi tutmaya çalışırken alnımın onunkine yaslanmasına izin verdim.

Isabel'in nefesi bir hıçkırık halinde kaçtı. Sonra kalçalarımı kavradı, tırnakları tenime batıyordu.

"İyi misin?"

Sırıttı, biraz sarhoştan da öte görünüyordu. "Evet. Ve ilk kimin kime aşık olduğunu unutma."

Bir kahkaha attım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Öpücük daha derinlere kaydı, öyle bir şeydi ki, o da yer değiştirdi ve sırtımı çekiştirdi. Ama ben orada kaldım ve ikimizin de bu duyguya alışmasına izin verdim.

"Daha fazla, lütfen," diye yalvardı.

"Daha yeni başlıyorum," diye fısıldadım ağzına karşı.

Hareket ederken, önce yavaşça, onu incitmediğimden emin olmak istedim. Sonra kulak mememi ısırды, ağzına aldı ve kumandamın ipi düzensiz, dağınık bir patlamayla koptu.

İncelik ya da ritim düşüncesi yoktu, karşılıklı zevkimizden başka bir şey düşünölmüyordu.

Benimki onunkinden önce başladı ve sonuna kadar onunla kalmak için savaştım, göğsüm kabarırken bile, sıcaklık damarlarımda kıvrılırken sırtım çaresizce eğildi.

Ağzımdan çıkan sesleri onun terden parlayan boynunun kıvrımlarına bastırdım ve kalçalarını kalçalarımaya yasladığında, sırtı kıvrıldığında, dudaklarında adım, birlikte kenardan aşağı yuvarlandık.

Onun üzerine yığıldım. Yüz adamın gücü bile beni bu kadar uyuşuk hissettiremezdi.

Beni usulca öptü, ellerini sırtımda ve saçlarımda gezdirdi. Yanıma döndüm, onu kendime sabitledim, birbirimizin tadına bakarken bacaklarımız iç içe geçti, ağzının benimkine karşı tatlı yudumları.

"Beni mahvedeceğini biliyordum." Mutlu bir şekilde iç çekti. Daha fazla tenine ulaşabilmem için eğdiği çenesini öptüm.

"Yaptın mı?"

Isabel başını sallarken parmakları yüzümdeki çizgileri takip etti. "Seninle tanıştığım gün, sanırım biliyordum."

Sırtının kıvrak çizgileri terden nemlenmişti ve avucumun uzun hareketleriyle dokunabildiğim kadarına dokundum. "Bu konuda her zaman benden daha akıllı oldun."

Güldü. "Daha akıllı değil," diye düzeltti. "Daha bilinçli, belki."

Karışık saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırdım. "Eğer bir fikrim olsaydı, muhtemelen kapıdan içeri hiç girmezdim."

Tam da umduğum gibi, Isabel dürüstlüğüme karşısında gülümsedi. "Biliyorum."

Birbirimize tamamen sarılmış olmamıza, vücudumuzun mümkün olduğunca çok parçasının birbirine dolanmış olmasına rağmen, kendimi ona sardım ve onu içime çektim. Klişe ve şiirseldi, hiç yatkın olmadığım türden düşüncelerdi bunlar ama Isabel aradığım huzur gibi kokuyordu, onun olmadığını düşünüyordum

getirebileceğini düşündüm. İronik, çünkü hayatımı havaya uçurdu, sadece onun varlığıyla işe yarayacak bir şeye dönüştürdü.

"Yine de yaptığına sevindim," diye fısıldadı. "Olmam gereken yer burası."

Gözlerimi kapattım ve onu kendime doğru çektim. Hayatımın her adımının bu ana yol açtığını hayal etmek kolaydı. Sadece o ana değil, ona da.

"Ben de," dedim ona.

Sonunda battaniyeleri üzerimize çektik ve gece ilerledikçe birbirimize fısıldadık. Tüm bu süre boyunca tatlı, nazık dokunuşlardan sonra yatakta olmaktan bıktığımıza karar verdim.

"Bana bir banyo borçlusun," dedim ona.

Gülümsemesi geniş ve mutluydu. "mi?"

Boynuna sokuldum ve en iyi orada koktuğuna karar verdim. "Evet. Senin orada olduğunu bilmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Eli bacaklarımın arasından aşağı kaydı ve acı dolu bir kahkaha attım. "Söyle bana."

Dudaklarına sert bir öpücük kondurarak elini çektim ve yataktan kalktım. "Sana içeride anlatırım."

Suyun altına girdiğimizde, derin küvet temiz kokulu köpüklerle dolmuştu, Isabel dönüp bana baktı ve uzun bacaklarını sırtımın etrafına dolayarak kucağıma yerleşti. Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

"Hayal ettiğim şey buydu," dedim ona.

Omzumdaki köpükleri süpürdü. "Öyle mi?"

Elim suyun altında hareket etti ve göğsünün hemen yanında daireler çizdiğimde bana alaycı bir bakış attı. "Belki de biraz daha müstehcen bir şey hayal etmişimdir."

"Sanırım sana karşı kirli bir şey hayal edemeyecek kadar sinirliydim," dedi.

Yutkundum, kelimelerimi dikkatle seçtim. Konuşmadan önce avucumu kalbinin üzerindeki deriye bastırdım, artık yakından tanıdığım sıcak ağırlığına rağmen bu dokunuşta cinsel bir şey yoktu. "Kendimi geri çektiğim için çok özür dilerim. Nasıl yapacağımı bilemedim"-başımı hafifçe sallayarak durakladım-"seninle nasıl barışacağımı. Bana hissettirdiklerinle" diye düzelttim.

Isabel kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı ve sessiz bir dakika boyunca öylece oturduk, su tenimize hafifçe vuruyordu.

"Hayatına devam etmek kolay değil," dedi ve omzuma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra çenesini oraya yerleştirdi.

"Değil."

Geri çekildi ve yüzü o kadar açık, o kadar tatlıydı ki onu tekrar öpmek zorunda kaldım. Ama öpüşmeyi derinleştirmek niyetiyle geri çekildiğimde, nazik bir parmağını ağzıma koydu.

"Sanırım sen ve ben bizi inciten şeylere tutunduk çünkü bu bir şekilde daha kolay görünüyordu." Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Senin kederin, kaybettiğin şeydi. Benimki de" -dudaklarını büktü- "bir bakıma aynıydı. Ben de bir şey kaybettim ama karşılığında gerçekten harika bir şey kazandım. Ama bir daha asla böyle hissetmemek için kontrol edebildiğim şeyleri sıkı sıkıya dizginlediğimi biliyorum."

Başımı salladım. "Eğer içeri girmelerine izin vermezsen kimse sana bir daha zarar veremez." Gece yarısı gözlerinde gördüğüm anlayış karşısında kalbim sıkışmıştı. O kadar uzun zamandır ve o kadar çok nedenden dolayı onu yanlış biri olarak görmüştüm ki, ama o tamamen haklıydı.

"Beni incitecek güce sahipsin, Aiden Hennessy," diye itiraf etti. Isabel bir elini yanağımda gezdirdi. "Ve ben sana bunu yapmayacağın konusunda güveniyorum."

Kollarım onun sırtına dolandı ve kucaklaşmamızdaki güçten memnun bir şekilde iç çektim.

Sonunda uzaklaştığında gözleri biraz kızarmış görünüyordu ama bu konuda yorum yapmamam gerektiğini biliyordum.

"Bana ne borçlu olduğunu biliyor musun?" dedi. "Hmm?"

Eğildi, kendi küvetimdeyken hayal ettiğim bazı müstehcen şeyleri fısıldadı ve banyodan çıktığımızda, pelüş havlulara sarınmış ve teni kırıışmış bir halde, her birini yerine getirmiştim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ISABEL

"SANA INANMIYORUM."

Ertesi sabah güneş doğmadan çenemi onun göğsüne koydum ve mutlulukla sııttım. "Bu doğru."

"Hiç suşi denemedin mi?"

Başımı sallayarak parmaklarımın karnında gezinmesine izin verdim.

"Hiçbir şey bana sümüksü, pişmemiş balıktan daha kötü gelemes."

"Bu bir suç," diye mırıldandı ve parmaklarımı yakalayıp uçlarından öptü.

"Sıra sende."

İç çekti. "Hiç pasta yapmadım."

"Hiç iyi pişiremedim," dedim. "Listeye ekle."

Aiden'eli belimde gezindi. "Başka neyimiz var?"

Son bir saatimizi birlikte yaşayabileceğimiz ilkleri bulmaya çalışarak geçirmiştik, Aiden'ın ondan önce hiç kimseyle yatmadığım gerçeğini aklına sokma çabası. Ona göre, bana bunlardan birkaçını borçluydu ve bu fikir içimi o kadar ısıttı ve eritti ki itiraz etmedim. Az önce hayatımın en mükemmel gecesini yaşamıştım, her ne kadar bu otelden bir önceki geceden kalma nedime elbisemle topallayarak çıkacak olsam da.

"Hiç maraton koşmadım," diye başladım. "Hiç başarılı bir pasta yapmadık. Hiç tekerlekli paten giymedik. Ve hiç yıldızların altında uyumadık."

Yüzü düşünceli bir ifade aldı. "Muhtemelen bunu itiraf etmemeliyim."

"Anlat bana."

Aiden'ın parmakları saçlarımın arasından geçti ve ben de bu his karşısında gözlerimi kapadım, kurumuş bir sünger gibi sevgiyi içime çektim. O kadar iyi hissettirdi ki neredeyse ne dediğini kaçıracaktım.

"Birine hiç çiçek almadım." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

Başını iki yana salladı. "Çiçekler Beth'i deli gibi hıştırdı, bu yüzden ona hiç çiçek almadım."

Resepsiyondan ayrıldığımızdan beri ondan ilk kez bahsediyordu ve elimi göğsüne doğru uzatıp tenine yumuşak bir öpücük kondurdum. "Nasıl biriydi?"

Aiden gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Komikti. Her zaman gülümserdi. Onda fark ettiğim ilk şey buydu. Zeki. Nazik. Her şeyi kolayca yapardı, öyle görünüyordu."

Konuşma zamanı değildi, sadece dinleme zamanıydı.

Bir elini başının altına sıkıştırdı ve bana baktı. "Ve dünyadaki en iyi zencefilli çörekleri o yapardı."

Gülümsedim. "Anya onun hakkında çok konuşuyor mu?"

"Buraya taşındığımızdan beri pek değil. Sanırım kendi evimizde olmak büyük bir fark yarattı. Ailemizin yanında olmak. Kaliforniya'da sadece üçümüz vardık," dedi. "Sanırım... Sanırım orada onun kaybını daha fazla hissetti."

Yanağımı göğsüne yaslayarak onun parlak mavi gözlerini, aralık dişli gülümsemesini düşündüm ve kendimi de gülümserken buldum.

Bunu hissetti. "Ne?"

"Sadece Anya'yı düşünüyordum. O harika bir çocuk, Aiden."

Tekrar konuşmadan önce kısa bir duraklama oldu. "Bunu üstlenmeye hazır mısın? Ona söylediğimizde yani."

Konuşmamızın başlarında ona henüz bir şey duyurmamaya karar vermiştik. Önce bir çift olarak ayaklarımızı yere sağlam basalım. Ama bu kolayca cevaplayabileceğim bir soruydu.

Yan döndüm ve onu öpebilmek için yatakta biraz daha yükseldim. Öpüşmeyi derinleştirecek zaman yoktu çünkü ikimizin de birazdan gitmesi gerekiyordu - o Anya'yı alacaktı, ben de Logan ve Paige'lerde ailece brunch yapacaktım, bu arada Molly ve Noah da mini balayına çıkmadan önce birkaç hediye açacaklardı.

"Ben zaten Anya'yı seviyorum," dedim ona. "Herkes için ağaçtan düşmem, biliyorsun."

Güldü. "Umarım değildir."

"Ailemle ilgili olan şey de bu," dedim. Başımı ellerimin arasına alarak tekrar yanına sokuldum. "Kan bağı hiçbir şey ifade etmiyor, iş o noktaya geldiğinde değil. Logan ve Paige, kız kardeşlerim, Emmett... onlar benim ailem çünkü her gün birbirimiz için savaşıyoruz. Dünyaya karşı bizdik." Gülümsedim. "Artık birkaç cesedimiz daha var, Noah, Jude, Bauer ve küçük Gabriel. Sen ve Anya," dedim sessizce. "Henüz farkında ama yanında bir sürü insan kazandı."

Aiden bir öpücük için beni kendine çekti. "Bunu duymak hoşuma gitti," diye mırıldandı.

Beni tekrar kollarının arasına aldığında kendimi gözyaşları içinde buldum. "Ben de öyle." Sessizce burnumu çektim ama o beni duydu.

"Ne oldu?"

Başımı iki yana salladım, yüzümü silkeledim. "Ne zaman başıma büyük bir şey gelse, nedenini hiçbir zaman gerçekten anlamadım. Başıma geleceğini bilsem de, hissettiklerimden nefret etsem de, her bir parçanın tam da olduğu gibi gerçekteşmesi gerektiğinin farkında değildim" -yüzünü görebilmek için başımı geriye çektim- "burada seninle olabilmek için. Zor şeyler bile."

Aiden başparmağını yanağımda gezdirdi.

Bunun için zamanımız yoktu. Fiziksel olarak daha fazlasını kaldırılabileceğimden bile emin değildim, ama üzerimde hareket etti, bacaklarımın arasında nazıkçe sallandı, nefesimi paylaştı, kalbimi çaldı ve beni ona zaten olduğumdan daha fazla aşık etti.

Kulağıma, hareketlerini yavaş ve sabit tutarken bile beni daha yükseğe iten her türlü şeyi fısıldadı. Sonunda beni ılık bir dalgayla parçalayan, rezervinin rahat hızı ve amansız gücüydü.

Havai fişekler ve patlamalar değildi, ama daha da iyi bir şeydi.

Sonsuzluktu.

Sessizce giyindik. O benim elbisemin arkasını bağladı, ben de onun gömleğinin düğmelerini ilikledim ve işim bittiğinde ayak parmaklarımın ucuna uzanıp çenesinin kenarını öptüm. Ve yapabildiğim için onun ceketini nedime elbisemin üzerine geçirdim. Asansöre el ele bindik, lobiye inerken kapıdaki parlayan yansımada gülümsemelerimizi değiş tokuş ettik.

Arabama geldiğimde Aiden bana derin bir veda öpücüğü verdi ve ayrılmamız birkaç dakika sürdü.

"Seni sonra ararım," dedi bana. "Belki yarın kardeşlerimden biri Anya konusunda yardımcı olabilirse bir şeyler ayarlayabiliriz."

Başımı salladım. "Sanırım işte de dikkatli olmamız gerekecek, ha?"

Mırıldandı, saçlarımı omzumdan kaydırarak boynuma bir öpücük bıraktı. "Oh, hayır. Birlikte çalıştığımız ilk gün, herkes gider gitmez, ofisimde ilgilenmem gereken bir ilk daha var."

Gülümsemem muazzamdı. "O da ne?"

Aiden başını kaldırdı ve o yeşil gözlerini bana dikti. "Sen benim masamdasın."

"Tamam," diye cevap verdim nefes nefese. "Yarın birlikte çalışabilir miyiz?"

"Belki ikimiz de kazara bir saat erken gelebiliriz." "İşe bir saat erken gelmeye *bayılırım*."

Kahkahası mutlu bir gümbürtüydü ve dürüst olmak gerekirse, biraz uyuşmuş hissettim. Sonunda vedalaştık ve aceleyle daireme gidip temiz kıyafetlerimi giydim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Kiler dolabımdan bir Pop-Tarts kaparak arabaya geri döndüm ve on beş dakika geçmeden Logan ve Paige'e doğru yola çıktım.

Ve yeni evliler beni orada yendiklerinde kötü durumda olduğumu biliyordum. Mutfığa girdiğimde tüm aile sessizliğe gömüldü. Yüzüm kıpkırmızı olmuş olmalıydı. "Günaydın."

Molly deli gibi sırtıyordu. Lia gülümsemesini kahvesinin arkasına saklamaya çalıştı. Claire, Gabriel'le birlikte kanepede oturmuş, dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyordu.

Paige yüzünde aldatıcı tatlı bir gülümsemeyle yaklaştı ve bana kocaman bir kupa uzattı. "Kahve ister misin, tatlım? Yorgun olmalısın."

Logan masadan bir şeyler mırıldandı ve Emmett elini uzattı. Kardeşim cüzdanını karıştırdı ve ona bir dolar uzattı.

Kupayı aldım. "Gayet iyi uyudum, teşekkür ."

Lia homurdandı.

"Hediye mi açıyoruz yoksa?" Ben sordum.

Molly bir kutuyu kenara koydu. "Çoktan başladık."

"Aiden seninle gelmek istemedi mi?" Paige hiç istifini bozmadan sordu.

Kahveden yavaşça bir yudum aldım ve gözlerini

tuttum. "Aç değil miydi?"

"Paige," dedi Logan uyarıcı bir ses tonuyla.

Kız masumca göz kırptı. "Evet, kocacığım?"

Ona bir bakış attı. "Bu konuda konuşmak istemiyorsa, konuşmak zorunda değil."

"Bana sonra anlatırsın," diye fısıldadı.

Emmett başını salladı. "Bu aile delirmiş. Ben dışarı çıkıyorum."

"Seninle geliyorum, dostum." Bauer, Gabriel'in yanağına ve Claire'in kalkık ağzına öpücükler kondurarak koltuktan kalktı. "Jude, bana o şeyi göstermek ister misin?"

Büyük Britanyalı başını sallayarak ayağa kalktı ve yerden bir futbol topu kaptı. "Hemen geliyorum." Lia'yı öptü.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Bir odayı nasıl temizleyeceğimi çok iyi biliyorum."

Lia yardımsever bir tavırla, "Muhtemelen yeni seks yapmış olmanın feromonlarıdır," diye ekledi. "İşte bu kadar!" Logan bağırdı. "Ben buradan gidiyorum."

Ağabeyim evden dışarı çıktı, sürgüyü çekerek açarken kız kardeşlerimin kahkahaları da onu takip ediyordu.

Noah paketlenmemiş devasa kutu yığınının bakarak yüzünü buruşturdu, sonra Paige ve Lia'ya bir bakış attı. "Ben burada olmak zorundayken lütfen durabilir misiniz?"

Paige onun yanağını okşadı. "En sevdiğim damadım için mi? Tabii ki." "*Şimdi* durdun mu?" diye sordum.

Paige bana bir göz kırptı, sonra Molly ve Noah'ya işaret etti. "Devam edin." Molly küçük bir kutuyu açmaya başladı ama bana sıcak bir gülümseme verdi.

"Sadece senin adına mutluyuz."

"Biliyorum," dedim ona. Claire'in yanındaki kanepeye oturdum ve kollarımı bebeğe uzattım. Minik bir gülümsemeyle onu bana uzattı. Sıcacık bedenine sarıldığımda başının üst kısmını içime çektim. "Tanrım, bu kokuyu şişelemeliyiz. Bir servet kazanırız."

Yeğenimi kendimden uzak tuttum, bana nazlı bir gülümseme verdiğiğinde güldüm.

Claire ayağıyla beni dürttü. "Nasıldı?" diye fısıldadı.

Gabriel'in yüzüne hafifçe üfledim, gözleri büyüdüğünde sııttım, sakızlı ağzı mutlu bir şaşkınlıkla açıldı. "Düğün harikaydı," diye cevap verdim. "Sen de biliyorsun, çünkü oradaydın."

Kaçamak cevaplarım karşısında gözlerini devirdi. "Bu da ne?" Noah sordu.

Molly elindeki bir şeyi inceledi ama ne olduğunu anlayamadım. "Bu bir yüzük, ama tasarımının ne olduğunu söyleyemem."

"Kart var mı?" Paige sordu.

Noah küçük beyaz bir zarfı kaptı ve yırtarak açtı, içinden bir kart çıkardı. Bakışları Molly'ye kaydı. "Bence bunu okumalısın."

Molly kartı aldı ve gözleri büyüdü. Yüzüğü Noah'a uzattı, sonra hepimize baktı.

Derin bir nefes aldı ve okumaya başladı.

"İspanya'da baktığınız her yerde portakal çiçeği ağaçları bulabilirsiniz. Bu yüzden buradaki düğünlerde geleneksel olarak en çok kullanılan çiçektir. İspanyollar ya da burayı evi haline getirmiş olan bizler için portakal çiçeği, özellikle yeni evli bir çift için neşe ve mutluluğu temsil eder." Kadın durakladı ve Noah kolunu onun omzuna dolayabilmek için sandalyesini yaklaştırdı. "Bu yüzük bana evlendiğimiz gün kocamın annesi tarafından verildi ve ben de bunu sana göndermek için onun onayını aldım. Hayatımın bu yolunda mutluluğu buldum ve umarım sen de bulmuşsun Molly. Davetin için teşekkür ederim. Bunu hak etmediğimi biliyorum. Bu çiçeğin temsil ettiği mutluluğu senin de yaşaman dileğimin ötesinde, sana verebileceğim en iyi hediyenin, senin ve kız kardeşlerinin ben ayrıldıktan sonra yarattığınız yolda yaşamanıza izin vermek olduğunu düşünüyorum."

Oda sessizleşti ve ben yüzümü Gabriel'in yumuşacık saçlarına gömdüm. Nasıl hissettiğimden emin değildim ama Brooke'un sözlerini duyduktan sonra Aiden'a söylediklerimi düşünmeden edemiyordum. *Bu hak etmekle, kimin mükemmel ya da değerli olduğuyla ilgili değil. Doğru kişiyi bulmak ve onu seçmekle ilgili.*

Etrafımdaki aileme baktım ve gülümsedim.

"Bu konuda ne hissediyoruz?" Paige dikkatle sordu. "Biz mi?" Claire gülümseyerek cevap verdi.

"Evet." Paige belli belirsiz bir işaret yaptı. "Bilirsin, kolektif biz. Sen. Her neyse."

Molly yüzüğü Noah'dan geri aldı ve inceledi. "Çok güzelmiş. Gelip gelmeyeceğini görmek için nefesimizi tuttuğumuz halde cevabının muhtemelen son iki haftadır burada bir yığın hediyein içinde duruyor olmasını biraz komik buluyorum."

Lia içini çekti. "İspanya, ha? Bir kocayla mı?"

"Sanırım." Molly notu tekrar inceledikten sonra masanın üzerinden ona uzattı.

Claire elini uzattı ve Gabriel onu tuttu. "Davet edilmiş olsa bile varlığının hepimiz için en sağlıklı şey olmayabileceğini bilecek kadar farkında olması bence iyi bir işaret. Belki de büyüyor," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Gabriel'i Claire'e uzattığında ona geri verdim ve odadaki herkesin bana baktığını fark ettiğimde gözümü kırptım.

"Ne?"

"Bir şeyleri yumruklamak ister misin?" Paige sordu.

Derin bir nefes aldım, kaşlarımı indirdim. "Hayır, pek sayılmaz." Molly gülümsedi.

Parmaklarım gömleğimin eteklerini karıştırdı. "Sadece büyük resmi görüyorum sanırım. Hepimiz olmamız gereken yoldayız." Omuz silkdim. "Durum böyleyse ona kızgın kalmak zor."

Molly Lia'ya, Lia da Claire'e baktı. Paige'in gülümsemesi yavaşça kıvrıldı.

"Aman Tanrım, *ne*?" diye sordum.

"Şu anda bu kadar rahat olmanın tek bir nedeni var," dedi Lia. "Dün gece kesinlikle biriyle yattın."

Noah ellerini havaya kaldırdı ve dışarı çıktı.

Bakışlarına kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim. "Bilmek istemez miydin?" Kız kardeşlerim kahkahalara boğuldu.

Paige gözlerini tuttu. "Dün gece kaç dilim pasta yedin, Iz?"

Yavaşça üç parmağımı kaldırdım.

Paige sırttı ve ben de gülümsememi yine kahvemın arkasına sakladım.
Belki bir gün ayrıntıları paylaşırđım ama şimdilik hepsi bana aitti.

Otuzuncu Bölüm

ISABEL

"BENİM Kİ HÂLÂ EĞRİ."

Aiden başını yana eğdi. "Öyle değil.." Ona bir bakış attım.

"Tamam, evet, senin pastan yamuk." Yanağıma öpücük kondurdu ve kendi mükemmel düzlükteki pastasını pastanın yanına taşıdı. "Bu işte bu kadar kötü olman biraz etkileyici."

"Teşekkürler," diye cevap verdim kuru bir sesle. vurdu. "Yine de başarılı bir pasta yaptın."

Söz konusu fırınlanmış ürüne göz attım. "gerek yok, değil mi?" Aiden arkamdan geldi, büyük elleri kalçalarımın etrafında kıvrıldı. "Evet." Yüzümü göremiyordu ama ben ters ters bakıyordum.

"Çifte görev yapabiliriz," diye önerdi. "Ne şekilde?"

Başını eğdi ve enseme doğru konuştu. "İlk kez birinin vücudundaki krema yalıyorum."

"Sattım." Döndüm, tişörtünü ellerimle kavradım, böylece öpmek için başını aşağı çekebildim.

Molly'nin düğününden sonraki birkaç hafta boyunca da bu şekilde devam ettik. Anya nedeniyle, birlikte birkaç ilki gerçekleştirebilmek için önceden planlanmış kısa zaman aralıklarımız vardı. Bunlardan sadece biri,

Bize katılmıştı, onun ve benim bunu bir randevu olarak düşündüğümüzü fark etmemişti çünkü bana sadece o başka bir odadayken dokunmuştu.

Logan bizi Wolves maçına davet etti ve Wolve yedek kulübesinin hemen arkasındaki ön sıradan izledik. Anya maçın büyük bölümünü gözlerini dikmiş oyunculara ve personele bakarak geçirdi. İki kez gizlice öptü ama o kadar.

Paten kayarken bana yetişemediği için üç kez düştü.

Ayrıca, dengesini koruması gerekirken "kategorik olarak haksız" olduğunu söylediği kısa şortlar giymiştim.

Ailesi çıktığımızı biliyordu ama çıkmaya başladığımızdan beri hiçbiriyle konuşmamıştım çünkü ilk kez ailesinin evine gittiğimde Anya'nın da işin içinde olmasını istiyorduk.

Bu durum iki hafta sonra değişti.

Evimde keklerimizi pişirdikten sonraki gün resepsiyonun arkasında oturmuş, bazı yeni üye dosyalarını güncelliyordum. Birisi kapıyı açtı, kapı kilitli değildi çünkü yaklaşık bir saat sonra dersim vardı.

Kibar bir gülümsemeyle başımı kaldırdığımda, onu Aiden'in fotoğrafından tanıdığımda donakaldım.

Saçları tepesinde toplanmıştı ve omzuna asılı bir spor çantası vardı. "Sen Isabel olmalısın."

Ellerini ön masanın üzerine koydu ve utanmadan beni inceledi.

Elimi uzattım. "Sen Eloise olmalısın. Sizinle tanışmak bir zevk." "Bugün senin dersine giriyorum," diye haber verdi. "Buna degeceğine karar verdim.

bir gün okulu asıp şehre geri dönmek."

Sırıtarak ona bir form uzattım. "Kendi fikrinizi oluşturmak için mi buradasınız?" "Aiden bana senin muhteşem bir insan olduğunu söyledi, bu yüzden ona inanmaya meyilliyim." Ama o gülümsedi. "Ama evet, kendi

kararımı vermek için buradayım.

senin hakkında."

Ayağa kalktım, ellerimi sarmaya başladım. "Eloise, burayı bitirdiğinde benden ya nefret edeceksin ya da beni seveceksin. Genelde çok fazla

Benimle orta yolu bul." Başımı onun ofisine doğru eğdim. "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Kardeşlerim benimle aynı anda derse girmesini sağlayamayacağıma dair on dolarına bahse girdi, özellikle de sen öğretiyorsan."

"Ona katılmasını sağlayabilirsem yirmi tane atacağım."

Güldü. "Sana karşı bahse gireceğimi sanmıyorum, Isabel Ward." "Sen bunu ben de gidip onunla konuşacağım." Aiden'in ofisine girdim. İçeri girmeden önce kapıyı usulca çaldım. Ağırılık çalışmasıyla ilgili bazı makaleler okuyordu ve yüzünde o çok seksi gözlükler vardı. "Bence bugün benim dersime girmelisin."

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle sandalyesinde döndü. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Yavaşça yaklaştım, ucundaki cırt cırtlı kayışı sıkıca çekerek ikinci sargıyı bitirdim. "Belki de sana biraz işkence etmek istiyorum."

Aiden bacaklarını aralarına girebilmem için araladı ve parmaklarıyla kalçalarımı destekleyene kadar ellerini kalçalarımın yukarı kaydırды. "Sadece buralarda dolaşarak bile bana işkence ediyorsun."

Bir elimi sandalyesinin üstüne koyarak ona bir öpücük vermek için eğildim. Boynumun arkasını kavradı ve memnun bir mırıltıyla dilini benimkine sürttü.

"Tamam," dedi dudaklarıma karşı. "Senin dersine gireceğim." Gülümsedim.

"Bir şartla," diye ekledi.

"Neymiş o?"

Gözleri benimkileri sabit bir şekilde tuttu. "Bu gece Anya yattıktan sonra bana gelmeni istiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Aiden sandalyeden kalktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Uyurken sana sarılmayı özledim. Ofis seksi ne kadar eğlenceli olsa da, ya da senin sıkışık kıkırda

Senin dairendeki yatakta, tam da seni hayal ettiğim yerde seninle yatağıma girmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Derin bir nefes aldım. Alnımdan öptü ama düşünmeme izin verdi. "Anya'nın uyanacağından endişelenmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Haftalardır gecenin bir yarısı uyanmadı ve son birkaç seferde de hep beni çağırdı. Alarm kurduğumuz sürece hiçbir şeyden haberi olmayacaktır."

Başımı salladım, hayal ettikçe heyecanım . "Anlaştık."

"Sınıfta bana yumuşak davranacak mısın?"

Parmak uçlarımda yükseldim, kulak memesini çekiştirdim, bunu yaptığımda tutuşunu sıkılaştırmasından zevk aldım. Kulağına fısıldadım, "Çok beklersin."

Gözleri sonraki bir buçuk saat boyunca milyonlarca kez intikam sözü verdi. Kız kardeşini gördüğünde, içimdeki tüm dominatriksi onun üzerine saldığında ve sınıfı soğumaya göğsü kabarmış ve ter içinde kalmıştı. Önüne geçip tuttuğu tahtada kışını bir santim daha aşağı indirmesini söylediğimde muhtemelen biraz fazla ileri gitmiştim.

Ve Anya biz bitirmeden hemen önce bırakıldığı için, bana öcünü vermesi için masa başı seksi olmayacaktı.

Ama o tuttu. Bütün akşam.

Gökyüzü karanlıkken ve sırt çantam omuzlarıma asılmışken kapıyı hafifçe çaldım. Kapıyı yırtarak açtı ve tek kelime selam vermeden eğilip beni omzuna aldı.

"Aiden," diye güldüm nefes nefese. "Beni yere bırak."

"Güven bana, bunu istemezsin." Yatak odasına doğru yürüdü. "İstemiyor muyum?"

"Hayır, çünkü ayaklarınız yere bastığında bunun bedelini ödeyeceksiniz."

Kapıyı arkamızdan kapatırken sııttım, saçlarım yere doğru sarkıyordu. Beni fırlattı, ben de gülerek yatağın üzerinde zıpladım.

Ve oh, intikamını aldı.

Neredeyse vücudumdan ayrılmış olan giysilerim, onunkilerin yanında yerde bir yığın halinde duruyordu. Ve bana işkence etmeye devam etti, beni sınıra getirdi ama asla sonuna kadar gitmeme izin vermedi, tekrar tekrar, ben titreyene kadar.

Aiden beni yüzüstü yatırdı ve yorgana tutunmaya zorladı.

Bizi acılarımızdan kurtardığında, aklım başımdan gitmiş, bütün gün süren heyecanlı bekleyişin patlayıcı sonunu aramak için kalçalarımı eğmişim. İri bedeniyle beni sardı, olduğum yerde tuttu, o kadar yavaş hareket ediyordu ki neredeyse ağlayacaktım.

Kıpırdamadan durdu, dudaklarını yanağımda gezdirdi, ancak ağzı kulağıma geldiğinde durdu.

"Seni seviyorum," diye

fısıldadı. Yavaşlık bitmişti.

Gentle gitmişti.

Yerine vahşi ve acımasız bir şey gelmişti. Beş saniyeden fazla sürmedi, ellerimi tutan ellerinin morartıcı gücü ve çaresizce aslında var olduğunu bilmediğim bir yere savruldu. Oraya benimle birlikte geldi. çektiği sıcaklık yüzünden omurgam neredeyse çatlayacaktı, ve seslerimi yüzümün yanındaki yastığa tutmayı başardım.

Yaklaşık on dakika boyunca kemiksiz ve gevşek bir şekilde yattık, sadece nefes almaya çalışıyorduk.

Bu adamdan önce, bu aşktan önce kendimi nasıl tamamlanmış hissettiğimden emin değildim.

Uyku tulumumu ve şortumu giymemi yaşlı gözlerle izledi ve yanına yatmam için kollarını açtı.

"İhtiyacım olan şey buydu," dedi başımın tepesine doğru. "Teşekkür ."

İçimi çektim. "Teşekkür ederim."

Göğsü kahkahalarla sarsıldı.

Bir süre konuştuk ve ben uykuya dalmaya başladığımda parmağı dudağımın alt kenarında gezindi.

Mırıldandım. "Bu çok hoş."

"Bunu sen söylemiştin," diye ekledi sessizce. "Burada olduğun gece." Gözlerimi açarak karanlık odada onu inceledim. "Öyle mi dedim?" Aiden başını salladı.

"Bunu tekrar söyleme şansım olduğu için mutluyum." Esnedim. "Isabel," dedi beni tekrar uyandırmak için dürterek. "Hmmm?"

"Benimle evlenmek zorunda olduğunu , değil mi?"

Gözlerim hâlâ kapalı, ağzım bir gülümsemeye dönüştü. "Tekliflere göre, buna dört veriyorum."

Sessizce güldü. "Sadece genel bir açıklama yapıyorum. Beni yalnız uyumaktan mahvettin."

"Güzel." Yan tarafıma döndüm ve o da vücudunu benimkine dolayarak burnunu enseme gömdü. "Çünkü evet, seninle evlenmek zorundayım, Aiden Hennessy."

Kolumda hafif bir okşama hissedene kadar bu şekilde, mışıl mışıl ve derin uyuduk.

Gözlerimi kırptığımda yatağın benim tarafımda duran küçük bir beden gördüm. Nasıl tepki verebileceğini düşününce anında midem bulandı.

Anya bana doğru sırttı. "Sen olduğunu *biliyordum*," diye fısıldadı.

Doğrudum ve hâlâ uyumakta olan Aiden'a baktım; sırt üstü uzanmış, bir elini göğsüne koymuştu.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladığımda kalbim hızla çarptı ve o da kucağıma tırmandı.

", ha?" Ona sessizce sordum.

Anya başını salladı ve omzumun üzerinden sarkan örgümün ucuyla oynadı.

"Seni yatağına geri götürmemi ister misin, tatlım?"

Tekrar başını salladı ve Aiden'ı uyandırmadan üst kata çıktık ve odasına girdiğimizde yatağının üzerindeki örtüleri kaldırdım. Battaniyeleri çenesine kadar çekti ve Beth'in resmine baktı. "Şuranın arkasında," dedi. "Onu çıkarabilirsin."

Dikkatle çerçeveyi aldım ve yüzünü inceledim. Güzel bir kadındı. Kocaman bir gülümseme ve gülme çizgileri bana her iki şeyi de sık sık yaptığını söylüyordu.

"Resmin arkasında mı?" Anya başıyla onayladı.

Çerçevenin arkasını kaldırdım ve annesinin resminin arkasına katlanmış bir kağıt parçası sıkıştırılmıştı.

Açtığımda gördüklerime anlam vermekte zorlandım. Anya yan tarafı işaret etti, gerçekten anlam veremediğim harfler.

"Bana bileceğimi söyledi," dedi Anya. "Listedekilerle eşleşmesen bile bilecektim."

Boğazım düğümlendi ve saçlarını alnından geriye doğru düzelttim. "Öyle mi?"

Anya yavaşça gözlerini kırptırdı, uyku onu çekiyordu. "Kâğıdın kenarına yazdım ama babamın o kısmı okuyabileceğini sanmıyorum. Annem bileceğimi söyledi çünkü hepimizi daha mutlu edecekti. Ve bu sensin."

Alnına tüy kadar hafif bir öpücük kondurmak için eğildiğimde yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Kolları boynuma dolanarak beni sıkıca kavradı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

Yataktan kalkıp döndüm ve Aiden'ın kapı aralığından bizi izlediğini görünce kısa bir süre durdum. Pamuklu uyku pantolonunu çekiştiriyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ağzında küçük bir gülümseme vardı. Gözleri kıpkırmızıydı.

"Yakalandık," diye fısıldadım.

Elini uzattı, ben de tuttum. "Yatağa dönmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Başımı salladım.

Onunla her şeye hazırdım. Onunla. Hepsinden önemlisi, birlikte hayatımızın başlamasına hazırdım ve onun kollarında uykuya dalarken, öyle olduğunu hissediyordum.

Sonsöz

ISABEL

ALTI AY SONRA

"PEK HOŞ DEĞİL."

Anya'nın kuşkulu ifadesine içimden güldüm. Aiden'la birlikte yatak odamdaki yatağa oturduk ve onun önünde internetten bulduğum pembe emaye kilitli kutu duruyordu.

"Yine de pembe, yani bu da bir şeydir."

Bana bir bakış attı. "Gelecek yıl yeni bir favori rengim olabilir. O zaman tüm gizli eşyalarımı ne yapacağım?"

Mırıldandım. "Öyle bir şey olursa belki spreyci boyayla boyayabiliriz." Benimkine baktı. "Seninkini hiç değiştirmedin mi?"

Başımı sallayarak anahtarı küçük çantadan çıkardım ve kutuyu açana kadar kilidi salladım. "Büyükanne Logan'ın annesinden bir hediye idi. Güvende tutulması gereken tüm özel eşyalarımı saklamak için sadece bana ait bir yere ihtiyacım olduğunu biliyordu."

"ne var?" Anya öne doğru eğildi.

Ona her bir parçayı gösterdim, nereden geldiklerini ve neden önemli olduklarını düşündüğümü açıkladım. Babasına yazdığım mektuba geldiğimde durakladım.

çekmeden önce.

"Bu daha önce hiç kimseye göstermediğim bir şey," dedim ona.

Gözleri irileşti. "Gerçekten mi?"

Yanımda kimseye göstermediğim bir zarf daha vardı ama ona da eninde sonunda geleceğiz.

Çok dikkatli bir şekilde katlanmış kâğıdı elime aldım ve düzgün el yazımı, kenarlarındaki mor mürekkep karalamalarını görünce başımı salladım.

"Bu mektubu gençken yazmıştım."

Dizlerinin üzerine çöktü, dişleri ilgiyle alt dudağını çekiştiriyordu. "Hiç göndermedin mi?"

Kâğıdı açarak başımı salladım. "Bunun bir sır olarak kalması gerektiğine karar verdim."

Ona göstermek bir riskti. Ama geçen yıl boyunca, bu genç bayan babasının dışında benim yerleşik yardımcım, ya binerim ya ölürüm oldu.

Kâğıdı ona uzattığımda, nişan yüzüğümdeki elmas ışığa takıldı.

Any'a mektubu aldı, ilk satırda gözleri büyüdü. "Babam için," diye fısıldadı.

Başımı salladım.

"Ve bunca zaman sakladın mı?" Okurken parmağı çizgili kâğıttaki kelimeleri takip etti.

"Oldukça çılgınca, değil mi?"

Any'a'nın gözleri heyecandan parlıyordu. "Onunla tanışacağını nereden biliyordun?"

"," diye basitçe cevap verdim.

Okumayı bitirdiğinde dikkatlice katladı ve siyah metal kutunun içine geri koydu.

Artık onu işlem yaptığını bilecek kadar iyi tanıyordum, bu yüzden konuşmasını beklerken yüzüğümü hafifçe çevirdim.

Bunu bana bir ay önce, dev bir papatya buketinin sapının etrafına bir kurdele ile bağlayarak vermişti.

Beş ay boyunca birlikte yaşamıyormuşuz gibi davranmak için çok uğraştıktan sonra Anya ile onun yanına taşındığım gündü.

Anya tekrar metal kutusuna ve bana baktı. "Bunu ona göndermediğine sevindim."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

"Belki de seninle spor salonunda tanıştığı zamanı hatırlardı.

Ve senin yeni biri olmana ihtiyacı vardı."

Kelimelerini ne kadar dikkatli seçtiğini görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Sanırım haklı olabilirsin," dedim sessizce.

Yatakta öne doğru eğildi ve bana sıkıca sarıldı. Başının yan tarafını .

"Seni seviyorum, Iz."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Kutuyu göğsüne bastırarak yataktan kalktığında tekrar benimkine baktı.

"Babama mektuptan bahsedecek misin?"

"Ne mektubu?" diye sordu kapı aralığından.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Özür dilerim."

Güldüm. " değil."

Anya koşarak odasına gitti, ayaklarının merdivenlere çarpması Aiden'in başını sallamasına neden oldu.

Yatak odasının kapısını kapatıp yatağa yaklaşırken, düğmeli gömleği ve siyah elbise pantolonuyla nasıl görüldüğünü inceledim.

"Bu görünümü sevdim," dedim

ona. "Öyle mi?"

Metal kutuyu dikkatlice kenara çekti ve beni yatağa geri itti. Aklımı başımdan alan bir öpücük verirken ellerim tişörtünü belinden çekip çıkardı. Aiden yalnız kaldığımızda beni hep böyle karşıladı, sanki beni haftalardır görmemiş gibi ve ben bundan asla ama asla bıkmazdım.

Ben onun altına girip kemerini çözerken öpücükleri boynumda gezindi.

"Hangi harften bahsediyor?" diye sordu, sütyenimin askısını aşağı çekip kalbimin üzerine emici bir öpücük kondurarak.

"Bir şey yok mu?"

Başını kaldırdı ve bana bir bakış fırlattı.

"Bu çok aptalca," dedim ona. "Ama büyükannemden kalma kasada ne tür şeyler sakladığımı görmesini istedim."

Aiden yana doğru yuvarlandı, kutuyu büyük bir eliyle kaptı ve bize doğru yaklaştırdı. "Göster bana."

Sıcaktan yanan bir yüzle mektubu çıkardım ve ona uzattım.

Mor elbiseyle ilgili kısma geldiğinde sırtışı o kadar hoşuna gitmiş, o kadar eğlenmişti ki kıkırdamaya başladı.

Yüzümü kapattım. "Şimdi seninle tanıştığımda neden hiçbir şeye takılıp kalmadığımı biliyorsun."

Ellerimi aşağı çekti ve tekrar ağzıma aldı. "Bunu saklamana bayıldım," diye mırıldandı. "Her zaman harika bir zevkin olduğunu gösteriyor."

Göğsüne bir şaplak attım. "Tabii ki bunu kendin için yapıyorsun."

Biz öpüşürken Aiden bacaklarımın arasına yerleşti, eli sırtımda aşağı yukarı gezindi ve popoma yerleşti. Daha ileri götürebilsek bile -Anya kapalıyken kapıyı açmaması gerektiğini biliyordu- Gün ortasında büyük yatağımızda beni öpmekten memnun görünmesine bayılıyordum.

Bizi yuvarladı, tenime daha fazla ulaşabilmek için gömleğimi yukarı çekti. Sırt üstü yatıp boynumu büktüğümde, kâğıdın kırışması beni dondurdu.

"Ne?" diye sordu.

Zarfin kenarını bulana kadar elim yatağın üzerinde dolaştı. "Sana göstereceğim başka bir şey var," diye fısıldadım.

Alırken kaşlarını indirdi. Açarken ellerim kollarını düzeltti ve içindeki şeyin kenarını gördüğünde kalbim hızla çarptı.

"Isabel," diye nefes aldı. Gözleri benimkilere kaydı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım, yüzünde gördüğüm huşu karşısında gözlerim yaşardı. Aiden sonogram resmini zarftan dikkatle çekerken gözünün altına bir parmak eklemine sürttü.

Önce ona, sonra bana baktı.

"Bebeğimiz mi olacak?" diye fısıldadı.

Çenem titredi. Onaylamak için başımı bile sallayamadım çünkü mutlu, dağınık gözyaşlarına boğulacaktım.

"Biliyorum..." Sesim çatlayınca durakladım, "Planladığımızdan daha erken olduğunu biliyorum ve sana söylemeden önce emin olmak istedim."

Beni kollarıyla öyle sıkı sardı ki zorlukla nefes alabildim. "Bir bebeğimiz olacak," diye tekrarladı, sesi düzensizdi.

Ona sarıldım, gözyaşlarım yüzümün kenarından akarak saç çizgimde kayboldu. Bir sonraki anda ağzı benimkinin üzerindeydi ve ayrıldığında gözleri kırmızı çerçeveli ve mutluluk doluydu.

"Bu seninle daha erken evleneceğim anlamına mı geliyor?"

Güldüm. "Seninle yarın evlenirim, Aiden Hennessy."

Alnını benimkine yaslayarak titrek bir nefes verdi. "Elbette bunu planladığımızdan daha erken yapacaktık."

Onu tekrar öptüm. "Sanırım bizim için işe yarıyor."

Aiden yüzümün yan tarafını kavradı, bana o kadar büyük bir hayranlıkla baktı ki, neredeyse yine dağınık bir şekilde ağlamaya başlayacaktım.

"Evet. ."

"Gidip Anya'ya söyleyelim mi?"

"Birkaç dakika içinde," dedi ve gömleği kaldırmaya devam etti. Karnımı saygıyla öptü, sonra gömleğimi çekiştirerek çıkarana kadar yukarı doğru ilerledi.

"Sadece birkaç dakika mı?" Şüpheyi sordum.

Aiden dizlerinin üzerine, bacaklarımın arasına oturdu ve tişörtünü çıkardı. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

Yüzümde yumuşak bir gülümsemeyle onu öpmek için tekrar aşağı çektim.
"Asla," diye fısıldadım ağzına karşı.

SON

Aiden ve Isabel için *bonus sonsöz* bağlantısı için okumaya devam edin.

Ama önce! Logan ve Paige'in destansı başlangıçlarını nasıl yaptıklarını merak ediyorsanız, işte *Evlilik Etkisi*'nden bir alıntı.

"YANI SEN..."

Cevap verirken gözlerimi yukarı dikmiştim. İki yıldan uzun süredir gizli tutmayı başardığım bir şeyi söylediğimde yüzünde belirecek ifadeyi görmek için özel bir istek duymuyordum. "Onların yasal vasisi."

Paige düşünürken birkaç saniye sessiz kaldı. "Ve olmak istiyor."

"Evet. O ve karısı biliyor."

"Ve öyle olmalarını da istemezsiniz," diye açıkladı.

Yüzümü tekrar görebilmesi için çenemi indirdim. "Kesinlikle hayır."

Yanaklarını ellerinin arasına aldı ve bana baktı. "Ve ben senin nişanlın olduğumu söylediğimde..." *Neydi o?* Sormak istedim. Çünkü o boşluğa bırakabileceğim birkaç kelime vardı.

Mükemmel

zamanlama.

Harika.

Deli.

Kader.

Yine de Paige bunların hiçbirini söylemedi. "Gerçekten aptalcaydı, değil mi?"

Gözlerimi kapattım ve bir elimi ağzıma sildim. Neden Paige'in bunu benim için kolaylaştıracağını düşündüğümü bilmiyordum. Neden onun aklının da benimkiyle aynı yolu izleyeceğini düşündüm.

Muhtemelen o yol kesin bir delilik olduğu içindir. Ama öyle değildi. Hem de hiç.

"Ben sadece... düşünemedim, gerçekten. Çok üzgünüm Logan. Öfkeli olduğun için seni suçlamıyorum."

Elimi bıraktım ve ona baktım.

"Aman Tanrım, bir şey söyler misin? Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Öfkeli değilim," dedim ona.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sen değil misin?" "Hayır."

Paige arkasına yaslandı ve sesli bir şekilde nefes verdi. "Bu iyi oldu. Bana kızacağını, her şeyi daha iyi düşünmem gerektiğini falan filan söyleyeceğini sanmıştım. Allie de bana hep böyle söylüyor."

"Oh," diye araya girdim, "her şeyi daha iyi düşünmelisin, ama öfkeli değilim."

"Bu çok iyi." Gözleri şüpheyle kısıldı. "Neden? Ne demek istediğimi anlıyorsan, sen tam olarak Susy Sunshine değilsin. Şu anda ateş püskürüyorsundur diye düşündüm."

Öne doğru eğildim ve elini kucağından aldım, yüzüğü inceleyebilmek için yana çevirdim. Sesli bir nefes aldığı anda gözlerimi kaçırdım çünkü yüzünde ne olduğunu bilmek istemiştim. Uzun, zarif parmaklarının derisi pürüzsüz ve yumuşaktı. Parmaklarında nasır yoktu.

benimkileri örtenler. Kırık parmaklardan ya da aşırı hevesli bir yan hakem tarafından koparılmış deriden yara izi yoktu.

"Nick pisliğin teki," dedim parmaklarını parmaklarımın arasında incelerken. "Ama o evli. Normal saatleri olan bir işte çalışıyor. Sezon boyunca muhtemelen haftada yüz saat çalışıyorum. Hizmetçim daha yeni işten ayrıldı, bir yıl içinde üçüncü kez. Ve benim gözetimim altında, on altı yaşındaki kız kardeşim sarhoş arkadaşıyla araba kullanırken bir trafik kazası geçirdi, bu yüzden onları benden almaya çalışacak."

Paige'in göğsü artan bir hızla inip kalkıyordu. Pembe dudakları dolgundu ve beni izlerken hafifçe aralanmıştı. Burnunun köprüsü hafif çillerle kaplıydı ve işe yarıyordu. Tüm ayrı parçaları, birlikte gerçekten çok iyi çalışıyorlardı.

"Kağıt üzerinde daha iyi," dedi. "Söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

Başımı salladım. "Evet. Benim yapamadığım pek çok şeyi o yapıyor."

Aramıza bir sessizlik örtüsü çöktü ve gözlerinin parlak mavisinin ardındaki çarkların döndüğünü gördüm.

"Tam olarak neye ihtiyacın var?" diye tekrarladı, elini yavaşça elimden çekerek.

Gözleri benimkileri tuttu. Meğer kelimeleri söylememe ya da söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışmama bile gerek yokmuş. Sonunda bakışlarını ayırdı ve yüzüğün üzerine düştü.

"Ohhhh," diye . "Senin bir nişanlıya ihtiyacın var."

"Aslında," dedim yavaşça, karşımdaki ince yüz hatlarını ölçerek, "bir eşe ihtiyacım var."

Paige'in yüzü hareketsizleşti, sonra olmasını beklediğim en son şey - kesinlikle en son şey - oldu.

Gülümsedi.

"Mükemmel," diye nefes aldı.

[KindleUnlimited aboneliğiniz ile okumaya devam edin!](#)

Yasak için BONUS EPİLOGU [>BURADA<](#) okuyun

İnanın bana, Aiden ve Isabel'in hikâyesinin bir sonraki bölümünü görmek istiyorsunuz.

Ward Sisters serisinin geri kalanını da Kindle Unlimited aboneliğinizle ücretsiz olarak okuyabilirsiniz.

[Odaklanmış \(Molly ve Noah\)](#)
[\(Şaşkın \(Lia ve JudeSahte Claire](#)
[ve Bauer\) \)](#)

Yazarın Notu

The Bombshell Effect'i yazarken Logan Ward karakteri dört kız kardeşi olduğuna dair bir yorum yaptığında, o tek satırlık diyalogun beni nereye götüreceğini asla hayal edemezdim. *Evlilik Etkisi*'nin yayınlanmasının hemen öncesine kadar onların hikayelerini yazmaya karar vermemiştim ve o zaman bile okuyucularımın Ward'lara nasıl tepki vereceğini tahmin edemezdim.

Bu dört kitabı yazmak hayatımı değiştirdi ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Kitaplar zor olduğunda bile (*boğazını temizler* Sana bakıyorum Isabel, çünkü beni bunun için ÇALIŞTIRDI), karakterlerime hiç bu aileye duyduğum gibi bir bağ hissetmemiştim.

Gerçek , değil mi?

Focused'in yayınlanmasından bu yana benden daha fazlasını istediniz. Bu aileyle daha uzun süre kalabilmem için yoktan daha fazla kardeş yaratmam için bana yalvardınız (Logan'a daha fazla kız kardeş vermek isterdim, inanın bana!).

Bu yüzden... karar verdim.

Daha fazla kardeş yaratmak için değil, bu dünyada kalmak için, çünkü gerçekten ayrılmak gibi bir isteğim yok. Bunu yapabilmek için ihtiyacım olan her şey zaten okuduğunuz kitaplarda var. Hikayelerinin anlatılmasını hak eden koca bir Washington Kurtları neslimiz var. Faith ve Lydia Pierson var. Emmett Ward'ımız var (muhtemelen birkaç futbol

Çünkü onun kaderinde bu takımda oynamak olduğunu *biliyorsunuz*). Ve Şimdi, Anya Hennessy ve henüz doğmamış küçük kardeşimiz var.

Ve haber bltenime abone olanlar için, bir sonraki hikayeyi yayınlayana kadar sizi oyalamak için Isabel ve Aiden'in özel bir bonus sonsz var.

Bu sonraki Seri, geçici olarak baŐlıklı Washington Kurtlar: ve Yeni Nesil, *The Bombshell Effect*'te tanıştığımız Luke ve Allie'nin kızı Faith ile baŐlayacak. O kitabın 2021 sonbaharında çıkmasını bekleyin. Umarım siz de bu konuda kadar heyecanlısınızdır. Bir yazarın en büyük hediyesi, bana sadece evim gibi hissettirmeyen kurgusal bir dünya yaratmak, ama sana da.

Çünkü *sen* olmasaydın, sevgili okuyucum, bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Onları benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Karla

Karla Sorensen tarafından yazılan diğ er kitaplar

KU ABONELİĞİNİZLE OKUYABİLİRSİNİZ

Mard Ailesi Serisi

[Odaklanmı](#)

[Ş](#)

[Sahtelenmi](#)

[Ş](#)

[Yasaklanm](#)

[İŞ](#)

Mashington Molves

[Bomba Etkisi Ex Etkisi](#)

[Evlilik Etkisi](#)

Üç Küçük Lord Serisi

[By Your Side](#)

[Light Me Up](#)

[Tell Them Lies](#)

Sırtın Bekarları Serisi

[Dylan](#)

[Garrett](#)

[Cole](#)

[Michael](#)

[Tristan](#)

Smartypants Romance aracılığıyla yayınlandı

[Beni Çılgınca Pişirmek](#)

[Akıl Hamuru](#)

[Manolyamı çalın](#)

Karla'nın yaklaşan yayınlarından haberdar olun!

[Haber bültenine abone olun](#)

Teşekkür

Bu kitap. Tanrım, bu kitap. Isabel'in yazması en zor kız kardeş olması beni şaşırtmamalıydı. O, tüm inatçı ihtişamıyla, kurgusal kafasının içinde dolaşmamı istemedi.

Ve yazma sürecinde hayatta kalabilmemin tek yolu, bu hikayeyi bir araya getirirken bitmek bilmeyen sesli mesajlarımı dinleyen bir grup yazar arkadaşımı. Kathryn Andrews, Fiona Cole, Amy Daws ve Brittainy Cherry, bu turda olay örgüsü, geri bildirim ve tüm yol boyunca cesaretlendirme için en üst sırada yer alıyorlar.

Kandi Steiner'a son dakika betası ve her yönüyle harika bir amigo kız olarak katıldığı için.

Hikayeyi berbat emin olmak için son bir çift göz sağladığı için Michelle Clay'e.

Aylarca yazmak için tüm hafta sonu kendimi yatak odamıza kilitlediğimde, asla doğru yapamayacağım konusunda söylenip durduğum kocama ve onun sonsuz anlayışına ve desteğine.

Aiden ve Isabel için hayal edebileceğim EN MÜKEMMEL fotoğrafları çeken Braadyn Penrod'a ve çarpıcı kapak ve devam eden rock yıldızı statüsü için Najla Qamber'e. (Ve modeller Anna ve Alex'e de muhteşem oldukları ve birlikte poz vermede ÇOK İYİ oldukları için).

Jenny ve Janice'e bu el yazmasının dağınıklığını temizledikleri için.

Ginelle ve Pauline'e son bir okuma daha yaptıkları için.

Okuyucu grubuma ve ARC ekibine, bu hikaye için evrendeki herkes kadar heyecanlı oldukları için.

*Güçlü ve cesur olun. Korkmayın, cesaretiniz kırılmasın; çünkü Tanrınız Rab
nereye giderseniz gidin sizinle olacaktır.*

Yeşu 1:9

Yazar Hakkında

Karla Sorensen, Amazon'da en çok satan 20 yazar arasında yer alan ve mutlu bitmeyen hiçbir şeyi okumayı ya da yazmayı reddeden bir yazardır. Tarihi romantizmi yutmadığı veya çamaşırlardan kaçınmadığı zamanlarda, onu futbol (İngiliz VE Amerikan), HGTV izlerken veya Enneagram podcast'lerini dinlerken bulabilirsiniz, böylece hayatındaki herkesi belirli bir önem sırasına göre psikanaliz edebilir. Grand Valley State Üniversitesi'nden Reklamcılık ve Halkla İlişkiler diplomasına sahip olan Karla, tam zamanlı yazmaya başlamadan önce yaşlı sağlığı alanında çalışmıştır. Karla, kocası, iki oğlu ve Bear adında büyük, tüylü bir kurtarma köpeği ile Michigan'da yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.